

[Thích Cố] Ta Là Mẹ Ruột Ta Sợ Ai

Contents

[Thích Cố] Ta Là Mẹ Ruột Ta Sợ Ai	1
1. Chương 1: Xuyên Việt Eg Trong Truyền Thuyết	1
2. Chương 2: Đồng Nghiệp Lạc Vs. Nữ Vương Cố	3
3. Chương 3: Lãng Phí Một Năm Làm Mẹ Ruột	6
4. Chương 4: Thế Sự Khó Lường	9
5. Chương 5: Phương Thức Kiếm Tiền Trong Truyền Thuyết	11
6. Chương 6: Lộ Mạn Mạn Kỳ Tu Viên Hề (đường Tới Chân Lý Còn Rất Xa)	14
7. Chương 7: Cách Mạng Chưa Thành Công (mẹ Ruột Đang Rất Cố Gắng...)	20
8. Chương 8: Chừng Nào Cách Mạng Thành Công? (mẹ Ruột Tiếp Tục Cố Gắng)	25
9. Chương 9: Mỹ Nhân Như Ngọc, Nụ Cười Khuynh Thành	29
10. Chương 10: Lấy Tảng Đá Đập Chân Mình — Đáng Đời	33
11. Chương 11: Cuộc Đời Mẹ Ruột Nhiều Tài Nạn	37
12. Chương 12: Phiên Ngoại – Thích Thiếu Thương Thiên	39
13. Chương 13: Chân Tướng Bồng Bềnh Trên Sóng Nước	45
14. Chương 14: Chân Tướng Ẩn Sâu	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	57
17. Chương 17: Vĩ Thanh	67

[Thích Cố] Ta Là Mẹ Ruột Ta Sợ Ai

Giới thiệu

Edit + Beta: TuyếtStatus: 16 chương (bao gồm phiên ngoại) + Vĩ thanhThể loại: Thích Cố đồng nghiệp văn, xuyên không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-ta-la-me-ruot-ta-so-ai>

1. Chương 1: Xuyên Việt Eg Trong Truyền Thuyết

“A ha ha

~ Ngạch rất thương thương mến mến Triều Triều a

~ vì sao y lại nữ vương & lạnh lùng & đáng yêu như thế ~ và vì sao lại cùng Thích bánh bao ám muội như thế

làm cho mẹ kế đều không thể nhẫn tâm phá hoại a a a a a!!!!!! Khiến Ngạch là mẹ ruột thích vô cùng!!!!!!”
Lúc này mới đọc xong đồng nghiệp văn tẩm bổ tinh thần, người nào đó bị chuyện tình ám muội của Triều Triều đáng yêu và Thích bánh bao làm cho hai mắt nổ đom đóm, cái này, chính là mê trai vô hạn

~Buông chuột quăng bàn phím, bắt đầu ngửa mặt lên trần nhà cười ngây ngô, ái chà chà, nếu Ngạch có thể hùng hùng tráng tráng mà xuyên không một lần, tốt nhất là đúng lúc thiên lý truy sát, nhất định sẽ giám sát toàn bộ gian tình của Thích Cổ ~ cái này là truyền hình trực tiếp phát sóng!!! Nếu không thì lúc Thích Cổ còn nhỏ, sẽ thúc ép tạo ra gian tình, làm thành phiên bản Thích Cổ vương đạo trẻ em

~~ Nếu sau khi đã thiên lý truy sát xong thì là “Màn thiên lý truy sát khó khăn cực khổ vô vàn đã sản sinh lửa tình, Thích Cổ từ đó gắn bó tay trong tay tung tăng chạy về phía chân trời” a a a a

hắc hắc...

Lúc ta đang mê trai vô hạn là lúc thân thể không tự chủ được ngã ra sau quá nhiều, hoàn toàn quên mất cái ghế ở bàn máy tính nhà mình không có chỗ tựa lưng. “Rầm!”, cái ót thân mền của ta quang vinh hôn môi cái sàn đá cẩm thạch. Trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Trong khoảnh khắc trước khi ngất xỉu, cái mà ta nghĩ chính là, “Bí mật” của Kim lão đại còn chưa hoàn, bộ hai “Quyết thắng thiên lý” của 44 đại nhân vừa mới bắt đầu, làm sao bây giờ a, còn nữa, Hứa Duy Hạ đại nhân mới tung ra đoản văn mới rồi đó, chưa hết, bảo bối của ta, “Song thành” + “Đặc điển”, mới nhai đi nhai lại có ba lần thôi...

(Lạc mỗ xen vào: *ngất* trong khoảnh khắc này người nào đó lại có thể nghĩ nhiều như vậy *toát mồ hôi*... Ở trên, ý ta là muốn giục mấy vị đại nhân viết cho nhanh đi *khụ* ==)

Đang mơ mơ màng màng bỗng cảm thấy mình bị một đạo bạch quang ầm áp bao lấy, thân thể nhẹ nhàng trôi lơ lửng, liền chậm rãi mở mắt. Trước mặt rõ ràng là —— Phật tổ!!!! *toát mồ hôi*...

“Cái kia, xin hỏi người là vị thần tiên phương nào?” Ta thận trọng nuốt nước miếng, hỏi.

“Ta, không phải thần tiên, ta là Xuyên Việt Đại thần.”

Đại thần? Đại thẩm?* Là cái gì vậy? (*Đại thần và đại thẩm phát âm gần giống nhau)

“Chúc mừng người đã trở thành người hôn mê thứ 10000000000000000000, bây giờ người có thể tùy ý chọn một nơi để trở về quá khứ. Người có thể vĩnh viễn sống tại nơi đó, đương nhiên cũng có thể chỉ đi du lịch một thời gian ngắn, sau đó ta sẽ đưa người trở về. Dĩ nhiên cái này là do người tự nguyện, nếu không muốn, bây giờ ta có thể đưa người về nhà.

Huhuhuhuhuhuhu*~ Đây là Xuyên Việt trong truyền thuyết???!!!! Dĩ nhiên là ta muốn xuyên không rồi!!!

“Ta muốn đi đến thời đại của Triều Triều, lúc nào cũng được!! Chỉ cần cho ta gặp y, trở thành người thân cận nhất bên cạnh y!”

* tiếng khóc sung sướng

“Người thân cận nhất đúng không? OK ~ GO!”

Lại là một đạo bạch quang bao trùm khiến ta đầu vầng mắt hoa. “Từ từ! Ta còn chưa nói xong mà ——“

Đến khi ý thức quay về, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối thui. Mí mắt của Ngạch nặng trĩu a a a!! Hoàn toàn không mở mắt ra được. Ta giật giật tay.

“Đau!” Sao lại thế này? Vì sao ta vừa cử động thì toàn thân từ trên xuống dưới lại đau đốn? Tay ta tiếp xúc với mặt đất, xúc cảm nói cho ta biết, đó là bùn. *toát mồ hôi* Ta đang nằm chơ vơ trên mặt đất sao? Gì mà thảm quá vậy!

Ta trợn mắt, cố gắng tỉnh táo, mí mắt rớt cuộc cũng mở ra, ta mơ hồ thấy được bầu trời lam lam, rừng cây lục lục, bên tai văng vẳng tiếng chim hót líu lo, nước chảy róc rách. Nơi này chẳng lẽ là rừng dã ngoại mà người đời hay nói đó sao? Vì sao ta lại ở đây? Đạo gần đây thế kỷ 21 toàn là cao ốc xám xịt, làm gì có chốn nào thế ngoại đào nguyên (bồng lai tiên cảnh) thế này? Chẳng lẽ... Ta đã xuyên không?!!!!!! Vậy bây giờ ta là ai?

Ta chống khuỷu tay đứng dậy, cúi đầu nhìn y phục. Ngoại bào xanh biếc, trung y vàng nhạt, trên người có đeo một cái bao nhỏ. Ta sửng sốt, không để ý đến đau đớn lại cúi đầu nhìn, tóc theo đó mà xõa xuống, ta nhìn thấy một lọn tóc quăn đen nhánh. Cha mẹ ơ... Đầu óc ta trống rỗng.

Tiếng nước, có tiếng nước! Ta vất vả đứng dậy hướng tiếng nước chảy mà đi, mỗi một bước là một lần đau như kim châm muối xát. Nhân ngư tiểu thư thân mến, cuối cùng ta cũng đã hiểu được nỗi thống khổ của nàng năm đó, nàng có thể nhẫn nhịn chịu đựng, Ngạch sùng bái nàng! Không! Ngạch muốn cúng bái nàng luôn a

~! Không để ý đến đau đớn nữa, ta cố chấp bước về phía trước, ta nhất định phải xác nhận một việc!!!!

Cuối cùng dòng suối nhỏ lấp lánh dưới ánh dương cũng hiện ra trước mắt, chân ta mềm nhũn, ngã quỵ xuống. Soi xuống mặt nước trong suốt, ta rốt cuộc cũng nhìn thấy gương mặt ta hiện giờ: tóc quăn quật cường vẫn thành một búi sau đầu, cài trâm gỗ đào, chân mày nhỏ dài tinh tế, đôi mắt như hùng ưng dũng mãnh... Rõ ràng là Cố. Tích. Triều!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! =_||||

Tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao a a a a a!!!!!!!!!!!! Mươi vạn cái tại sao đảo quanh trong tâm trí, ta như bị sét đánh bất tỉnh. Lão thiên gia à, Ngạch đúng là thích Triều Triều, hơn nữa không phải thích bình thường, mà là mười hai vạn phần thích!! Ngạch cũng có nói Ngạch muốn xuyên không để rình gian tình của Triều Triều và Thích bách bao, Ngạch thập phần cảm tạ ngài đã đáp ứng nguyện vọng này. Nhưng mà!!!! Cho Ngạch xuyên không thành ai không thành, lại trực tiếp thành Triều Triều yêu quý là sao a!!!! Tuy nói Ngạch là mẹ ruột, nhưng cái này “ruột” quá mức rồi!! Ngài muốn Ngạch làm cái gì a!!! Tiêu rồi, Ngạch thật sự không muốn bị mấy chị em phụ nữ ở ngoài kia loạn đao chém chết đâu!!!!

Bây giờ thì ta đã biết vì sao ta toàn thân đau đớn rồi, trên dưới trái phải đều là vết thương, có thể không đau sao?! Nhất định là Triều Triều bị cừu nhân đuổi giết sau đó trốn đến nơi này, sau đó... Đột nhiên ta nhớ tới một vấn đề rất rất rất quan trọng. Khi xuyên không, nếu không phải vẫn sống trong cơ thể của chính mình, ắt phải là cái loại Tá Thi Hoàn Hồn (nhập hồn vào xác người chết), mà bây giờ ta đang ở trong thân thể Triều Triều, mà Triều Triều lại bị thương nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ ——

Triều Triều đã chết?!!!!!!!!!!!!

Không được đâu a!!!!!!!!!!!!

Sau khi suy luận như vậy, khí huyết bỗng dâng lên, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó, lại hùng hùng tráng tráng mà hôn mê bất tỉnh. Mà lần này khi ngất xỉu, ta chỉ nghĩ tới một việc duy nhất: Lão thiên gia, Ngạch không xuyên không nữa, làm ơn cho Ngạch trở về đi!

Xuyên Việt đại thẩm ~ Ta chỉ muốn trở thành người thân cận của Triều Triều, không phải thành bản thân y... orz...

2. Chương 2: Đồng Nghiệp Lạc Vs. Nữ Vương Cố

Lúc ý thức lại một lần nữa quay về, mùi đầu tiên ngửi được chính là được hương nồng đậm.

Trong đầu ta như bị đập mạch. Bây giờ ta đang xuyên không? Ông trời phù hộ, ta đang nằm trên cái giường mềm mại ở nhà, và tất cả chỉ là một giấc mơ thôi. Thế nhưng cái giường cứng ngắc khiến ta không thể tiếp tục lừa mình dối người. Bằng không... ở trong bệnh viện cũng được, tuy rằng ta chưa từng nằm viện, nhưng nghe nói giường bệnh viện cũng cứng lắm a.

Đột nhiên một bàn tay vươn tới, nâng đầu ta dậy, mùi thuốc Đông y khó ngửi xộc thẳng vào mũi. Lòng lập tức chùng xuống. Ta chưa từng nghe nói, thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật phát triển còn có bệnh viện nào dùng thuốc Đông y khó ngửi như vậy, nếu có thì cũng nên đóng cửa là vừa.

Chén thuốc đưa đến bên miệng, đổ vào.

“Hộc!” Ta mới uống một ngụm, nhẹn không được, phun hết ra. F**k! Thuốc này đáng không tưởng tượng nổi! Bên trong là túi mật hay là hoàng liên, cái thứ này mà cho người uống sao?!

*một vị thuốc Trung Quốc

“Hắc, tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng đã tỉnh.” Một thanh âm già nua lại mang vẻ bất cần đời vang lên bên tai.

Ai? Ta có chút nghi hoặc. Kẻ thù hay người quen?

Ta chậm rãi mở hai mắt.

Tóc trắng, râu trắng, chân mày trắng, mắt trắng... *toát mồ hôi* Ta rất muốn hỏi, lão nhân gia, năm nay ngài bao nhiêu tuổi vậy? Tuy rằng vừa nghe thanh âm kia đã biết đây không phải Thích bánh bao, nhưng cũng đâu hy vọng vừa mở mắt lại thấy lão nhân thất thập cổ lai hi chứ. “Xin hỏi, là ngài đã cứu ta?”

Edit: Tuyệt

“A a, tiểu tử, không tồi không tồi, ánh mắt thanh minh, thể trạng cũng tạm ổn, bị thương nặng như vậy mà không chết, có tiền đồ.” Lão nhân kia hí mắt vuốt râu nói với ta như vậy. Nhưng mà, vì sao cuối cùng ta vẫn cảm thấy được ánh mắt của lão nhìn ta như là nhìn con chuột bạch vậy?

“Vậy đa tạ lão nhân gia.” Ta trả lời, vô cùng lễ phép.

“Cảm tạ với chẳng cảm tạ, ta sống một mình trong cái hang này đã gần ba mươi năm, hơn hai mươi năm rồi chưa gặp qua người nào. Người khó chịu như tiểu tử ngươi lại càng khó gặp a!” *toát mồ hôi* Lão nhân, hai mươi năm không gặp người nào, ông sao có thể không mắc chứng trầm cảm tự kỉ vậy?!

“Lão nhân gia...”

“Nè, đừng có một tiếng lão nhân gia hai tiếng lão nhân gia, ta còn chưa già như vậy đâu! Ta họ Bạch, người kêu ta Bạch lão.” Ai da, tới cái họ cũng là Bạch...” Còn nữa a,” Bạch lão kia đột nhiên cười nham hiểm, nói, “Đừng vội tạ ơn, ta cũng không phải cứu ngươi không công đâu!”

“Ta không có tiền...”

“Ai cần tiền của ngươi? Nơi này, tới chim còn không đẻ trứng, có tiền cũng vô dụng! Ta chỉ muốn, thân thể của ngươi.”

“Cái gì?!” Ta rõ ràng bị kích động. Nếu đây là thân thể chính mình ta còn có thể cân nhắc một chút, nhưng đây là thân thể của Triều Triều, cho dù Triều Triều đã mất, cũng không cho bất cứ kẻ nào chạm vào. Thân thể của Triều Triều vĩnh viễn chỉ thuộc về Thích bánh bao thôi!

Bạch lão nhìn ta căng thẳng lui về phía sau, nhận ra mình đã nói không rõ, lại giải thích, “Ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ là thấy trên người ngươi mang nhiều vết sẹo, thật sự rất chướng mắt. Gần đây ta mới nghiên cứu được một phương pháp trừ sẹo, ta lại chưa có dịp dùng. Ta muốn dùng thân thể của ngươi thử nghiệm một chút.”

Kiều Chấn Vũ ‘s Hoàng cung

Huhuhuhuhuhuhu~ Quả nhiên lão muốn lấy ta làm chuột thí nghiệm, ta mới tỉnh dậy đã đối xử với ta như vậy, không biết lúc ta bất tỉnh lão đối với thân thể của ta... A, không, là thân thể của Triều Triều chứ! Bất quá, đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nếu ta không đồng ý, nhìn tinh quang trong mắt lão kia, chắc chắn ta sẽ bị đập ra ngoài. Hiện tại vết thương trên người còn chưa hồi phục hoàn toàn, nếu cứ như vậy bị đập ra ngoài, sẽ phải lấp ló nơi cửa tử luôn đó. Huống hồ gì lão nhân này nói cũng đúng, trên người Triều Triều nhiều sẹo như vậy, thật sự rất chướng mắt! Rất rất xin lỗi Triều Triều nhà ta. Vì thế ta miễn cưỡng gật đầu.

Lúc màn đêm buông xuống, ta run rẩy đi vào được thất của Bạch lão đầu, thấy bên trong có một cái thùng gỗ to, chính là cái để người xưa tắm rửa. Ta thở dài nhẹ nhõm, thì ra chỉ là ngâm người trong thuốc, hoàn hảo. Coi như là tắm hơi đi!

Ta ngoan ngoãn cởi quần áo bước vào thùng gỗ, đột nhiên không biết Bạch lão đầu từ đâu mang ra một cái bếp lò to đùng đặt dưới thùng gỗ, lửa cháy hừng hực, đoạn đây nắp thùng lại. Trên vách gỗ có một cái lỗ to bằng đầu người. Nước đổ vào lại là thuốc Đông y, có trời mới biết thuốc kia khó gửi đến nhường nào! Đừng a!!! Vì quá ngộp thở, ta ló đầu ra ngoài cái lỗ trên vách thùng. Giờ thì ta biết vì sao ta miêu tả cái lỗ này “to bằng đầu người” rồi, nó vốn để người ta thò đầu ra khỏi thùng mà. May là ta chưa nói nó to bằng cái bát...

“Được rồi, người ngoan ngoãn ở trong này ngâm một đêm, sáng mai ta lại đến.” Nói xong cười khẽ rồi thông thả bước ra cửa.

Con mẹ nó! Nóng chết a! Ta không nhịn được chửi thề một tiếng. Chẳng lẽ Bạch lão đầu muốn nấu chín ta? Không được a! Ta sinh ra đâu phải để ăn đâu! Trong đầu hiện ra một cảnh tượng: một đám tiểu yêu quái ném một tên tai to mặt lớn vào trong lồng hấp, tên ngốc tử kia cứ la hét “Ta sinh ra không phải để các người ăn!”... Chết người thật, vì sao ta lại nghĩ tới Trư Bát Giới? Nếu nghĩ đến cảnh này cũng phải nghĩ đến Đường Tăng da non thịt mềm mới giống chứ! Không đúng, ta không muốn bị ăn thịt, suy nghĩ loạn thất bát tao như vậy làm gì! Quan trọng là... Triều Triều của ta, y rốt cuộc ở đâu a a a a a!!!

Khi mơ mơ màng màng sắp ngất đi trong cái nóng như thiêu đốt, một thanh âm lạnh lùng vang lên. [Chết chưa?]

A? Là ai? Là ai đang nói chuyện? Ta muốn mở mắt, lại phát hiện làm thế nào cũng không mở được.

[Hừ.] Nghe một tiếng hừ lạnh, ta lại cảm thấy hưng phấn. Ngữ khí này, ngữ khí này là của Triều Triều!! Kiểm chế kích động trong lòng, ta thận trọng hỏi, [Người, là ai?]

Thanh âm kia trầm mặc một lúc lâu, rồi nói, [Ta nguyên là chủ nhân của thân thể này.]

[Triều Triều!!!!] Đúng thật là Triều Triều a!! Ta biết mà, kiếp này ta tích đức, ông trời thương ta, chắc chắn sẽ cho ta gặp Triều Triều

~!

[Người gọi ta là cái gì?] Một trận gió rét thổi tới, ta toát mồ hôi lạnh, [A, ta nói, Cổ công tử, ta đang ở trong thân thể người, vậy người đang ở đâu?]

[Ta đương nhiên cũng đang ở trong thân thể của mình.] Y dừng lại một chút, rồi nói tiếp, [Chẳng qua thân thể này bây giờ do người làm chủ thôi.]

[A? Không phải chứ, ta chiếm đoạt thân thể của người? A a a a, Triều Triều a, ta không phải cố ý đâu a!!!]

[Không, ta phải tạ ơn người. Ba hồn bảy phách của ta đã mất đi hai hồn bốn phách, nếu không phải người nhập vào thân thể của đúng lúc làm ta sống lại, e rằng ta sớm đã xuống hoàng tuyền rồi.]

[Ấy da? Sao lại mất đi hai hồn bốn phách?]

[Một. Kiếm. Xuyên. Tim] Triều Triều nói từng chữ một, nghiêng răng nghiêng lợi. Ta vừa nghe đã biết là ai gây ra.

— Thích bánh bao.

[Vậy vậy vậy vậy vậy vậy vậy, làm sao để người quay về thân thể của người?]

Y trầm mặc một chút, nói, [Tìm về hai hồn bốn phách của ta là được.]

[Vậy làm sao tìm?]

[Nếu ta đoán không sai, hai hồn bốn phách hẳn là bám vào thân kiếm của tên kia.]

[Sau đó...] Ta có một dự cảm bất hảo.

[Lại một lần nữa, một kiếm xuyên tim.]

[...] Làm ơn đi, cách như vậy khiến người ta rụng tim đứt ruột đó! Ta không hy vọng lại thấy hai người các người một mất một còn nữa đâu. Ta là mẹ ruột mà

~~Y tựa hồ biết ý nghĩ của ta, [Ngoài cách này ra, không còn cách nào khác.]

[Ách, được rồi, ta đồng ý giúp người. Nhưng mà nhất định phải dùng cách của ta!] Nhất định kết thúc phải là “mẹ ruột”!!!

Y do dự một chút, [Được rồi. Ta cũng chẳng phải làm gì nhiều, thành công là được.]

Hura (◡◡)/~! Triều Triều đồng ý rồi nha!!! Hoan hô! Vạn tuế!! Sự nghiệp làm mẹ ruột của ta từng bước từng bước tiến lên rồi. Từ từ, [Cái gì gọi là ‘Ta cũng chẳng phải làm gì nhiều’? Người không định tham dự à?]

[Không phải không định, mà là không thể. Ta chỉ có thể trao đổi với người vào buổi tối. Ban ngày không được.]

Hở?

Chú thích: Lời thoại trong [] là ta trò chuyện với Triều Triều trong tâm tưởng, nói cách khác, người ngoài không nghe được. Hắc

3. Chương 3: Lãng Phí Một Năm Làm Mẹ Ruột

Từ khi ta biết cách để giúp Triều Triều khôi phục, ta liền cất lực giựt dây y đi tìm Thích bánh bao. Tuy rằng mục đích chính của ta chính là để Triều Triều sớm cùng Thích bánh bao tu thành chánh quả, hoàn thành sự nghiệp của mẹ ruột vĩ đại, đương nhiên cái này ta không dám nói thật... Bất quá, nghe Triều Triều nói một câu [Ta còn chưa muốn chết bây giờ.] thì ta đã thề với trời, dứt khoát phải cứu được Triều Triều yêu dấu. Nhưng mà, hiện tại bước ra ngoài nửa bước, cừu nhân của Triều Triều có thể xếp hàng đến tận thế kỷ 21, với bản lĩnh của Triều Triều hiện tại (chính là của ta), chỉ sợ chưa thấy Thích bánh bao đã Game Over rồi

~ Lúc đó ta kiểm thân xác ai mà nhập vào??? Hơn nữa, Bạch lão đầu sau khi thấy ta tắm được có hiệu quả, mắt lóe tinh quang, nét mặt như nói “Xem ra Bạch lão ta cuối cùng đã có người kế nghiệp”, sau đó lại càng răn ép ta học y thuật với lão. Làm ơn đi! Coi như vết sẹo trên người Triều Triều được chữa hết là công lao của ông, cơ mà có cái gì liên quan đến ta?! Nhưng mà, nữ vương nào đó & lão nhân nào đó hai bên cùng công kích, ta chịu thua rồi.

Trong một khoảnh khắc, ta dự cảm, sau này cuộc sống sẽ không bình yên mà trôi qua đâu.

Cuối cùng ta đã biết giác quan thứ sáu của nữ nhân đáng sợ tới cỡ nào rồi!!!!!!

Rạng sáng, mặt trời còn chưa lộ dạng, Bạch lão đầu đã giựt ta rời giường, cùng lão đi sâu vào trong rừng rậm hái lá thuốc, hoạt động này có một cái tên hết sức mỹ miều: “Thời gian quan trọng nhất trong ngày là bình minh.” Lộn xộn cái gì! Không phải là muốn bóc lột sức lao động miễn phí, bắt ta giúp ông hái thuốc sao? Đáng thương cho ta, điểm tâm còn chưa ăn, ngủ còn chưa tỉnh đã phải vội vã rời ổ chăn ấm áp đáng yêu rồi! Làm một mạch tới giữa trưa mới được quay về. Đáng thương cho ta, người đói khát tứ chi vô lực, nhìn trên bàn chỉ có củ cải rau dại, lão đầu thối còn cười tà: “Người trẻ tuổi ăn chay có lợi cho sức khỏe!”

Sau cái gọi là “com trưa,” lão đầu thối lại đề ta ra bắt thử hàng trăm loại cây cỏ, nói là muốn ta nhận biết được được tính của dược thảo. *toát mồ hôi* Chỉ cần cứu sống ta, ông tùy tiện...

Cơm chiều lại là củ cải rau dại. @#\$\$%^&*~&*~%# Lão đầu thối, ông sống đến trăm tuổi là nhờ ăn chay như vậy sao? Nếu đổi lại là ta, ta tình nguyện chết sớm...

Lão đầu thối, nếu không phải vì cân nhắc tới hình tượng của Triều Triều, ta đã sớm cho ông một đám ở trên một đám phía dưới một đám bên trái một đám bên phải, đằng trước đá bên phải đằng sau đá bên trái, sau đó sút ông bay thẳng một mạch lên sao Hỏa sống với giun!!!!

—— Ở trên chỉ là lời nói từ đáy lòng của mẹ ruột ta đây, hoàn toàn không liên can đến Cố Tích Triều.

Đến buổi tối,... *khóc* quả thực chính là huyết lệ chua xót. T_T

Cuối cùng ta đã biết vì sao Triều Triều có ngoại hiệu là “Ngọc Diện Tu La”.

Mặt trời mới vừa xuống núi, Triều Triều lại bắt đầu nói chuyện với ta. [Nè, đừng ngồi chơi. Ta không muốn lúc ta lấy lại thân thể này lại trở thành thư sinh yếu ớt đâu.]

[Được.] Cái này cũng không phải là ta không nghĩ tới.

[Trước hết luyện lực chân, trung bình tấn ba canh giờ.]

[Được.] Ba canh giờ...

[Sau đó luyện ném phủ ba trăm lần.]

[Được...] Cũng tốt, là ba trăm, không phải ba nghìn.

[Sau đó lại gánh nước từ sau núi đổ vào vại trước phòng.]

[...] Có trời mới biết đoạn đường đó dài thế nào.

[Sau đó ôn tập kiếm pháp của ta một lần. Không được bỏ bê kiếm của ta!]

[...] Triều Triều, ta không phải người học võ, ta chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm thôi mà !

[Đứng đó thất thần làm gì! Còn không mau đi!]

[Được được được được được được được]

~!!!] Tuy rằng trong mấy tiếng “được” này có vô vàn thống khổ, nhưng là yêu cầu của Triều Triều ta đành bó tay, chỉ có thể kiên trì. T_T

Ngày đầu tiên đã trôi qua như vậy. Đầu ta vừa đặt xuống gối thì trời đã sắp sáng rồi.

Tuy rằng sau này vì nghĩ đến thân thể của Triều Triều mà ta cố gắng tăng tiến độ, rốt cuộc mỗi ngày ngủ được ba canh giờ

~~ Cái này là một quá trình đầy máu và nước mắt a.

===== Một năm trôi qua =====

Thời gian qua rất nhanh a!! Điều khiến ta vui mừng nhất chính là: Ta sống lại rồi!!!!

Mấy bạn à, nếu muốn hỏi Ngạch một năm trôi qua như thế nào, xin mời đọc từ “Rạng sáng, mặt trời còn chưa ló dạng” cho đến đường phân cách tuyệt ở trên, cứ thế đọc đi đọc lại 365 lần. Cảm ơn ~~ vậy là xong.

Trong thời gian này, Bạch lão đã dạy ta rất nhiều thứ, y thuật châm cứu giải độc trị bệnh bằng hóa chất linh tinh lang tang, thêm vào đó còn cùng Triều Triều ném tiểu phủ ngày càng ác liệt và múa kiếm ngày càng thuận tay. Đương nhiên điểm mấu chốt chính là “Bài tập ban ngày Bạch lão cho chờ buổi tối để Triều Triều giải quyết, nhiệm vụ Triều Triều giao buổi tối để dành ban ngày giúp Bạch lão đón củi.”

Nếu muốn ta tổng kết năm nay một cách vui vẻ, ta sẽ nói: “Một năm này thật là sung sức a!”

Nếu muốn ta tổng kết năm nay một cách khó chịu, ta sẽ nói: “Con mẹ nó, một năm này thật là quá mức sung sức rồi!”

Hôm nay, sau một năm rèn luyện, dưới sự trợ giúp của Triều Triều, cuối cùng ta đã học hết toàn bộ y thuật mà Bạch lão tự xưng “vốn sống cả đời”, trong tiếng cảm khái “cuối cùng ta cũng đã có người kế tục” ta đã thuận lợi vĩnh viễn thoát khỏi kiếp con thỏ ăn củ cải đỏ... Thật ra, Triều Triều cũng rất hài lòng vì ta đã chăm chỉ mỗi ngày tập luyện, sức khỏe bình phục, võ công đột phá, đồng ý để ta rời núi.

khóc Nhẫn nhịn chịu đói phong sương vũ lộ vất vả luyện công cuối cùng cũng tu thành chánh quả. Ngạch đi soi Thích Cổ đây a!!!!!! Mẹ ruột đến đây!!!!

Sau khi bảy lần quẹo tám lần rẽ tới tới lui lui cỡ N lần, cuối cùng ta đã ra khỏi cánh rừng. Sau khi đi ra, ta mới phát hiện, thì ra chỗ kia là hang động, phía trên lại là vách núi. Khó trách ta an an ổn ổn sống ở đó một năm mà không ai tìm đến làm phiền Triều Triều. Thì ra, không phải không tìm đến, mà là đến không được. Làm sao Triều Triều lại đi vào trong cánh rừng gần hang động nhỉ? Chẳng lẽ Thích bánh bao sau khi một kiếm xuyên tim Triều Triều đã ném y xuống vách núi? Không thể nào, Thích bánh bao không thể tuyệt tình như vậy! Cho dù là mẹ kế cũng không được a!! Ta tuyệt đối không tin đây là chuyện Thích bánh bao làm! Nhưng mà, một năm trước, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!

[Triều Triều, người có ở đó không?] Lúc ta ra khỏi cánh rừng, trời đã tối đen, ta biết y đã xuất hiện.

[Có. Việc gì?]

Kỳ thực trong một năm qua ta bị chinh phục nhất nha. Một người là Bạch lão ngang với phụ mẫu lo cơm lo áo, không dám cãi, một người là Triều Triều thân mến nhà ta, không dám trêu. Nhưng một năm qua đối với ta cũng không quá lãng phí! Cũng phải thôi — có công mài sắt có ngày nên kim, sau bao nhiêu gian khổ cuối cùng y cũng đã chấp nhận cách xưng hô “Triều Triều.” Sự thật chứng minh, mẹ ruột quả nhiên rất vĩ đại a!

[Triều Triều, ta muốn, ta muốn đi tìm Thích bánh bao, a, tìm Thích Thiếu Thương?] Nhưng mà điều đáng buồn chính là, Triều Triều không chấp nhận cách xưng hô tràn ngập yêu thương “Thích bánh bao” này.

[Người muốn nói cái gì?]

[Chính là, hiện tại nếu ta lấy thân phận Cố Tích Triều đi ra ngoài, sẽ rất dễ dàng gặp phải phiền toái không cần thiết, phải không?] Thật thận trọng hỏi.

[Ý ý của người là phải...]

[Cải – trang, đổi – tên.]

[...] Trầm mặc.

[...] Trong lòng vạn phần kích động và hồi hộp, còn ẩn ẩn một âm mưu nho nhỏ, chờ Triều Triều trả lời. Có một điều khiến ta may mắn chính là, tuy ta và Triều Triều cùng tồn tại trong một thân thể, ta có thể cảm nhận được tình cảm và suy nghĩ của y, nhưng y lại không thể cảm nhận được cảm xúc của ta, chỉ có thể nói chuyện tới ta thôi. Cho nên trong đầu ta có thể mang đầy dâm ý, ảo tưởng thiên mã hành không* cảnh ân ái ái ái của Triều Triều và Thích bánh bao mọi lúc mọi nơi, tuy rằng đây cũng là nguyên nhân chính khiến ta bị ức hiếp. Mọi người nên biết, hàn khí của Triều Triều không phải ai cũng chịu được.

*ngựa thần lướt gió tung mây, tưởng tượng bay cao bay xa

[Được rồi, tùy người.]

[Thật

sao

~~!! Vậy trước phải chọn tên giả, gọi là gì thì tốt đây?! ~~] Trong lòng ta vui như trẻ hời

~[Tùy.]

[A ~~ vậy ta chọn đại nha ~~ gọi là, Vũ Cung Anh!]

[Không được.] Bị lạnh lùng cự tuyệt.

[Triều Triều, người vừa mới nói tùy ý ta. T_T]

[Không được là không được, đổi tên.]

[Được rồi, vậy kêu, Nhu Anh.]

[Không được. Tên này so với tên kia còn nữ tính hơn.]

[Vậy trực tiếp nam cải nữ trang đi!] Ít da, ánh mắt hình viên đạn a, lóe sát ý a. Có trời chứng giám, ta muốn xem Triều Triều giả nữ nhân. Từng xem qua Truy Mệnh cải nữ trang, phải thốt lên một tiếng mỹ

nhân a ~ Gương mặt Triều Triều giống Truy Mệnh như vậy, nếu giả nữ nhân nếu không khuynh quốc cũng tuyệt đối khuynh thành.

[Người – nói – cái – gì?!] Hàn khí hàn khí hàn khí hàn khí hàn khí hàn khí hàn khí hàn khí...

[... Ta sai rồi...] Run rẩy.

Giấc mộng của ta... chết từng trong trứng nước.

[Được rồi, nếu Triều Triều người ngại hai cái tên kia quá mức nữ tính, vậy chọn một cái không nữ tính.]

[...] Hàn khí dịu đi.

[Vũ Cung Lâm.]

[...]

[*khụ* Là họ kép Vũ Cung, tên Lâm.]

[Thông qua.]

[...] =_=||||||||||||||||||||||||||||||||

4. Chương 4: Thế Sự Khó Lường

Nói tới nói lui mãi, cuối cùng Triều Triều cũng đã miễn cưỡng chấp nhận cái tên “Vũ Cung Lâm”. Ta đã vất vả não trái bóp não phải ra sức nghĩ xem lần này nên cái trang như thế nào, tốt nhất là đừng để người khác dễ dàng nhận ra, tuy rằng lựa chọn hàng đầu chính là giả nữ nhân, nhưng với tính cách của Triều Triều, trực tiếp bỏ qua (PASS). Quên đi, chỉ cần không quá dễ nhận ra là được rồi.

Vừa nghĩ vừa đi trong đêm, đột nhiên từ xa truyền đến tiếng binh khí kim loại va chạm. Ta nheo mắt, ở nơi quỷ quái này còn có người đánh nhau? Có lẽ là bị cừu nhân đuổi giết! Quên đi, bây giờ ta là Triều Triều, a, đang ở trong thân thể Triều Triều, không phải thân thể Thích bánh bao, mấy chuyện không liên quan đến mình, bớt can thiệp vẫn là tốt nhất.

Triều Triều vốn là cao thủ võ nghệ cao cường, nội lực tuy đã mất đi khá nhiều ở trận chiến trước điện Kim Loan, nhưng một năm qua nhờ được liệu của Bạch lão đầu và công sức của ta ngày đêm luyện tập nên võ công cơ bản đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa còn nâng cao hơn một bậc. Vì thế, ngoài tiếng binh khí va chạm, ta còn nghe được tiếng người nói chuyện, thanh thanh sở sở.

“Đường Bạch Phong! Người đừng hồ đồ ngu xuẩn nữa! Người đã sát hại toàn bộ Lý gia trên dưới ba mươi mạng người, mau cùng ta quay về Lục Phiến Môn quy án!”

Lục Phiến Môn??!! Nghe đến điểm quan trọng, ta đóng tai ngưng thần lắng nghe.

“Hừ, cái đó là bọn hần đáng chết! Con tiện nữ đó đáng chết!! Cha mẹ của người đàn bà đó càng đáng chết hơn!! Cả nhà nữ nhân đó đều đáng chết!!!”

“Đường Bạch Phong! Đó là mạng người!!” Trong giọng nói rõ ràng tràn ngập phẫn nộ. Ta đột nhiên cảm thấy, hình như giống giống một người.

“Mạng người? Thế gian này mạng người rẻ mạt!! Nhưng mà, Thích đại bộ đầu, người hiện tại nên nghĩ tới mình trước đi!! Người trúng độc của Đường Môn, vẫn không sợ chết mà đi bắt ta. Người coi trọng mạng kẻ khác như vậy, lại không coi trọng mạng mình, thật không biết người ngốc hay bị gì nữa!” Sau đó lại là tiếng kim khí va chạm.

Thích đại bộ đầu??? Theo ta biết, họ Thích lại làm bộ đầu, hơn nữa mở miệng ra là chính nghĩa văng tung tóe như vậy chỉ có một người — Thích Thiếu Thương.

Ngay tức khắc, ta vượt lên trước, dưới ánh trăng thấy rõ mặt hai người kia. Hai người đều khoác bạch y, một người trên tay cầm chủy thủ thật to, hẳn là “Đường Bạch Phong”, lại nhìn tới người kia, vật cầm trong tay rõ ràng là —— gậy sắt! F**k! Ta bị chơi xỏ! Cái này là đẳng cấp của người đó hả!! Có thêm ba cây nữa cũng không tính!! Người cùng họ Thích, cũng là bộ đầu, nhưng cả một cái binh khí cho ra hồn còn không có, hoàn toàn không thể đánh đồng với Thích bánh bao được!

Không phải Thích bánh bao! Sau khi nhận thức điểm này, ta hơi thất vọng thở dài. Còn tưởng rằng vừa xuất sư đã đụng Thích bánh bao, được như vậy đỡ cho ta tìm kiếm hết chỗ này tới chỗ kia, rồi còn nào là cải trang, nào là đổi tên, di chết hết đi. Ông trời ơi, sao ông cứ thích ngược đãi người ta vậy??!! Có cái ước nguyện nhỏ xiu mà cũng không thêm đáp ứng a!

Ta xoay người định đi, tiếng gậy sắt bị đánh rơi, sau đó là thanh âm của từng đợt học máu.

Quên đi, nể tình người cũng mang họ Thích, ta làm phước giúp người một lần.

Ta cúi đầu tìm tìm, rốt cuộc cũng tìm được hòn đá khá thuận tay to vừa đủ, sau đó là tư thế của tượng điêu khắc Hy Lạp kinh điển* cũng là tư thế ném tiểu phủ hoàn mỹ. Một, hai, ba, hòn đá bay ra, trúng hồng tâm!

*tượng Người ném đĩa của Myron

Vì sao Ngạch đây không trực tiếp dùng tiểu phủ ~ dù sao tiểu phủ mới chính là vũ khí sở trường của Triều Triều. Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, người ta có câu, “Thần quỷ dạ khóc, Thần Khóc Tiểu Phủ”, Thần Khóc Tiểu phủ vừa ném ra, nhất định sẽ nhuộm máu. Triều Triều hẳn là không để ý rồi! Nhưng mà ta là một công dân thế kỷ 21 tốt bụng đáng yêu thuần khiết thánh thiện ngay cả giết cá còn phải đi đường vòng, thấy máu người thì lặn ra xui thẳng cẳng. *toát mồ hôi* Để tránh xuất hiện cảnh tượng hai mắt trắng dã miệng sùi bọt mép, Ngạch tận lực hạ thủ lưu tình, sẵn tiện cũng vì Triều Triều một chút... tạo ấn tượng tốt đẹp trong lòng Thích bánh bao.

Thứ hai, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, trong một năm qua, ta cứ lấy tiểu phủ bữa củi, Bạch lão đầu thấy hữu dụng, trước khi ta đi nhất quyết đòi lấy tiểu phủ chơi a. Bởi vì lúc đó là ban ngày, cho nên... Nếu Triều Triều nói một tiếng, nhất định ta sẽ không để ông tùy tiện lấy đi! Đáng giận!! May mắn là khi Triều Triều biết chuyện lại không phát hỏa, sau khi nghe ta nói Bạch lão đầu đền bù một thanh kiếm còn tỏ ra cực kì hứng thú. Theo Triều Triều, thanh kiếm kia gọi là —— Mạc Tà. *toát mồ hôi*... Mạc Tà này không phải là bảo kiếm Mạc Tà thời Xuân Thu đó chứ! Có được bảo kiếm này ăn mừng ba ngày ba đêm còn chưa đủ a...

Nói chung là vậy đó. Ta hiện tại bên người chỉ còn Mạc Tà kiếm. Người ta nói, dùng thanh kiếm này cứu tên “bánh bao” giả kia là quá hời cho hẳn! Dùng hòn đá bình thường là đủ rồi!

Ta nhìn hòn đá kia tao nhã đập một phát ngay chính giữa đầu của Đường Bạch Phong, Đường Bạch Phong hai mắt trắng dã ngã lăn quay trên đất. Hài lòng phỉ bợ trên tay, thấy tên “Thích bánh bao” giả ánh mắt kinh ngạc, mỉm cười gật gật đầu với hẳn, xong hùng hùng tráng tráng xoay người tiêu sái rời đi.

Ta lại nhớ tới cánh rừng bên cạnh, bởi ta phát hiện ta đã đi N tiếng đồng hồ đều là đất hoang mênh mông bát ngát, bây giờ trời đã sập tối, ta mà đi ra khỏi bãi đất hoang này thì trời gần sáng, chỉ bằng quay về rừng nghỉ một đêm, đợi mai tính tiếp. Nhưng mà bởi vì ta đây trung khu thần kinh đại não có vấn đề, không nhận thấy Triều Triều sau khi thấy tên “Thích bánh bao” giả kia cảm xúc khác lạ. Thế cho nên sau khi ta biết đồ giả mạo kia đích thực chính là Thích bánh bao, ta đã ân hận tới xanh ruột!!! Triều Triều a!!! Sao người không nói cho Ngạch một tiếng vậy a a a a a!!! Đương nhiên đây là chuyện về sau.

Lúc này ta tìm một nhánh cây nhìn qua đủ vững chắc, nằm trên đó chợp mắt một lát. Gió lạnh thổi qua. Ta đột nhiên ý thức được còn có một chuyện quan trọng hơn gấp N lần cái tên giả vờ vẫn. Ta — không — có — tiền ——!!!! Thời gian trước đây căn bản không cần dùng tới tiền, Bạch lão cũng chẳng có tiền, cho nên lúc ta rời hang động hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này. Mà bây giờ, không thể không lo lắng.

[Triều Triều

]

[Sao còn chưa ngủ?]

[Ta nghĩ kỹ rồi, ngày mai trước hết dừng vội đi tìm Thích Thiều Thương. Trước tiên ta muốn ——]

[Muốn làm cái thần kinh gì!]

[Trước tiên ta muốn đi kiếm tiền!]

[...]

[Người muốn đi mãi nghệ? Da mặt người đủ dày sao?]

Dù sao Triều Triều cũng ở chung với ta hơn một năm, người cũng biết Ngạch da mặt mỏng mà... Từ nhỏ tới giờ ta chưa hề bắt chước cái bọn trẻ thế kỷ 21 “xấu xí làm chuyện để ý” nha.

[Không, da mặt ta không dày.]

[Vậy...]

[Triều Triều,] ta cười hắc hắc hai tiếng, [Người tin ta đi! Dù sao ta sẽ không bán thân đâu! Ta tự có cách.]

A la la la la

!!! Nói thế nào thì ta cũng là người thuộc thế kỷ 21 thời đại mới tân hưng a!!!!!!

5. Chương 5: Phương Thức Kiếm Tiền Trong Truyền Thuyết

Rạng sáng ngày thứ hai, ta dựa vào cặp chân của mình vất vả lặn lội cuối cùng cũng đã tới thành trấn gần nhất. Trước khi vào thành, ta đã dùng thanh sam đổi lấy y phục bằng vải thô của một nhà nông, tuy rằng mặc vào hình dáng chỉ có thể dùng một từ “nát bết” để diễn tả, nhưng vì Triều Triều, đương nhiên cũng vì an toàn của bản thân ta, mà cố gắng chịu đựng. Sau đó lại dùng một sợi vải mảnh buộc hết tóc quần ra sao đầu, như vậy sẽ không thấy rõ mấy lọn tóc quần này. Nhưng mà, rất là khó coi a.

khóc ~~ May mà Triều Triều không nhìn thấy ~~ Chờ ta kiếm được tiền, sẽ mua đồ cải trang thật đẹp. Bây giờ cứ như vậy trước đi!

Sau đó ta bắt đầu chuẩn bị kiếm đồ nghề để kiếm sống: bước đầu tiên, chuẩn bị một mảnh vải trắng; bước thứ hai, treo mảnh vải trắng trên Mạ kiểm *toát mồ hôi* ta dám lấy tuyệt thế danh kiếm làm những chuyện thế này, khi Bạch lão biết chuyện, có lấy tiểu phủ của Triều Triều ném ta không nhỉ... Không còn cách nào khác, muốn kiếm tiền phải tiết kiệm thôi; bước thứ ba, ta dùng mực đen viết trên vải trắng năm chữ to tướng —— Mười Quẻ Sai Hết Chín! Xong ~! Hắc hắc

~ cách ta kiếm bạc chính là làm thầy tướng số trong truyền thuyết.

Nói đến kiếm tiền, ta đây có rất nhiều cách, nhưng ở thế kỷ 21 thì chưa từng kiếm được MONEY a ~ bởi vì ta đây chưa tới tuổi được pháp luật cho đi làm. Không nói tới chuyện ba mẹ có cho ta đi làm hay không, điều quan trọng nhất chính là có người nào sẵn lòng thuê ta không, hay nói đúng hơn là, có ai dám thuê ta không. Kết quả là ta đây, cho dù trăm phương ngàn kế năng lực kiếm tiền có đầy, nhưng lại không thể kiếm được N đồng tiền a

.

May quá

~ bây giờ ta đây đang ở triều Đại Tống một ngàn năm trước!!!! Nhà bình thường chỉ cần đứa nhỏ có thể bước đi là lòi nó cùng đi làm thuê, mười sáu mười bảy tuổi đều phải thành gia lập thất! Xem kìa, có phải người đã tròn mười tám rồi không?! Nhân loại không ngừng tiến hóa, đồng thời cũng không ngừng tiến bộ,

ta đây tới từ một ngàn năm trước, muốn kiếm chút bạc của cổ nhân, đương nhiên khả năng kiếm siêu cấp giỏi a ~!!!

Bất quá tuy nói kiếm bạc của cổ nhân rất giỏi, nhưng cũng không thể hăm hại lừa gạt người lành. Huống hồ chỉ vì muốn nhanh chóng tìm Thích bánh bao mà ta mới mất một ngày kiếm tiền, cho dù bạc nén là cái thứ vĩ đại cỡ nào, với ta mà nói hoàn thành sự nghiệp mẹ ruột của Thích Cố mới là quan trọng nhất nhất nhất a!!! Cho nên ta muốn chọn cách kiếm bạc ít phiền phức một chút!

Nhìn tình hình trước mắt mà nói, thứ nhất ta không có vốn, thứ hai không có thời gian, thứ ba không có can đảm xuất đầu lộ diện, vì thế ta liền nghĩ tới một nghề không thu hút sự chú ý lại chỉ cần làm sơ sơ có thể kiếm được N nén bạc —— thầy tướng số.

Thầy tướng số, nghe là biết không thu hút sự chú ý rồi, nhưng nếu gặp người thích hợp hay chuyện thích hợp, sẽ kiếm được nhiều tiền lắm a! Trên bạch quẻ ta viết “Mười Quẻ Sai Hết Chín” là để bỏ qua chó mèo mà tóm thẳng mấy anh công tử nào đó lắm tiền. Bình thường thầy tướng số đều viết “Mười Quẻ Đúng Chín”! Vừa thấy là biết dọa người rồi. Bởi vì quẻ của người vĩnh viễn sẽ là cái “một quẻ sai” kia, chỉ bằng “một quẻ đúng” trong “mười quẻ sai hết chín.” Đương nhiên, cổ nhân không phải ai cũng nhận thức tình diệu như vậy, nếu có, nhất định là người vừa tài trí vừa khôn khéo, nếu đúng lúc người khôn khéo này lại là công tử lắm tiền, vậy bói vài quẻ là đủ tiền cho ta dùng rồi!

Ta dọn xong sạp, vờ vĩnh một bộ dạng thần phong đạo cốt, hai mắt như radar không ngừng quét qua người đi đường, tìm kiếm mục tiêu.

A... Vẫn còn một điều, ngàn vạn lần không thể để cho Triều Triều biết, bởi vì trong mắt y, thầy tướng số = kẻ lừa đảo! Đối với y mà nói, mỗi người chỉ có thể dựa vào chính mình chứ chẳng có số mệnh gì cả! Ta hiện tại làm vậy, cũng có thể gọi là lừa đảo, bởi vì ta căn bản không biết đoán mệnh! Để Triều Triều biết ta làm chuyện này, chắc chắn sẽ phết ta. =_=||||||||||||||||| Bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Mặt trời mọc từ phương Đông, lại lặn về phương Tây. Ta bị trúng gió ngồi một xó như đầu gỗ. Thì ra, cổ nhân ai cũng ngu ngốc, không người nào tinh diệu nhận ra ẩn ý trong năm chữ của ta; thì ra, bạc của cổ nhân không dễ kiếm như vậy; thì ra, quá ngu ngốc cũng là một loại hạnh phúc (chú thích: đối với người khác mà nói); thì ra, quá thông minh lại là một loại bi ai (lại chú thích: đối với ta mà nói).

Lại tiếp tục chờ đợi, khi mặt trời xuống núi, Triều Triều sẽ xuất hiện, sau đó sẽ phát hiện... *run rẩy* ~ Nhưng mà ta không dám cứ trở về như vậy, không nói tới chuyện nữa các bạc ta cũng không kiếm được, hôm qua ta còn khoe khoang khoác lác với Triều Triều ~ làm sao bây giờ a a a a a ~T_|||||||||||||||||

Mặt trời ngã về tây. Ta ngồi trơ ra nhìn cái mặt trời đỏ au, từng chút từng chút khuất sau đường chân trời. Hồng quang lóa mắt rọi trên hoa phục tím nhạt, khiến màu tím kia càng thêm rạng rỡ. Quạt gỗ từ đàn trên tay ung dung phe phẩy, người vừa vung tay lên đã ngồi ngời ngời khí phách, một loại khí phách vương giả.

Ta biết, cơ hội của ta tới rồi. Thời gian không còn nhiều, nếu không thành công, ta sẽ xả thân tại đây!

Hoa phục nam tử chậm rãi thông thả bước tới, quạt xếp lại, khước miệng nhếch lên, “A ~ Mười quẻ sai hết chín? Thú vị.” Liền phát áo ngồi xuống.

“Vị công tử này, xin hỏi ngài muốn xem cái gì?” Ta cố gắng rặn một nụ cười tươi rói, tận lực lấy lòng vị khách đầu tiên. Đương nhiên cũng là vị cuối cùng. Mặc kệ có thành công hay không, hần vừa đi, ta phải thu dọn đồ đạc rời khỏi đây ngay.

Hần mang theo ánh mắt trêu tức nhìn ta, “Mười quẻ sai hết chín. Xem gì cũng được, thử coi ta có thể là một quẻ đúng kia hay không.”

Ta nhìn hần có chút kỳ quái, mà cũng không biết rốt cuộc là kỳ quái làm sao nữa. Xem gì cũng được? Đây là phá gia chi tử?! Nhìn cách ăn mặc của hần, không phá gia mới lạ đó! Hơn nữa, ta nhìn ra được, hần không phải người Hán, nói cách khác, hần không phải người Tống. “Vị công tử này, tại hạ am hiểu tướng mạo. Nếu không ngại, xin để tại hạ xem qua một lượt.”

Ta nhìn hần chằm chằm. Lúc đầu cách khá xa không phát hiện, người này bên ngoài khoác hoa phục tím nhạt, trung sam bên trong đường biên thêu chỉ vàng! Hần là người của hoàng thất. Nhưng hần rốt cuộc là người của hoàng thất nào? Khẳng định không phải Tống triều, trời sinh hần có khí phách vương giả phong

độ, nếu Tống triều có loại người này, ắt sẽ không rơi vào tình cảnh “bị đánh mà không đánh trả, chỉ biết yếu đuối cầu hòa”. Người Liêu? Chắc không phải. Người Liêu là tộc Khiết Đan, người Khiết Đan trời sinh khí phách hào hùng, bên ngoài mang nét Tây Á, người này mặc dù nhìn qua cũng cường tráng, nhưng không cường tráng đến mức đó. Người Kim? Người Tây Hạ? Cái này thật sự nhìn đoán không ra.

Ta lấy lại tinh thần, thầm nghĩ mình may mắn, người như vậy, càng thích hợp để nói hưu nói vượn, “Vị công tử này mặt ánh hồng quang, ấn đường* sáng ngời kim sắc của hoàng tộc (ai đứng dưới ráng chiều cũng đều như vậy =_||||), ánh mắt toát lên khí phách, vương giả phong độ, nhất định là người phi phú tức quý. Nói vậy nhưng hiện tại công tử cũng đang bất an. Nếu công tử có thể gặp được người thích hợp đến trợ người, chuyện người đang muốn làm nhất định sẽ thực hiện được. Mà người thích hợp này có thể không phải là người thông minh nhất, tài trí nhất, nhưng chắc chắn phải là người đặc biệt nhất. Nếu công tử người chưa gặp được người như vậy, tại hạ nghĩ người trước hết đừng tiếp tục làm chuyện này, thời cơ chưa tới, bằng không, thành công hay thất bại rất khó lường.”

*phần nằm giữa hai chân mày

Mặc kệ nói như thế nào, người này đích thực không phải người Tống. Xem tư thái của hắn, ta dám khẳng định địa vị hắn không thấp. Người như vậy lại tung hoành ngang dọc trên đất Đại Tống, nhất định có âm mưu! Ta tuy rằng không phải người Tống, nhưng dù sao ta cũng là người Hán! Ngồi nói một lèo như vậy, không biết có giúp gì được cho Đại Tống hay không. Dù sao đối với nguy họa đang rình rập Đại Tống, ta chỉ có thể làm tới đây thôi. Nhưng nếu Triều Triều biết ta nói giúp cho Đại Tống, y sẽ phản ứng ra sao, ta không rõ. Ta chỉ biết, nếu đổi thành Thích bánh bao, hắn tuyệt đối đồng ý!

Quả nhiên, người nọ vừa nghe những lời này, chân mày cau lại, lại giãn ra, nói, “Vay nhờ tiên sinh đoán cho một chữ.”

Cái gì? Đoán chữ? Ta không biết... Mấy lời vừa rồi là ta nói đùa mà. Làm sao bây giờ? Ta trộm nuốt nước miếng, “Cũng được, nhưng mà...”

Người nọ từ bên hông lấy túi tiền ra, móc một nén bạc. “Đây là năm mươi lượng vàng, xin tiên sinh nhận trước, xem như là trả công cho quẻ vừa rồi. Nếu tiên sinh giúp ta đoán được chữ, tất sẽ có thêm năm mươi lượng nữa để tạ ơn.” Năm mươi lượng... vàng????!! Đoán chữ xong sẽ có thêm năm mươi lượng nữa???? Ta không nằm mơ đấy chứ!! Nếu có mơ thì giấc mơ này cũng quá đẹp rồi!!!!

Mặc kệ tiền vĩ đại bao nhiêu, vẫn nên tôn trọng sự thật, không biết là không biết a! Ta tìm cớ, “Nhưng mà tại hạ không chuẩn bị bút mực, không tiện đoán chữ, xin công tử hãy...”

“Không sao.” Người nọ không nói thêm tiếng nào nữa, lấy tay chấm nước trà, viết trên bàn gỗ đen một chữ Hán xinh đẹp — Thịnh.

“Thịnh?” Có ý gì? Chữ này không thường thấy, nên ta không quá quen thuộc, không biết mang ý gì đây. Chỉ biết đưa nhỏ nhà ta gần đây có xem phim truyền hình, diễn viên chính gọi là Mộc Thịnh. Ta vì viết Thích Cố đồng nghiệp văn mà cũng từng nghiên cứu qua lịch sử triều Tống, sẵn tiện lướt qua lịch sử của mấy nước khác có liên quan. Ta biết hoàng đế thứ hai của Kim quốc là Hoàn Nhan Thịnh. Trừ cái này, hoàn toàn không biết gì cả. Từ từ, hắn không phải người Tống... Không thể nào, trùng hợp vậy sao?!

“Người họ Hoàn Nhan?” Đương nhiên, ta không dám hỏi. Bất quá nếu hắn thật sự là Hoàn Nhan Thịnh, ta đây cuối cùng cũng biết ta nên nói những gì.

“Công tử ngài không chỉ có mệnh phú quý, còn có, còn có...” Ta cố tình hạ giọng, nói, “Mệnh đế vương!”

Hắn rõ ràng sửng sốt. Cười khê, “Tiên sinh, có một số việc không thể nói lung tung.”

“Đương nhiên tại hạ biết. Nhưng đây là sự thật, tại hạ nếu đã biết, không thể không nói.” Ta cũng lấy tay chấm nước trà, “Chữ ‘Thịnh’, thượng nhật hạ thành. Nhật là dương, tức thái dương. Thái dương là gì?? Nhìn qua đã biết là trị vì thiên hạ! Còn thành, là hưng hưng thịnh thịnh, tất có triển vọng. Ý nói sau này công tử sẽ đứng trên vạn người, nhân trung long phượng!” Ta nói xong một hơi, đột nhiên phát hiện năng lực nói hưu nói vượn của ta càng ngày càng mạnh.

“Chẳng qua, ” ta dừng một chút, đoạn nói tiếp, “Xin công tử hãy nhớ lời tại hạ vừa nói.” Nếu không này giờ nói đều là công cốc.

Người nọ đột nhiên cười to, “Được, được!!” Sau đó để lại thêm năm mươi lượng vàng, xoay người rời đi.

Ta hài lòng cất kỹ tiền, cũng chuẩn bị rời khỏi. Nhưng không biết Mà ta tắc vừa lòng địa cất kỹ tiền, cũng chuẩn bị rời đi. Nếu Triều Triều biết ta nhắc nhở hoàng đế tương lai của Đại Kim, có lấy đao chém ta không? Xem tính cách của Triều Triều, hẳn là không rồi... Nhưng mà, nếu Thích bánh bao biết, thì không chắc lắm.

Ta vẫn chưa biết, bởi vì việc này, ta đã khiến Triều Triều dây vào phiền toái lớn sau này.

6. Chương 6: Lộ Mạn Mạn Kỳ Tu Viễn Hề (đường Tới Chân Lý Còn Rất Xa)

Trong mấy khắc đồng hồ đã kiếm được một trăm lượng vàng, ta hưng phấn quá đà, vui đến điên dại chạy đi tìm khách điểm lớn nhất mà nghỉ ngơi, sau đó nhìn hai đồng vàng cười ngây ngô, quên cả thời gian.

Nhất thời, trong phòng tràn ngập hàn khí.

[Người đã làm gì ta?!!!]

[Làm gì là làm gì?] Ta cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi hỏi.

[Quần áo này là thế nào?! Số tiền này ở đâu ra?!]

Ây da, thì ra là vậy a, làm hại ta lo lắng vô ích. [Yên tâm đi, Triều Triều. Ta không trộm cũng không cướp, quần áo này là để tiện bề hành động, lát nữa ta sai tiểu nhị mua quần áo thượng hạng cho người. Ta chẳng qua giúp người khác đoán vận mệnh một chút...]

[Đoán mệnh? Người?] Nghe được một tiếng hừ lạnh, pha lẫn chút khinh thường. Ta biết Triều Triều luôn coi rẻ mấy mảnh lời lừa gạt vớ vẩn trên giang hồ.

[Ta không có... Nhưng mà ta đoán mệnh cho một công tử lắm tiền. Mấy người này chỉ biết tham đồ hưởng lạc của nhiều người, lấy một chút tiền của họ cũng không sao mà!] Ta không dám nói đã đoán mệnh của hoàng đế Đại Kim tương lai, nếu nói ra, có trời mới biết Triều Triều có lại đuổi theo tên đó hay không. Triều Triều a ~ có ta ở đây tuyệt đối sẽ không để người lại cùng Thích bánh bao trở thành địch nhân đánh đánh giết giết!

[A, Triều Triều, người thích quần áo màu gì? Xanh thẫm? Hay là bỏ đi, cái này rất dễ bị nhận ra, sẽ trở thành mục tiêu của cửu nhân. Màu trắng thế nào? Bạch y tung bay, tư thế oai hùng tiêu sái. Áo trắng đi!] Khả năng đánh trống lảng của ta cũng thành đệ nhất thiên hạ rồi.

[Chuyện này tạm thời cho qua. Nhưng người nhớ kỹ cho ta, không được mượn cơ thể của ta làm chuyện hoang đường!]

[Vàng, tuân mệnh...]

Lúc tiểu nhị mang quần áo tới, a, không tồi, áo khoác màu ngà, trung y vàng nhạt, hợp với Triều Triều đã man. Ta đang chuẩn bị thay quần áo thì...

[Cúi người xuống!]

Gì? Cúi người? Làm chi? Nhưng nguyên tắc lớn nhất của mẹ ruột chính là tuân theo Triều Triều, theo bản năng ngoan ngoãn khom lưng. [Vì sao phải cúi người xuống?] Ta vừa hỏi xong đã biết đáp án, không phải là do ta quá thông minh, vấn đề gì cũng không làm khó được ta, mà là lúc ta vừa mới cúi xuống, đoán tiền xẹt qua trên lưng, cắm phập vào vách tường. Chuyện ta vẫn luôn lo lắng rốt cuộc đã xảy ra, người muốn giết Triều Triều đã tìm tới cửa!

Ta nhìn đoản tiễn cắm thật sâu trong vách, lòng nhũn ra như con chì chì, tiễn này mà cắm vô người ta, không biết ta đã đi chầu ông bà từ lúc nào rồi. [Triều Triều, đây là...] Còn chưa hỏi xong, ta đã biết không được nhiều lời.

Một bóng đen xông vào phòng, kiếm quang ầm ầm hiện hiện lao tới.

[Mau lấy Mạc Tà!]

Ta đành chịu, đáp một tiếng, thuận tay chụp lấy Mạc Tà trên bàn.

May mắn thay, một năm qua không uống phí. Thân thể của Triều Triều vẫn còn nhớ kiếm pháp, hơn nữa một năm qua ta ngày đêm cố gắng, võ công khá hơn rất nhiều, bình thường bản thân ta có thể tự mình xử lý vài tên tiểu mao tặc. Nhưng mà, người tìm Triều Triều báo thù tuyệt đối không phải hạng xoàng. Cho nên, ta quyết định sử dụng kiếm pháp mà Triều Triều mới nghĩ ra — Thanh Minh kiếm pháp.

Bên người lóe một đạo kiếm quang, Mạc Tà ngay lập tức đưa lên chống đỡ, chế trụ thanh kiếm kia, cổ tay vừa thi lực, người nọ lui về phía sau vài bước. Ta tuốt kiếm ra, tiến lên đuổi sát người người nọ, đem Mạc Tà chắn ngang trước ngực, đoạn dùng lực vung lên, người nọ tránh được. Sớm dự liệu sẽ như vậy, bởi vì lúc chém ngang tốc độ không nhanh, rất dễ dàng tránh được, nhưng chiêu “Hoàng tước tại hậu” này chính là thiết kế như vậy. Cho nên, như thế này rất hợp ý ta. Trong khoảnh khắc vung kiếm, thân mình thuận thể nghiêng 180°, chân phải đá một cước ra sau, người nọ không kịp đề phòng, bị đá văng ra ngoài cửa sổ. A... Hình như đá hơi mạnh.

Ta rướn người qua cửa sổ nhìn theo, không còn bóng người.

[Triều Triều, người nghĩ sao?]

[Không phải người trong giang hồ muốn trả thù.]

[Ta cũng nghĩ vậy.]

[A? Người cũng nghĩ vậy?]

[Bởi vì người nọ võ công quá tệ, ta chỉ cần đá một cái là giải quyết được ngay. Kiếm pháp kia của ta không hề xuất thần nhập hóa, mà chỉ một chiêu đã chế ngự được hắn. Nếu những người muốn giết người võ công đều tệ như vậy, người đã xử lý bọn họ từ lâu, còn chờ tới bây giờ sao?!]

[Coi như có đầu óc.]

[Ta không ngốc lắm đâu...] Triều Triều coi khinh ta, có chút thương tâm... Tuy rằng đây cũng không hẳn là không có cơ sở a.

Tên của Thanh Minh kiếm pháp là do ta đặt. Mới đầu không gọi là Thanh Minh kiếm pháp, mà là Phòng Thủ kiếm pháp. Tên này cũng là ta đặt luôn. Bởi vì bộ kiếm pháp này thiên về phòng thủ, nếu là công cũng chỉ giống “Hoàng tước tại hậu” lấy lùi để tiến. Ta đổi tên là vì, một lần luyện kiếm, Bạch lão đầu hỏi ta bộ kiếm pháp kia gọi là gì, bốn chữ “phòng thủ kiếm pháp” chuỗi cả nải nó cứ nghẹn ở họng ta đi ra không được a.

Nhưng mà, ta không ngờ Triều Triều tâm cao khí ngạo lại nghĩ ra chiêu thức phong thủ thế này, y không phải luôn thiên về tiến công sao? Triều Triều nói, chiêu này để người sợ máu tanh như ta dùng để tự bảo vệ, dù sao nếu muốn công, dùng Thần Khốc Tiểu Phủ là đủ rồi. Nhưng mà, ta biết, không ai có thể trong một đêm nghĩ ra mười hai đường kiếm pháp, cho dù có là người kinh tài tuyệt diệu như Triều Triều. Bộ kiếm pháp kia, hẳn là đã có từ trước khi ta xuất hiện. Vì vậy, tới bây giờ ta nghĩ mãi vẫn không ra.

[Vậy người nghĩ hẳn là ai?]

[A... Đoản kiếm kia tuy rằng xúc bất cập phòng*, nhưng không có độc, không phải là người của Đường môn.] Ta còn nhớ rõ tên Đường Bạch Phong kia, nhưng không phải là hắn.

*nhanh chóng đến gần mà không để người khác kịp phòng bị

[Người nọ võ công tuy rằng kém hơn nhất lưu hảo thủ chốn giang hồ, nhưng cũng không phải quá kém, chỉ là không sử dụng công phu thật sự mà thôi, có vẻ như không muốn dồn ta vào chỗ chết.]

[Không giống người trong giang hồ?]

[Hừ, nếu là người trên giang hồ muốn giết ta, chắc hẳn sẽ khua chiêng đánh trống mà đuổi giết, sẽ không dùng mảnh khố trẻ con như thế này.]

[...] *toát mồ hôi*... Người không nói cũng không có chết mà.

Trầm tư một lát, [Chẳng lẽ là mưu tài hại mệnh trong truyền thuyết?] Ta đột nhiên nghĩ tới hai đồng vàng kia.

[Làm gì có nhiều truyền thuyết như vậy! Ngủ!]

[Không sợ người nọ sẽ đến nữa sao? Vừa rồi ta không dùng nội lực, không làm đã thương hẳn, chỉ đập hẳn một cước...] Làm mẹ ruột của Triều Triều đương nhiên đặt an toàn của y lên trên hết. Đương nhiên cũng là an toàn của ta.

[Người kia tựa hồ chỉ muốn dò la gì đó, còn về dò la cái gì... Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Không có gì đáng lo. Hẳn đã tới một lần, đêm nay chắc sẽ không tới nữa. Mà đã có ta ở đây, sợ gì. Bây giờ mau ngủ đi, ngày mai lập tức lên đường đi kinh thành tìm Thích Thiếu Thương.]

[Được, nếu có động tĩnh gì thì đánh thức ta.]

Từ lúc ta nhập vào thân thể Triều Triều, xúc giác chỉ có ta cảm nhận được, ta sẽ thấy đau, sẽ thấy nóng, sẽ thấy đói, sẽ thấy mệt... Nhưng Triều Triều thì không bị ảnh hưởng, cho dù là lúc ta ngủ, y vẫn có thể suy nghĩ độc lập. Vì vậy, khi ta ngủ, y có thể nhận biết ngoại vật.

Quả thực một đêm vô sự. Ta ngủ một mạch đến khi trời sáng. Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, bắt đầu đi về phía kinh thành. *khóc* ~ Thích bánh bao, mất sáu chương, cuối cùng đã có thể nhìn thấy người. Không, phải nói là cuối cùng cũng đã cho người và Triều Triều gặp mặt.

Thích bánh bao!!! Mẹ ruột đến đây

~!!!!!!

Vừa tiến vào thành Biện Lương, chỉ thấy một cảnh tượng phồn vinh, người ngựa tấp nập. A ~ đây gọi là oanh liệt một thời trước khi chết nè! Nhưng mà, trước khi tìm Thích bánh bao, phải no bụng trước đã! Lúc mới ra khỏi hang động không một nén bạc trong người, phải ăn rau quả dại lột lông, dù sau lúc trong hang động cũng ăn mấy cái thứ này, không hề gì. Sau khi kiếm được bạc, quá hưng phấn nên chỉ nhớ phải đi tìm phòng nghỉ quên cả ăn, sau lại vì hắc y nhân tập kích, lại một lần nữa quên ăn nằm ngủ khò. Buổi sáng bởi vì vội vàng đến kinh thành mà chỉ mua hai cái màn thầu, giờ trên người còn thừa nửa cái chưa ăn! Bào ngư hải sản, vây cá thịt nai, ta đến đây

!!!

Chọn tửu lầu xa hoa nhất thời bấy giờ, Túy Tiên Lâu? Tên không tồi, ta gật gật đầu, tiêu sái đi vào.

“Tiểu nhị, mang mấy món ngon nhất trong lầu của bọn người, mỗi thứ một phần.” Có bao nhiêu mẹ ruột đây muốn nuốt hết bấy nhiêu!

Chân gấu nướng than, tôm biển cháy mỡ, bào ngư tươi, vây cá kho... Mất thấy nhiều cao lương mỹ vị như vậy được bưng lên, ta nuốt nước miếng không ngừng. Nhưng mà, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, đây tuyệt đối không phải là sau N ngày không có gì bỏ bụng đột nhiên nhìn thấy đồ ăn mà nuốt nước miếng, mà là, nhìn đồ ăn thơm dầu mỡ dạ dày lại cuộn cuộn từng đợt muốn ói... Lão đầu thối! Đều tại ông mỗi ngày cho ta ăn củ cải rau dại, báo hại ta bấy giờ sơn hào hải vị đều ăn không nổi!!!

Nhìn đồ ăn đầy bàn, sớm biết vậy sẽ không gọi nhiều món như thế, lại còn là món đắt nhất, đau lòng quá! Nhưng mà không thể lãng phí được!

Hắng giọng gọi tiểu nhị. Ta nhớ lúc đi vào thấy không ít kẻ khát thực ở ngoài cửa, liền bảo tiểu nhị mời bọn họ vào, đem thức ăn cho bọn họ ăn. Tiếp đón tiểu nhị, ta nhớ rõ lúc tiến vào thấy không ít tên khát cái ở cửa ăn xin, liền làm cho tiểu nhị đem bọn họ mời vào đến, đem đồ ăn đều làm cho cho bọn họ ăn. Ngày

làm việc thiện, ông trời phù hộ cho ta sớm được nhìn thấy Thích bánh bao đi! A-men! (Lạc mỗ: Còn giả bộ làm người tốt mới ghê chứ...)

Đám khát thực kia nhìn ta như một người vô cùng lương thiện tựa thần tiên giáng thế, ta mặt đầy hắc tuyến. Nếu không phải ta ăn không hết, còn đến lượt các ngươi sao?!

Gọi đại một ấm trà xanh, lại tìm một chỗ thanh tịnh ngồi xuống, chậm rãi nhấp từng ngụm trà. Đừng có nói là từ đây về sau ta cứ sống như vậy? Lão đầu thối, ta mà mắc chứng kén ăn, tuyệt không tha cho ông!

“Vị công tử này thực anh hùng hiệp nghĩa! Dùng nhiều tiền như vậy bố thí cho mấy tên khát thực, tại hạ bội phục! Ta muốn cùng vị công tử này kết giao bằng hữu, không biết có được không?” Đang lúc ta buồn bực, không biết cái thằng cha nào lại vô duyên chọc vô miệng vết thương của ta.

“Kỳ thật...” Đang muốn mắng cho hắn một trận, kết quả ngẩng đầu lên đã thấy một gương mặt tươi cười xán lạn, ánh mắt ngây ngô giống trẻ con, quan trọng nhất là, gương mặt cực kỳ quen thuộc! Truy Mệnh! Lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, tiêu sái nói: “Tại hạ thấy mấy tên khát thực này thật đáng thương, nhất thời có lòng tốt thôi.”

Sau khi Truy Mệnh thấy rõ mặt người này, cũng sửng sốt, Cố Tích Triều? Sau đó lại thấy người nọ thông dong trả lời, thần sắc không có nửa điểm muốn âm mưu hại người, hoàn toàn ngây dại. “Ngươi...”

“Ta? Ta làm sao?” Ta giả ngu, làm bộ không biết hắn.

“Ngươi, tại sao ngươi có thể quang minh chính đại ngồi ở đây?”

“Ta vì sao không thể quang minh chính đại ngồi ở đây? Ta không làm mấy xái chuyện xấu giết người phóng hỏa.” Thật tức cười.

“Năm đó ngươi phạm trọng tội... Không đúng, ngươi là ai? Ngươi không phải Cố Tích Triều?” Truy Mệnh, cho người nghĩ đến điên loạn luôn.

“Cố Tích Triều? Ta không phải a, tại hạ Vũ Cung Lâm.” Tiếp tục giả ngu. Ta thật sự không phải là Triều Triều, cái này không tính là nói dối nha.

“A... Thật có lỗi, ta nhận lầm người. Hình dáng ngươi thật sự rất giống một tên đại gian đại ác!”

Tên đại gian đại ác? Thái dương ta giật giật, có chút phát hỏa, “Bộ dạng các hạ cùng ta có tám phần tương tự, vậy không phải ngươi cũng giống một tên đại – gian – đại – ác sao!”

“Cái đó...” Truy Mệnh dù sao cũng không phải Triều Triều, nói móc nói ngoéo đương nhiên hắn không hiểu.

“Đùa thôi, không có gì đáng lo ngại.”

“Ta không có muốn sỉ nhục ngươi.” Truy Mệnh quả nhiên là Truy Mệnh, đồ không có não. Lại tiếp tục lộ ra gương mặt tuần tú cười hì hì. =_|||||||||||||

“Quên đi, ta vất vả lắm mới tới được kinh thành, ngươi là người đầu tiên chủ động nói chuyện với ta, ta mời ngươi uống rượu.” Thiết nghĩ, Truy Mệnh là tam gia của Lục Phiến Môn, về sau nếu ta muốn gặp Thích bánh bao còn phải nhờ vào hắn, không thể đắc tội. Không phải Truy tam gia yêu rượu nhất sao? Mời hắn uống rượu lôi kéo lung lạc! Nhưng mà, mẹ ruột ta phải nói rõ ràng trước, ta chỉ mê Cố! Là mẹ ruột độc quyền của Thích Cố. Tuy rằng tiểu Truy gương mặt y hệt Triều Triều, nhưng ta phân biệt rất rõ ràng. Tuyệt không “yêu chim yêu cả lồng”!

“Rượu? Thật không?” Nghe tới được uống rượu, ánh mắt Truy Mệnh sáng như sao, thật là một đứa nhỏ đáng yêu, dĩ nhiên cùng Triều Triều khác nhau một trời một vực với Triều Triều!

“Ừ,” ta gật đầu, “Coi như mừng hai ta quen biết.” Mặc dù mới gặp mặt không quá năm phút đồng hồ.

“Được! Truy tam gia ta theo hầu!”

Lúc tiểu nhị bưng lên rượu Thiệu Hưng, là rượu thuần nhất trong kinh thành, Truy Mệnh bê cả vò rượu hào sảng uống ừng ực. Ta nhìn hắn uống sảng khoái, cũng nhịn không được. Nếu không phải thân thể của Triều Triều “ba chén đã gục”, ta cũng muốn uống... T_T|||||||||||||

“Truy Mệnh, thì ra đệ ở trong này. Ta tìm đệ rất lâu rồi đó!”

Khi chúng ta đang vui vẻ người nốc rượu kẻ uống trà, một giọng nam trầm thấp vang lên. Truy Mệnh nét mặt đang hưng phấn trong men say, ngay lập tức nhăn nhó khổ sở. Vừa nhìn ta đã biết người kia là ai.

“Truy Mệnh, bỗng lộc tháng này của đệ không phải đã bị khấu trừ hết sao? Bạc đâu mà đệ mua rượu?” Thiết Thủ đi vào, còn đang nghi hoặc, ta vừa ngẩng đầu, hần đã nhận ra một gương mặt quá quen thuộc. “Cố Tích Triều?!”

“Xin chào! Lần đầu gặp mặt! Người lại nhận lầm người giống vị tam gia này, ta không phải Cố Tích Triều nào hết. Tên của ta là Vũ Cung Lâm. Hôm nay là lần đầu tiên tới kinh thành.” Xem ra phải học thuộc lòng những lời này mới được, về sau nhất định sẽ còn dùng tới.

“Cái gì? Người không phải...” Thiết Thủ nhíu mày. Quá giống! Thật sự quá giống! Khóe môi hơi nhếch lên, mắt tựa hừng ửng, tóc quăn tự nhiên, chỉ có điều lại khoác bạch y. Mặc dù không mặc thanh sam, nhưng liếc mắt một cái, thật sự là Cố Tích Triều. Không phải?! Có thể sao? Cũng có thể, ít nhất Cố Tích Triều không có nụ cười thuần túy như vậy.

Ta nhìn Thiết Thủ cau mày, trên mặt âm tình bất định, biết là hần đang nghi ngờ. Không còn cách nào khác, tuy rằng ta vốn đã tính trước mà cải trang, nhưng mà hình như không hiệu quả... =_||||| Thôi dẹp cái ý định cải trang đi. Cứ đánh chết không thừa nhận mình là Cố Tích Triều thôi.

Ta tận lực lộ ra một nụ cười thân mật, nói: “Vị huynh đài này, nếu có chuyện quan trọng tìm vị tam gia này, xin cứ tự nhiên.”

Thiết Thủ rút cuộc cũng thoát khỏi suy tưởng, nói với Truy Mệnh: “Truy Mệnh, mau cùng ta trở về!”

“Chuyện gì gấp vậy a?” Truy Mệnh còn lưu luyến rượu Thiệu Hưng, có chút không tình nguyện.

“Thì đệ cứ đi đi.” Thiết Thủ có chút nóng nảy. Thiết Thủ ồ trọng nhất trong Tứ Đại Danh Bộ nay lại căng thẳng như vậy, chẳng lẽ Lục Phiến Môn đã xảy ra chuyện?

“Bây giờ đệ đang nghỉ phép, có thể không tra án.” Truy Mệnh vẫn mải đứng quần tại chỗ, xem ra nếu Thiết Thủ không nói ra một lý do có sức thuyết phục một chút, hần một phen cũng không nhúc nhích.

“Lục Phiến Môn đã xảy ra chuyện!”... Cái miệng của ta ăn mắm ăn muối lẩm nhá. =_|||

“Chuyện gì vậy?” Truy Mệnh cuối cùng cũng đã ý thức được dường như đã xảy ra chuyện lớn, ngẩng đầu lên.

“Là sư phụ! Sư phụ trúng độc!” Thiết Thủ nói xong mới giật mình, hần liếc trộm ta một cái, thấy ta không phản ứng, mới xoay qua Truy Mệnh.

“Trúng độc? Người nào dám hạ độc sư phụ? Hơn nữa không phải có Vô Tình Đại sư huynh sao? Chẳng lẽ huynh ấy cũng không giải được?”

“Vô Tình đã cố gắng giải tới giải lui, nhưng sư phụ vẫn không tỉnh, hiện tại không biết thế nào rồi. Quên đi, nhiều lời vô ích, mau quay về xem.”

“Nhưng mà đệ trở về cũng không giúp được cái gì a...”

Nghe Truy Mệnh than phiền như vậy, ta biết cơ hội của ta đã tới, “Truy tam gia...”

“Gọi ta Truy Mệnh là được rồi.”

“Truy Mệnh, tại hạ kẻ nghiệp Dục Vương Bạch Thiên Diệt. Hôm nay cùng người quen biết, cũng coi như hữu duyên. Tại hạ tuy rằng bất tài, nhưng nói về giải độc tại hạ tự nhận không kém kẻ khác. Nguyên giúp sư phụ người giải độc.” *toát mồ hôi tới chết* Nói mấy lời màu mè hoa lá hẹ này, thật ngượng miệng.

“Cái đó... Không cần phải phiền tới vị công tử này.” Thiết Thủ thay Truy Mệnh trả lời, đoạn kéo hần rời đi.

Ta biết sẽ như vậy mà, đừng nói tới gương mặt này nhìn một cái người ta đã tránh xa ngàn dặm, cho dù là người bình thường, Lục Phiến Môn vẫn không phải là nơi có thể tùy tiện ra ra vào vào. Ta lại khề nhấp

một ngụm trà. Nhưng mà, ta tin, sau khi uống hết ấm trà này, bọn họ sẽ lại tìm đến ta. Bởi vì với ba chữ “Bạch Thiên Diệt” kia là đủ tư cách để vào Lục Phiến Môn rồi.

Thế nhân đều biết đệ nhất dùng độc là Đường Môn và Ôn gia, đương nhiên cũng biết Dược Vương cốc, chuyên giải thiên hạ kỳ độc. Mà Dược Vương đương nhiên Bạch Thiên Diệt không giống với các Dược Vương tiền nhiệm, không giải độc, chỉ có hứng thú với các loại dược liệu hiếm, nói cách khác, chỉ am hiểu tường tận về việc chữa bệnh. Nhưng nói gì thì nói, vẫn là truyền nhân của Dược Vương cốc, đương nhiên vẫn có vài phương pháp giải độc. Hơn nữa, sau khi Triều Triều biết được thân phận thật của Bạch lão, đã bắt ta chuyên tâm học giải độc. Y nói, so với y thuật chữa bệnh cho người, giải độc thực tế hơn. Bạch Thiên Diệt chính là tên thật của Bạch lão, mà Bạch lão, chính là Dược Vương không am hiểu độc dược chỉ thích chữa bệnh, đã trốn trong thâm cốc điên cuồng nghiên cứu dược liệu. Bất quá, điều này không phải ai cũng biết.

Quả nhiên, chờ khi ấm trà đã thấy dược đắng, đã thấy Truy Mệnh tựa cuồng phong chạy đến. “Đại sư huynh hy vọng Vũ, Vũ Cung... Lâm công tử đến Lục Phiến Môn!” *toát mồ hôi*... Truy Mệnh, ta biết cái tên này rất ngượng miệng, nhưng người cũng không nên sửa họ của người ta lại chứ... ==|||

Theo Truy Mệnh đi Lục Phiến Môn *ngất* nếu không phải một năm qua ta chuyên cần luyện khinh công, có chết ta cũng không theo kịp tốc độ của hắn. May mắn, ta đã nhất nhất nghe lời Triều Triều. Thích bảnh bao a

cuối cùng ta đã cảm nhận được khoảng cách giữa ta và người đang rút ngắn từng bước rồi!!! *khóc* /(o)/

~Theo Truy Mệnh tiến vào Lục Phiến Môn, thấy một bạch y nam tử tao nhã ngồi trên xe lăn, ta cảm giác được y rất mệt mỏi. “Xin hỏi, các hạ chính là đồ đệ của Dược Vương Bạch Thiên Diệt?”

“Đúng vậy.” Vô Tình khi nhìn thấy gương mặt này của ta có vẻ cũng không kinh ngạc lắm, Thiết Thủ bọn họ hẳn sớm đã nói với y rồi.

“Ta có nghe rằng Dược Vương Bạch Thiên Diệt từ trước đến nay tính cách quái gở, thích yên tĩnh, không thích thu nhận đồ đệ, các hạ...”

Khóe mắt ta nâng lên. Tính cách quái gở? Thích yên tĩnh? Không thích thu nhận đồ đệ? Người xác định đó là Bạch lão, người suốt ngày nhàn rỗi kéo ta chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, mở miệng là nói muốn lấy ta làm vật thí nghiệm, còn nhất nhất muốn ta là người kể truyện? Sự thật chứng minh, lời đồn quá là vĩ đại nha. ==||| “Cái đó, tại hạ kết bạn với Dược Vương, đúng là ngẫu nhiên. Về chuyện người nói... Ồ thì, dường như, có chút, nói chung chuyện đã qua rồi...”

Ta ấp a ấp úng nói xong, lại phát hiện Vô Tình đột nhiên nở nụ cười an tâm. Chết tiệt, dám đùa cợt ta!

“Thật có lỗi. Sư phụ bị người ta hạ độc, bây giờ còn chưa tra ra hung thủ, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

“Quên đi, ta hiểu mà. Để ta xem qua tình trạng của Gia Cát đại nhân đi.”

Vô Tình dẫn ta vào phòng Chư Cát Tiểu Hoa, ta vừa vào cửa, liền ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt. “Bách Nhật Tán?!” Ta nhú mày. Chắc là không phải, Bách Nhật Tán là một loại độc dược mãn tính bình thường, rất dễ giải, sao Vô Tình lại không giải được?

“Bách Nhật Tán?! Không phải Thất Nhật Tán sao?!” Vô Tình cả kinh hỏi.

“A?!”

Bách Nhật Tán và Thất Nhật Tán là hai loại độc tương tự nhau, dược phối liệu hoàn toàn giống nhau, đến cả dược lượng cũng giống nhau, nhưng trình tự phối chế lại không giống, mới dẫn đến hiệu quả khác nhau. Bách Nhật Tán, giống như tên gọi, độc dược mãn tính, phải sau một trăm ngày mới phát ra, cũng bởi vì phát độc quá chậm mà bình thường không bao giờ dùng loại độc này để giết người. Thất Nhật Tán thì khác, vừa bị hạ sẽ lập tức có hiện tượng trúng độc, trong vòng bảy ngày nếu không giải được chắc chắn sẽ chết, nhưng loại độc chất này cũng không quá hiếm, bởi có khoảng bảy ngày để phối chế thuốc giải. Tuy nhiên, Bách Nhật Tán và Thất Nhật Tán bệnh trạng giống nhau, cách giải lại khác nhau hoàn toàn. Thất Nhật Tán trước khi uống giải dược phải lấy ít nhất là một chén máu, mà Bách Nhật Tán lại kiêng kỵ tiếp xúc với máu, nếu lỡ tiếp xúc, trong vòng ba canh giờ sẽ bộc phát độc tính chết người.

“Lúc lấy máu cách đây bao lâu?”

“Khoảng... Khoảng hai canh giờ.”

“Còn một canh giờ, đủ rồi.” Ta cười tự tin.

Bây giờ ta cảm thấy may mắn khi Bạch lão am hiểu y thuật, nếu không cho dù kỹ thuật giải độc bậc nhất cũng không cứu được Chư Cát Tiểu Hoa.

“Lâm công tử, đa tạ ra tay tương trợ.”

“Không cần,” ta hướng Vô Tình khoát tay. Truy Mệnh tên hỗn đản này! Lúc hần giới thiệu ta đã gọi Lâm công tử, kết quả tất cả mọi người đều kêu như vậy. Xem ra ta nên cân nhắc đổi tên. “Nhưng mà, Vô Tình công tử người vì sao lại không nhìn ra đó là Bách Nhật Tán? Sơ suất quá.”

“Không, chỉ là...” Vô Tình cúi đầu, khép chặt mi.

“Ta biết. Chỉ là không nghĩ tới trong Lục Phiến Môn có nội gián!”

Vô Tình ngẩng đầu, đáy mắt lóe lên một tia nhạy bén.

“Thất Nhật Tán phát độc ngay lập tức, trong khi Bách Nhật Tán phải một trăm ngày độc mới phát. Như vậy, trừ khi là bị hạ độc trong thức ăn, không biết bị trúng độc khi nào, nếu không sẽ rất dễ phân biệt. Nếu quả thật là vậy, trong Lục Phiến Môn có nội gián.”

“Phân tích của Lâm công tử chính là đại ý của Vô Tình.” Dừng một chút rồi nói, “Cảm tạ Lâm công tử ra tay cứu giúp. Nếu không còn chuyện khác, ta phải người đưa Lâm công tử trở về.”

“...” Cái này không phải là qua cầu rút ván chứ?!

Ta buồn bực đi một mạch, một tên bộ khoái mặt dẹt đi theo phía sau, nói cho hay ho là, tổng tiền! F**k! Nếu thật sự muốn cảm tạ thì phải giữ ta lại Lục Phiến Môn chứ. Vào đến Lục Phiến Môn lại không gặp được Thích bánh bao, đúng là tức chết mà.

Ta bực mình đá một hòn cuội, rẽ vào con ngõ tắt nhỏ. Một đường kiếm xé gió lao tới. Đột nhiên như vậy, ta không kịp đề phòng, kiếm kia cứ thế đâm vào bả vai. Một đạo chưởng phong từ phía sau đánh úp lại, đánh thật mạnh vào ngực người cầm kiếm, người nọ bay ra chỗ khác. Trước khi ta ngất, cứ cảm thấy dường như đã gặp qua người nọ rồi — chính là cái tên đàn “mưu tài hại mệnh” kia!

Bất quá, ta cuối cùng cũng được toại nguyện, được lưu lại Lục Phiến Môn. Ta tin tưởng, Thiết Thủ tinh thần trọng nghĩa siêu cường tuyệt sẽ không tận mắt chứng kiến ta lang thang bên ngoài bị người ám sát, hơn nữa sau khi ta là ân nhân cứu mạng sư phụ hần! Huống chi, gương mặt ta giống Cố Tích Triều a!

Nhưng mà, lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê, Thích bánh bao a, khi nào ta mới có thể cho người và Triều Triều gặp mặt đây

~!!!!

7. Chương 7: Cách Mạng Chưa Thành Công (mẹ Ruột Đang Rất Cố Gắng...)

Mẹ ruột cuối cùng cũng chính thức tiến vào Lục Phiến Môn rồi!! Chúc mừng!! Tung hoa ~~!!! Ngạch đang từng bước tới gần Thích bánh bao a ~ Sự nghiệp mẹ ruột của Ngạch cuối cùng cũng đã nhìn thấy ánh sáng hy vọng rồi!!!! Kết quả bởi vì kích động quá mức, khi được hỏi chuyện bị thích khách tập kích, ta dùng tình cảm mãnh liệt và nước mắt chan hòa nói “Ta vừa xuất sư đã bị nhân sĩ đuổi giết không biết bao nhiêu lần bị thương N lần suýt châu ông bà N lần may mà ta học y mới còn sống tới bây giờ hiện tại các người ở Lục Phiến Môn không thể thấy chết mà không cứu tốt xấu gì ta cũng đã cứu mạng sư phụ các người”, tình cảnh thê thảm đến mức bản thân ta còn cảm động không thôi! Đám người Thiết Thủ nghe ta tố khổ liên tu bất tận không thềm ngắt câu, đồng loạt quay về phía Vô Tình.

Vô tình ngón trở ấn ấn huyết thái dương, “Giữ lại.”

À há! (^o^)/

~~“Vậy được không? Những điều y nói, hình như, có chút... khoa trương.” Truy Mệnh nhỏ giọng hỏi.

“Dù sao y cũng là ân nhân cứu mạng sư phụ, y gặp nạn, chúng ta không thể bỏ mặc. Hơn nữa...” Vô Tình dừng một chút.

“Sao?” Truy Mệnh truy hỏi.

Vô Tình cười khẽ, “Không. Giúp y chuẩn bị phòng cho khách.” Không nhìn gương mặt đau khổ của Truy Mệnh, quay đầu rời đi.

Cho dù y khoát bạch y, trên mặt luôn rộ nụ cười vô hại gần như ngu ngốc (...), nhưng tóc y quăn, còn có gương mặt kia nữa!!! Chính là mặt của Cố Tích Triều!!! Nhưng mà không phải Cố Tích Triều đã chết rồi sao? Vậy rốt cuộc y là ai? Quên đi, chờ Thích Thiệu Thương trở về, để hắn lo!

Ngày đầu tiên ở Lục Phiến Môn.

Thiết Thủ nói, Thích bánh bao ra ngoài ban sai*, không có ở đây. Ta chạy ra hậu viện đếm mẫu đơn, đếm xong mẫu đơn lại đếm hoa hồng, đếm xong hoa hồng lại đếm chó đốm mèo, đếm xong chó mèo lại đếm tổ kiến...” A a a a a a a!!! Vì sao thời gian qua chậm quá vậy!!! Nhảm chán chết được!!! Ta còn chưa gặp được Thích bánh bao đã buồn chán tới chết rồi!! Thích bánh bao a!!! Người thương mẹ ruột, mau quay về đi!!!

*Bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa

“Rầm!” một tiếng, ta va phải ai đó, lúc này mới phát giác bên cạnh có người. Nhìn lại, là tiểu đạo đồng bên cạnh Vô Tình. “Thực xin lỗi, vừa rồi ta đã làm người sợ rồi!”

“Không sao. Nhưng mà... Nhưng mà...” Tiểu đạo đồng có chút khó xử nhìn chén canh rơi trên mặt đất, nhỏ giọng oán giận, “Ta mới ngao một chén canh gà ác...”

“...” Chết tiệt, cố ý sao? Thanh âm không lớn không nhỏ truyền đến tai ta. “Có muốn ta tới giúp người một chút không?”

Buổi chiều đó bị lãng phí ở nhà bếp. =_||||||||||||||||

Sự thật chứng minh, mặc dù ta đang ở trong thân thể Triều Triều, cơ thể này có thể nhớ chiêu thức kiếm pháp của Triều Triều trước kia không sai một ly, nhưng mà, lại không nhớ cách nấu Đỗ Quyên Túy Ngư. Đây chính là món sở trường của Triều Triều! Đang nấu hai con cá bông lau, canh lửa không đúng, lửa cháy phùng phực, đốt cháy ba cái nồi, năm cái muôi, sau khi lật luôn nguyên cái bàn thức ăn, tiểu đạo đồng cuối cùng đã lấy đủ dũng khí đến nói với ta “Lâm công tử, hay là ngài về phòng nghỉ ngơi đi. Còn về bồi thường... ta sẽ nói tiên sinh ghi nợ khoan dung một chút.”

“Hắc hắc.” Ta xấu hổ ngây ngô cười. Vốn muốn làm thức ăn ngon “hồi lộ hồi lộ” các vị ở Lục Phiến Môn, bây giờ lại phá hủy nhà bếp của người ta, ta thực không có cách nào so được với Triều Triều. Phải biết rằng, trước kia ở thế kỷ 21 ta chỉ ăn mì gói, cùng lắm là xào cà chua với trứng!

Ban đêm.

[Triều Triều ~]

[A? Sao người vào được?]

[A...]

[Hừ, dù thế nào, chỉ cần làm tốt chuyện của mình, đừng làm chuyện tào lao.]

[Được...]

[...]

[Chuyện gì vậy?]

[Triều Triều...]

[Người tốt cuộc có chuyện gì? Đừng áp a áp úng!]

[Triều Triều ~] Hít sâu, cố lấy dũng khí, [Dạy ta nấu ăn đi!]

Ngày hôm sau ở Lục Phiến Môn.

Thích bánh bao vẫn chưa về.

Nghe Thiết Thủ nói hắn đi đuổi bắt hung thủ đã giết một nhà ba mươi mạng, đã hơn hai tháng chưa có tin tức. Nhưng mà ta nghĩ, nếu Thích bánh bao tự thân xuất mã nhất định sẽ mã đáo thành công! Vấn đề là thời gian mà thôi.

Hôm qua nhà bếp của Lục Phiến Môn bị hủy, để tỏ lòng thành, ta kiên trì đi gặp Vô Tình tạ lỗi, sẵn tiện muốn khua môi múa mép để y khai ân tính phí bồi thường ít một chút. == Kết quả Vô Tình đang rầu rĩ vì gặp phải một thế cờ thiên cổ nan cục, ta tùy tiện xem qua, liền giải được. —— Làm ơn đi, cái này mà gọi là thiên cổ nan cục, vậy Triều Triều chính là thánh cờ, không đúng, là tiên cờ! Thế cờ này Triều Triều sớm đã dạy ta, có trời mới biết một năm qua cuộc sống của ta ngoài học y luyện công thì chỉ có chơi cờ. Bởi vì nhàm chán a

Vì thế Vô Tình lôi kéo ta chơi cờ cả ngày. Đột nhiên ta cảm thấy có chút may mắn vì Triều Triều đã dạy ta chơi cờ, bằng không làm sao có cơ hội “tiếp xúc tiếp xúc” tranh thủ tình cảm của Vô Tình.

Ban đêm.

[Triều Triều a ~ Phải cảm ơn người rồi ~]

[Lại chuyện gì vậy?]

[Cảm ơn người một năm qua đã dạy ta chơi cờ a!]

[Không phải lúc trước người không thích sao?]

[Không a! Nếu lúc trước người không dạy ta chơi cờ, ta đã buồn chán chết rồi! Nói chung hiện tại đều nhờ vào chuyện này mà mối quan hệ giữa ta và Vô Tình thực hòa hợp! Hắc hắc!]

[Không phải đã nói đừng làm chuyện tào lao sao...] Hắc tuyến.

[Ha ha... Không thể nói như vậy, dù sao thân cận với Vô Tình cũng là cách tốt nhất để không bị đuổi khỏi Lục Phiến Môn!]

[... Sao người không “thân cận” với Gia Cát thần hầu đi!] Nghiến răng nghiến lợi.

[... Đây, ánh mắt của người thật dài và sắc như kiếm a ~ Không nói chuyện này nữa, ta đã nói với người a, hôm nay ta cùng Vô Tình đánh một ván cờ trên long gò đó, để ta nói cho người nghe ta dùng cách nào để phá a...]

Ngày thứ ba ở Lục Phiến Môn.

Hôm nay vẫn không có Thích bánh bao. =.,=

Sáng sớm Vô Tình đã ra ngoài tra án, nếu không ta cũng không có thời gian cùng Truy Mệnh đi lung tung trên đường phố —— ách, ý ta là, cùng hần tuần tra. Có trời mới biết làm sao hần gây ra nhiều chuyện phiền phức như vậy. Trong lúc ta đang tung tăng ở hàng bánh bao, hần trấn rịn mồ hôi chạy tới kéo tay áo của ta, “Lâm... Lâm huynh, có thể... cho ta mượn ít tiền được không...”

Ta còn đang nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn phía sau lưng hần, khóe miệng không tự chủ được co rút một chút, cổ nén đường gân xanh đang nổi lên trên trán, nói, “Muốn bao nhiêu?”

“A... Lương tháng này của ta sớm đã bị Đại sư huynh khấu trừ một nửa! Còn nợ tiền tiểu Lân...”

“ ... ”

“... Năm mươi... bốn lượng... ba chỉ...”

Im lặng nhìn một đám nào là ông chủ sạp cải trắng cải xanh, ông chủ sạp cá, ông chủ sạp trứng chim, ông chủ sạp tạp hóa, ông chủ sạp đồ khô vân vân và vân vân thần tình đang cực kì tức giận rồi đi, còn hung tợn mắng, “Còn nói Lục Phiến Môn nghĩ cho dân, suốt ngày chỉ tới đập phá cửa hiệu người ta thôi...”

Ta cười cười không ngừng gật đầu tỏ vẻ áy náy nhìn bọn họ rời đi. Đợi bọn họ vừa mất dạng, ta quay đầu lại nhìn hần, hần vẻ mặt quẫn bách. Đột nhiên hiểu được tâm tình Thiết Thủ sau mỗi lần giúp Truy Mệnh thu dọn chiến trường. Thật không ngờ ta cũng có “vinh hạnh” này. =_|||||

Nháy mắt một cái, lại chuyển sang gương mặt tươi cười, “Truy Mệnh, ta mời ngươi đi Túy Tiên Lâu uống rượu!”

“A?!” Truy Mệnh ánh mắt đang mờ mịt ngay lập tức lóe sáng, ngoài miệng lại hỏi, “Vây... Được không? Ngươi vừa mới giúp ta bỏ ra một số tiền quá lớn... Không tiếc sao?”

“Nào có...” Không tiếc?! Ta nhẫn nhịn cắn răng không tiếc hy sinh chính mình... không đúng, hình như là hy sinh hình tượng của Triều Triều (...), thật vất vả mới kiếm được một trăm lượng vàng, vậy mà phải trả cho một bàn đầy mỹ thực hảo tửu, túi tiền vơi đi phân nửa, lại phải bồi thường cho Lục Phiến Môn, lại hao hụt, giờ chỉ còn mười lăm lượng bảy chỉ. T_T

“Đi thôi.”

“Được!”

Ban đêm.

[...]

[...]

[Sao, vẫn chưa gặp Thích Thiệu Thương?]

[Ủ.]

[Không kiên nhẫn?]

[Không phải a, ta chỉ là đột nhiên nghĩ, nếu ta thật sự gặp hần, ta nên làm thế nào a!]

[Chính ngươi nói hết thấy đều phải theo cách của ngươi, thế nào, muốn hỏi ý ta?]

[Không muốn!] Ai lại không biết, Triều Triều nhất định nói mấy câu như “Trực tiếp để hần một kiếm xuyên tim ngươi”, ta đây còn không rõ sao?!

[Nhớ kỹ lời nói của ngươi bây giờ, đừng hối hận.]

[OK~!]

Ngày thứ tư ở Lục Phiến Môn.

...

Thần a!! Ngài để ta xuyên không, cho ta một cơ hội tốt như vậy, lại không để ta gặp Thích bánh bao!!! Sự nghiệp mẹ ruột của ta a!!!! Chẳng lẽ ta phải nhẫn tâm đổi sang làm mẹ kế mới được a a a a a a a!!!

Lúc người nào đó đang trong trạng thái điên loạn, một câu “Thích Bộ đầu đã quay về” giống như sấm sét ngang tai. Ta phóng tới đại môn với tốc độ 50 dặm một giây.

Im lặng, trầm mặc, tĩnh mịch... Khi Thích Thiệu Thương nhìn thấy ta, mặt không biến sắc, cũng không nói lời nào, ánh mắt như băng giá, lạnh đến thấu xương, báo hại ta lửa tình mãnh liệt chưa kịp bùng cháy đã bị dập tắt ngúm. Hần không nói một câu, ta cũng không nói một chữ.

“Thiệu Thương huynh... Vị này chính là... Lâm công tử.”

“ ... ”

“ ... ”

“Thiếu Thương huynh, y là đệ tử của Dược Vương đương nhiệm của Dược Vương cốc Bạch Thiên Diệc, sư phụ trùng độc, là y cứu sư phụ.” Vô tình đẩy xe lăn chậm rãi tiến về phía trước, nói như vậy.

“Thì ra là Lâm huynh,” Thích Thiếu Thương nói rất khẽ, không mang theo một phân cảm xúc.

“Xin chào, Thần LONG Bộ đầu, ngưỡng mộ đã lâu.” Ta có chút sững sờ, cứ cảm thấy hình như có chỗ nào đó không phải, lại không nói ra được đó là chỗ nào.

“Nào dám. Lại nói, Lâm huynh đã cứu ta.”

A? “Khi nào vậy?” Sao ta không nhớ?

“Sáu ngày trước, tại hạ đang ở đuổi bắt đào phạm Đường Bạch Phong đã sát hại Lý gia ba mươi mạng người. Lúc ấy tại hạ bị trùng độc, thể lực đã chống đỡ hết nổi, bên người lại không có Nghịch Thủy Hàn, cũng may nhờ Lâm huynh ra tay tương trợ mới không để xổng Đường Bạch Phong. Lâm huynh không nhớ sao?”

“... Thì ra người đó”, hàng giả thành hàng thật rồi, “là người!”

“Đúng là tại hạ.”

“...”

“Lại nói, ta đi rất chậm, sao người còn về trễ hơn ta?”

“Sau khi Thích mỗ bắt được Đường Bạch Phong đã đi Đường Môn tìm giải dược, nên về trễ một chút. Không thể nói lời cảm tạ với Lâm huynh đúng lúc, thật có lỗi.”

“Không... Người không sao là tốt rồi. Ta về nghỉ ngơi.” Chậm chạp máy móc xoay người rời đi. Không phải, đây không phải Thích bánh bao trong lòng ta a!!! Thích bánh bao thật sự không nên bình tĩnh đối diện với Triều Triều nói chuyện như vậy, chẳng thà hấn vung kiếm chém Triều Triều, hoặc là tránh né Triều Triều, nhưng cũng không nên giống như bây giờ! Hấn rất bình tĩnh, thậm chí lãnh khốc! Trong lúc đó nhất định giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cụ thể thì ta không rõ.

Quay về phòng, im lặng ngồi xuống, bất động không nói gì, cho đến khi màn đêm buông xuống.

[Sao, đã gặp Thích Thiếu Thương? Nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào?]

[...]

[...]

[Rốt cuộc là chuyện gì?]

[Triều Triều...]

[Nói.]

[Người...] Cùng Thích bánh bao đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết!

[Cái gì?]

[Một năm trước, đã xảy ra chuyện gì?]

[... Một năm nay, không phải ta luôn ở bên cạnh người sao, làm chuyện gì, e rằng người còn rõ ràng hơn ta.]

[Ta là nói một năm trước! Lúc ta còn chưa xuất hiện!]

[...]

[Vì sao trên người người đầy vết thương?!]

[Trên người ta có thương tích bộ không bình thường sao?]

[Vì sao người ngắt xiú trong sơn cốc?!]

[Bị người đuổi giết cùng đường còn có thể trốn đi nơi nào?!]

[Ở trên là vách núi!]

[Thì bị rơi xuống.] Lời nói khinh miêu đậm tả lại khiến ta không rét mà run.

[Vì sao... Vì sao người bị Thích bánh bao một • kiểm • xuyên • tim!]

[...]

[Vì sao thái độ của hắn đối với người lạnh lùng như thế?]

[...]

[Một năm trước, rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người không muốn nói.]

[...]

[Không phải người muốn khôi phục lại thân thể của chính mình sao, không phải muốn để Thích bánh bao một kiểm xuyên tim thêm một lần sao?! Trước khi ta tường tận chân tướng, miễn bàn tới!] Không phải ta thật sự muốn đổi nghề làm mẹ kế, mà là ta sợ, sợ một khi Triều Triều khôi phục, sẽ không thể cứu vãn được nữa.

[Ai...] Không biết qua bao lâu, đến khi ta nghĩ đành phải thỏa hiệp với Triều Triều, thì lại nghe được một tiếng thở dài, [Không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là hắn... bởi vì hắn nghĩ, Cố Tích Triều đã chết. Bị chính tay hắn,]

[... Giết!]

8. Chương 8: Chừng Nào Cách Mạng Thành Công? (mẹ Ruột Tiếp Tục Cố Gắng)

Vịn khung cửa trộm liếc ra sân, thấy không có ai vội chạy băng qua.

Ta thật sự muốn chết. Bị chính mình làm cho tức chết rồi!!! Ta là mẹ ruột thất bại nhất trên thế giới a

~~!!! Lại... lại tự tay phá hỏng hình tượng của Triều Triều!! huhuhuhuhuhu

~~ Tuy rằng không muốn tiếp tục phá hỏng hình tượng của Triều Triều, nhưng...

[Người không về phòng rồi hăng ăn được sao?]

[A e ê u a @#\$\$%^%&...]

[... Nuốt xuống!]

[...] huhuhuhuhuhuhu

Ta cũng không muốn như vậy đâu, nếu không phải vì cái chuyện “một năm trước” chết tiệt, chạng vạng ta sẽ không hỏi Triều Triều nguyên nhân hậu quả! Nếu không phải Triều Triều khẩu phong chặt đến nỗi ta có khua môi múa mép thế nào cũng không mở miệng, ta sẽ không trễ cơm chiều, báo hại nửa đêm bụng kêu “ọc ọc” đến mức Triều Triều cũng chịu không nổi, phải vào nhà bếp trộm... a, lấy đồ ăn.

[Triều Triều a, một năm trước...]

[Tiếp tục ăn!]

Ta giấu trong ngực hai cái bánh bao, một cái cầm trong tay, một cái nhét vào miệng, có chút nuốt không trôi...

[... Đột nhiên cảm thấy, chỉ cho tới bây giờ thôi, có một việc người làm ta thấy rất đúng.]

[A a a?] cái gì a?

[Dừng tên giả!]

[...] Triều Triều... Đây là cách nói khéo của “Sau này đừng gọi ta là Vũ Cung Lâm, cho dù là bản thân”...

Ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thấy trăng tròn, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay đã là mười lăm, ánh trăng rất trắng, rất đẹp, làm cho ta lại nghĩ đến nam tử nào đó cũng giống như ánh trăng rất trắng rất đẹp kia, “Thích bánh bao...”

Nghịch Thủy Hàn một đạo chém thẳng, không khí bốn bề tựa như có sinh mệnh, nổi lên từng đạo ánh sáng dao động lan ra như sóng biển, ánh trăng soi trên Nghịch Thủy Hàn, phát ra bạch quang, lạnh lùng, thấu xương. Ta thu hết hình ảnh này vào mắt, trong lòng băng giá.

Thân ảnh người cầm kiếm dừng lại, chậm rãi nâng tầm mắt, không động đậy.

“Lâm huynh.”

“...”

“Bánh bao...”

“A?” Vì sao Thích bánh bao biết hẳn có biệt danh là “bánh bao” chứ? Chẳng lẽ hẳn cùng Triều Triều trước kia từng trải qua cái gì gì gì đó?! *mắt trái tim* ~ tâm mê trai đã lâu không xuất hiện, nay lại bắt đầu bốc lửa rồi.

“... rớt rồi.”

“A? Cái gì? A?! Bánh bao của ta!!!” Thì ra là vì ta vừa mới xem Thích bánh bao múa kiếm nhập quá nhập thần, kết quả bánh bao trong miệng rớt xuống đất... Được rồi, cho dù Triều Triều vẫn còn nhớ ý từng là “Vũ Cung Lâm”, ta vẫn phải làm cho mọi người nhận ra y không phải!!!! Đặc biệt là Thích bánh bao... Nếu không, ta sẽ bị giết.

Xoay người nhặt bánh bao rớt trên đất, lên trên mặt đất đích bánh bao, lén nhìn Thích bánh bao, hẳn rất không nể tình xoay lưng về phía ta.

Véo véo cái bánh bao trong tay, tới nỗi nó bị lõm một lỗ, khe cau mày. “Xin hỏi, Cố Tích Triều là đại cừu địch của Thích Bộ đầu?!” Không quanh co lòng vòng, hỏi gọn gàng dứt khoát.

“Đúng.” Lại không ngờ, Thích Thiệu Thương không chút do dự trả lời đơn giản một chữ.

Trong lòng co rút đau đớn, chỉ biết, chuyện xảy ra giữa bọn họ lúc đó, là một chuyện hệ trọng rất khủng khiếp.

“Vậy, lúc ngươi giết chết Cố Tích Triều, trong lòng, rất sung sướng, phải không?”

“Ngươi rớt cuộc muốn nói gì?” Không khí lạnh lùng, trên người Thích Thiệu Thương lộ ra sát khí nhàn nhạt. Mà —— một vị nào đó trong thân thể của ta cũng lộ ra một tia khiến người khác kinh sợ.

Sát khí, ta bị kẹt ở giữa

Ta sai rồi...

Bất quá vì sự nghiệp mẹ ruột vĩ đại, nếu bị hai người này liên thủ chém chết cũng đáng! Ít nhất hai người bọn họ cùng nhau liên thủ. =_|||||||||

Cố gắng không để ý tới hai đạo sát khí, từng bước tiến về phía trước, nhả ra từng chữ từng chữ một, “Thích Thiệu Thương, ngươi – thật – sự – giết – Cố – Tích – Triều?!”

“... Rốt cuộc ngươi là ai! Vì sao lại để ý tới Cố Tích Triều như thế?”

“Không phải a,” Ta cười khê, lại tiếp tục tiến về phía trước, “Chính là cảm thấy được, thiên lý truy sát cũng không thể giết chết Thích đại hiệp, Thích đại hiệp ngươi cũng không thể giết chết Cố Tích Triều, vậy vì sao tự nhiên y lại chết!” Khi nói những lời này, thực kiên quyết, tâm lại không tự chủ được mà run rẩy. Kỳ thực, ta rất tin, tin rằng Thích bánh bao có tình cảm với Triều Triều, niềm tin này chưa bao giờ lung lay một phân. Nhưng mà, vì sao bọn họ lại ra nông nổi này? Nhớ lại lúc sơ ngộ một năm trước, ta đột nhiên ý thức được, nếu như không có sự xuất hiện của ta, Triều Triều, có lẽ sẽ chết thật! Thích bánh bao biết rõ điều này! Nhưng điều quan trọng nhất, trong một năm qua Thích bánh bao chưa từng đi tìm Triều Triều!

Chẳng có cái gọi là thất hồn lạc phách, cũng không có cái gọi là mượn rượu tiêu sầu, chỉ là một mực, băng lãnh, băng lãnh, băng lãnh!

Triều Triều a, Thích bánh bao a, đừng tổn thương lòng ta a, ta chính là mẹ ruột mà.....

“Cố Tích Triều phạm thượng bức vua thoái vị, tội ác tày trời, tội đáng chết vạn lần, y đã chết, là ông trời có mắt.”

Lại sải thêm một bước về phía trước, “Ha ha, phạm thượng bức vua thoái vị? Thích Bộ đầu, người không biết là, người có hận y, cũng không nên vì hoàng thượng mà hận sao?” Rốt cục nhìn thẳng hắn.

“ ... ”

Đột nhiên hắn không nói gì, ta biết hắn đang suy nghĩ, nhất định là nghĩ về nợ máu của Triều Triều. Vì sao ta nói vậy a ~ đột nhiên có chút hối hận vì lời nói chưa kịp qua đại não đã chui tọt ra khỏi miệng!

[Rốt cuộc người muốn nói cái gì?]

[Ách?]

[Ta hiểu, người muốn biết chuyện xảy ra một năm trước, nhưng, nói những lời này, có ý nghĩa sao?]

[Làm sao người biết nói những lời này vô dụng? Triều Triều, người phải biết rằng, ở trong mắt người ta rất ngớ ngẩn, nhưng ta không ngốc! Ta biết nên nói gì và không nên nói gì.] Triều Triều, thực xin lỗi a, dù sao mục đích của ta và người không giống nhau.

[Vậy người muốn làm cái gì?]

Nghe được một tiếng hừ lạnh khinh miệt, có một dự cảm bất hảo, [Không muốn làm gì hết...]

[Người muốn cho ta và Thích Thiệu Thương ở bên nhau.] Là câu khẳng định, không phải câu hỏi.

[Triều Triều, người, biết khi nào?] Run rẩy, tiêu rồi, Triều Triều cũng biết?!

[Ngay từ đầu, từ lúc người đồng ý giúp ta.]

thở dài Vẫn cho là mình che giấu rất giỏi, nhưng Triều Triều dù sao cũng là Triều Triều, thông minh như y, có cái gì có thể lừa được y chứ? Tuy rằng đã sớm biết một ngày sẽ bị lộ, cũng không ngờ bị Triều Triều phát hiện sớm như vậy. Ngay từ đầu ta đã nghĩ thấy ẩn tình phức tạp trong chuyện “Một – kiếm – xuyên – tim”, cho nên không dám thú thật với Triều Triều, dù ta tin y cũng có cảm tình với Thích bánh bao.

[Triều Triều, ngày đó rời khỏi sơn cốc, gặp Thích Thiệu Thương, người đã biết đó là hắn, đúng không?]

[Người biết?]

[Đúng, Triều Triều, ta nói, ta không ngu ngốc. Ngày đó hắn không dùng Nghịch Thủy Hàn, ta cũng không quan sát cẩn thận, cho nên không nhận ra. Nhưng vừa rồi xem hắn múa kiếm, ta phát hiện, bộ kiếm pháp của hắn, ta không biết là kiếm pháp gì, nhưng ta biết, bộ kiếm pháp đó tương sinh tương khắc với Thanh Minh kiếm pháp! Triều Triều người vì đối phó với hắn mới sáng tạo ra Thanh Minh kiếm pháp! Đúng không?]

[Phải, ta đã sớm biết người đó chính là Thích Thiệu Thương. Cho dù hắn có hóa thành tro, ta cũng sẽ không quên!]

[Vì sao a...]

[Ta không thể ở bên cạnh Thích Thiệu Thương, người phải hiểu, cũng phải chấp – nhận – sự – thật – này!]

[Triều Triều! Vì sao lại kỳ quặc như vậy! Người rõ ràng...]

[Câm miệng!]

“Cố Tích Triều y, nếu không chết, có thể làm gì?” Ta còn chưa kịp tiêu hóa lời nói của Triều Triều, Thích bánh bao sau khi trầm mặc thật lâu cuối cùng cũng mở miệng.

“Không thể nào! Ta vĩnh viễn sẽ không chấp nhận sự thật này! Không đúng, đây không phải là sự thật! Dù sao ta vĩnh viễn sẽ không chấp nhận! Hai người các người chờ đó đi!” Lộn xộn lung tung beng hết rồi! Tâm ta rối loạn, không suy nghĩ hết lên. Sau đó đập một cước. “Thích Thiếu Thương! Người là tên đại ngu ngốc!”

“Bùm” một tiếng, hài lòng khi cái bánh bao nào đó rơi xuống nước, lấy tay phủi mũi giày, không quay đầu lại, rời đi. Vì thế, ta lại một lần nữa bỏ sót.

Thích Thiếu Thương gương mặt vốn băng lãnh lại như bị nước rửa trôi sạch, hóa thành gương mặt ngơ ngàng đờ đẫn.

“Ta... ngu ngốc sao...”

Sáng sớm ngày hôm sau... ách, không còn sớm nữa, lúc Ngạch vào nhà bếp, Phúc đại thẩm đang thu dọn chén đĩa, ta chỉ có thể ăn vài cái bánh bao. Lại là bánh bao, không biết ta cùng bánh bao có cừu oán gì không, tối hôm qua nếu không nghĩ ngợi chuyện của Thích bánh bao đồng thời khua môi múa mép với Triều Triều, ta đâu bị rơi vào cảnh đến hừng đông mới ngủ. Kết quả là, dậy trễ! Nghĩ như vậy, hung tợn cắn bánh bao trong tay một hơi, rồi lau miệng, hỗn đản! Mẹ ruột ta đây có chết cũng phải biết rõ chân tướng!

Ta đi tìm Thiết Thủ, muốn hỏi thăm hần tình hình một năm qua của Thích bánh bao, thì nghe nói hần ở đại sảnh nghị sự, nên ta buồn bực rẽ qua hướng đến đại sảnh.

Vừa mới đến gần cửa, chợt nghe Truy Mệnh đốc sức hét loạn, “Đệ không muốn! Chết cũng không muốn!! Đệ không bao giờ làm chuyện này nữa! Vì sao cứ bắt đệ làm?!!!”

“Truy Mệnh, đệ phải biết rằng...”

” Chân của Vô Tình không tiện, hình tượng của ta không thích hợp để giả nữ nhân, Lãnh Huyết thiên tính lãnh đạm, không thích hợp với nhân vật này. Chỉ có đệ là thích hợp nhất.”

“Nhị sư huynh, lần nào cũng là câu này, có thể đổi câu nào mới không? Đệ nghe đến nhảm tai rồi!”

“Truy Mệnh, thả hoa tặc* lần này rất khó giải quyết, nhị sư huynh của đệ từng đi bắt hần, lại để sống! Luận về khinh công vẫn là Truy Mệnh đệ thích hợp...”

*loạn tặc quấy rối phụ nữ

A, hiểu rồi, thì ra là muốn bắt thả hoa tặc, muốn Truy Mệnh làm mồi, dường như Truy Mệnh bị ăn quá nhiều đã mệt, lần này đánh chết cũng không đi!

“Không được là không được! Các người không nghĩ cho, một đại nam nhân mặc trang phục nữ nhân lắc lư lả lướt ẹo qua uốn lượn trên đường, kỳ quặc như thế nào! Đệ đã làm rất nhiều lần, lần này, mơ đi!”

“Dù sao đệ cũng làm nhiều lần quá rồi, thêm một lần nữa cũng không sao...”

“Không được!”

Trong lòng đột nhiên xúc động không hiểu nổi, ta dùng sức nắm chặt cổ tay mình, tâm niệm: không được nghĩ vậy không được nghĩ vậy không được nghĩ vậy không được nghĩ vậy không được nghĩ vậy không được nghĩ vậy ~ Ta tới hỏi Thiết Thủ chuyện quan trọng, không phải để làm chuyện này! Không được! Nhưng mà... chuyện của Thích bánh bao và Triều Triều cũng không thể giải quyết trong một sớm một chiều!

Rất cục vắn không không chế được ý nghĩ cá nhân, đẩy cửa đi vào, nói một câu “Vậy để ta làm”. Ai ai cũng đều ngây ngẩn cả người. Mà Thích Thiếu Thương, cũng lộ ra một biểu tình kinh dị hiếm thấy.

“Cái... Cái gì?” Truy Mệnh khó mà tin được, hỏi lại.

Ta hít sâu một hơi, bình tĩnh, dù sao cũng đã nói ra khỏi miệng, nói được làm được! “Ý của ta là, ta đến Lục Phiến Môn nhiều ngày như vậy, ăn ở không phải trả tiền, mãi cũng thấy ngại, nên muốn giúp các người một chút, dù sao cũng nhàn rồi, nhàn rồi a ~ ha ha...” Nuốt một ngụm nước bọt, “Ta thấy bộ dạng của ta cũng tương tự Truy Mệnh, khoác trang phục nữ nhân chắc cũng thích hợp...”

“Người... chắc chắn? Giả nữ nhân?”

“A, không sao, coi như là diễn thế vai một lần. Xem như cảm tạ ơn Lục Phiến Môn ngày đó đã thu nhận.”

“Ai da ~! Được nha ~ Cuối cùng ta không cần phải giả nữ nhân nữa rồi ~!!! Ha ha!!!!”

“Nếu vậy, người lại đây, ta nói sơ cho người chuyện người cần phải làm.”

Ta theo lời ngồi xuống bên cạnh Vô Tình.

“Sáng mai người đi dạo trên phố, đi đâu cũng được, giống như thiếu nữ bình thường vậy. Cứ đi dạo cả ngày. Sau đó chờ đến buổi tối...”

“Dừng lại dừng lại dừng lại! Người nói, buổi tối cũng phải giả?”

“Đương nhiên rồi, quan trọng là buổi tối.”

“A? Nếu phải giả buổi tối, vậy thì không được.”

“Tiểu Lâm a ~ Vì sao buổi tối không được chứ! ~” Bởi vì ta còn chưa muốn chết! Còn nữa, đừng tùy tiện sửa tên ta!

“Cái đó, buổi tối, không tiện.”

“Không được a!! Người đã đồng ý rồi!”

“Truy Mệnh huynh, thực có lỗi, chỉ có thể ban ngày, còn buổi tối...”

“Từ từ, người nói chỉ có thể ban ngày?!”

Nhìn Truy Mệnh tràn ngập đốm nhỏ yêu thương, ta kiên định gật đầu.

“Vậy được rồi, ban ngày người mặc trang phục nữ nhân đi dạo trên phố, ban đêm ta giả thay cho người, thế nào?”

Nhìn Truy Mệnh hai mắt mong chờ, ta quay đầu nhìn Vô Tình. Vô Tình bất đắc dĩ gật đầu, “Được rồi, Lâm công tử cũng chưa quen đối phó với thái hoa tặc, muốn bắt hấn vẫn là Truy Mệnh thích hợp nhất. Cứ như vậy đi!”

Ai da!!! ~ *tung hoa*

Cuối cùng cũng có thể thấy Triều Triều mặc trang phục nữ nhân

mê trai-ING ~ *nước miếng-ING*

Từ chương ba ta đã bắt đầu tích lũy oán niệm a!! ~ Giờ bùng nổ hết đi!!! A ha ha ha ha ~ đắc ý a đắc ý a

Ta đắc ý bưng chén trà trên bàn lên.

“Đó là chén của ta...”

Ta phun nước ra phèo phèo, hết hồn à. Quay đầu, là Thích Thiếu Thương?!

Nhìn đến Thích bánh bao ta đột nhiên bình tĩnh, vì chuyện của các người mà ta tâm lực tiêu tụy, mẹ ruột ta muốn bồi bổ chính mình, chuyện của các người tạm gác qua một bên. Nhưng mà, nhất định, ngàn vạn lần, tuyệt đối, không thể để Triều Triều biết, nếu không —— Triều Triều sẽ phát hỏa, hậu quả rất nghiêm trọng.

9. Chương 9: Mỹ Nhân Như Ngọc, Nụ Cười Khuynh Thành

Bút lướt qua chân mày, trong thoáng chốc chân mày dày rậm dừng mảnh đã trở thành chân mày lá liễu. Thủy Phù Dung buông tay ra, cuối cùng cũng xem như đã hoàn thành. Thủy Phù Dung không tự chủ được

xoa xoa lòng bàn tay, toát mồ hôi lạnh. Nàng chưa từng thấy người nào xinh đẹp như vậy, nữ nhân so ra còn kém, huống chi, người này còn là một nam nhân. Có chút hoài nghi giới tính của người này.

Đôi môi mỏng đỏ thắm, khoe môi khê nhếch lên, bờ môi gợi cảm hơi chu ra, tựa tiểu phi tiểu, như tiên nhân chốn Bồng Lai, thần bí cao xa không thể với tới. Hai gò má đánh phấn nhẹ, theo lý thuyết, nam tử muốn giả dạng nữ tử, thường phải đánh phấn đỏ tươi, vì khung xương của nam tử và nữ tử trời sinh không giống nhau, nhưng mà người trước mắt, má đánh phấn nhẹ, da thịt trắng nõn quá mức ứng hồng như hoa đào tháng sáu. Thủy Phù Dung không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy khó thở. Trời sinh tóc đã quăn, cho dù nàng vất vả kéo cho thẳng, rồi cuộn vẫn cứ quăn, rồi tung xỏa trên vai, nhưng vẫn phong tình không ngôn từ nào có thể diễn tả. Ánh mắt nhìn về phía trước, dừng trên mi mắt người nọ, lông mi dài nhỏ rũ xuống, nhẹ nhàng rung động, hai mắt nhìn chăm chú vào gương đồng, tựa hồ... có chút say mê?!

“Phù Dung muội, ta nhìn đẹp vậy sao, để muội phải nhìn không chớp mắt như thế?” Ta say mê thưởng thức bộ dạng Triều Triều giả nữ nhân, vì duy trì hình tượng tốt đẹp của Triều Triều (... gần đây thường xuyên làm chuyện ngu xuẩn, ta thực xin lỗi Triều Triều a! ~), ta tận lực cẩn thận tỉ mỉ mím môi cười khê, ngăn chặn ý niệm muốn ngu ngốc ngây ngô cười mê trai chảy nước miếng, cũng không muốn bị Thủy Phù Dung bên cạnh nhìn đến nổi hết cả da gà. Ai, ta biết Triều Triều rất đẹp, nhưng cũng không cần nhìn Triều Triều chăm chăm chứ... Ta chỉ muốn để cho một mình Thích bánh bao xem thôi!!!!

“A, không, không phải...” Thủy Phù Dung nghe được câu hỏi, lập tức co quắp đứng lên, dù sao chính mình cũng thất lễ trước.

“Phù Dung, Vô Tình bọn họ có việc phân phó, bảo nàng tới.” Thanh âm của Thích Thiếu Thương vang đến tựa sấm động, Thủy Phù Dung nói một tiếng “được”, bất chấp tất cả, chân dư bôi mỡ chạy vội ra.

“Rầm!” một tiếng, “Ta không sao, ta không sao, thật mà!” Nói xong người nào đó bị va phải, trán đỏ bừng, không quay đầu lại tông cửa xông ra.

“...”

“...”

“Nàng sợ ta?”

“Xem ra, hình như vậy. Người làm gì để nữ bộ đầu duy nhất ở Lục Phiến Môn kiêm yêu tinh gây họa sợ hãi như vậy?” Không biết vì sao, từ đêm đó khi ta đẩy bánh bao xuống hồ nước, thái độ của hắc tựa hồ chẳng phải lạnh nhạt, cho dù trên mặt vẫn chưa xuất hiện một nụ cười. Hắc nghĩ thông suốt cái gì sao? Nhưng mà hình như chưa thông suốt toàn bộ a! Thôi kệ, đó cũng là tiến bộ, không phải sao.

“Ta có làm gì đâu,” ta dừng một chút, mới xoay về phía hắc, tiếp tục nói, “chẳng qua chỉ cười cười với nàng,” ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua khoe môi, “thôi.”

Đúng như trong lòng dự đoán, Thích Thiếu Thương nhìn ngây ngốc. Thích bánh bao a ~ người phải biết rằng, bất luận đã xảy ra chuyện gì, có vài thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi, tỷ như: lòng người, tâm tư của người yêu, và tâm tư của kẻ yêu người khác.

Đột nhiên trong lòng nổi lên ý muốn đùa dai. Cúi thấp đầu, đứng dậy, thông thả bước tới, đứng thẳng trước người hắc, “Thiếu Thương...” Ngắc đầu, vươn tay ra vuốt má trái hắc, “Người nói,” khoe miệng cong lên, thân mình nghiêng về phía trước, bởi vì thân cao xấp xỉ, cơ hồ cùng hắc mắt đối mắt, mũi đối mũi, tâm đối tâm, “Ta đẹp không?”

Thích Thiếu Thương rõ ràng là lơ mớ, dù sao, hắc sống trên đời lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên, bị người đùa giỡn.

Hài lòng nhìn biểu tình của Thích bánh bao hoàn toàn đại ra, không chút nể tình cười ha ha, “Ha ha ha ha ha ha ha!”

Thích Thiếu Thương Thích đại hiệp cũng có ngày bị gạt a!” Đưa tay捏 cái mặt bánh bao của hắc, “Không ngờ Thích Bộ đầu so với trong tưởng tượng còn ngây thơ hơn, đáng yêu hơn!” Vốn chính là muốn như vậy, quan hệ giữa Thích bánh bao và Triều Triều không cần phải căng thẳng như vậy, đùa dai một phen cũng không sao, nói không chừng trong lúc đó có thể làm quan hệ của bọn họ dịu đi một chút. Sẵn tiện còn

có thể ăn chút đậu hũ của Thích bánh bao ~ hắc hắc ~~ nhưng mà vẫn hy vọng, Thích bánh bao tin rằng, “Vũ Cung Lâm” và bản thân Triều Triều không liên quan tới nhau. =_|||||||

Thích Thiếu Thương cũng không chặn móng vuốt xằng bậy của ta, tựa hồ tinh thần đã hồi phục, yên lặng nhìn. Ta bị ánh nhìn của hắn làm cho xấu hổ, thu tay lại. “Quên đi, giỡn với người. Đi thôi, Thích đại bộ đầu.”

Lúc này Tổng triều đã bỏ luật giới hạn thương mại, cũng không có chợ ban trưa. Bởi vì luật không gắt gao chặt chẽ, thị trường mua bán rất tự do, cho nên sáng sớm trong chợ đã ồn ào náo nhiệt a

~“Bán bánh bao đây ~ bánh bao thịt mới ra lò nóng hổi a ~ ”

“Phù Dung, lúc ta đi còn chưa ăn điểm tâm, mua cái bánh bao đi!”

“Bán cải xanh cải trắng hai đồng một cân!”

“Phù Dung, cái này rất rẻ a, mua đi, rất thực dụng nha!”

“Bán son đây ~ son Đức Hiên loại tốt nhất!”

“Phù Dung, đến xem son này, màu rất đẹp a, muốn mua một cây không!”

“Thùng thùng thùng! Các vị phụ lão hương thân đến xem chúng ta mãi võ nha! Có tiền cho tiền, không tiền thì để người lại a!”

“Phù Dung, bên kia có mãi võ kìa ~ chúng ta cùng đi xem đi!”

“Lâm... tiểu thư!” Thủy Phù Dung nhẩn nhện để ta dạo đông ngó tây xem này mua kia đến khi mắt nhìn hà bao thấy đấy, cuối cùng nhện không được nữa bạo phát. Bất quá vì công việc, Thủy Phù Dung cũng chỉ có thể hạ giọng cảnh cáo: “Người đừng thái quá! Chúng ta không phải dạo phố thật đâu!”

“Chúng ta tới đây làm gì?” Giỡn hả, sau khi ta tới Biện Lương chỉ đi Túc Nguyệt Lâu, sau này thì ngồi lì ở Lục Phiến Môn ôm cây đợi thỏ chờ Thích bánh bao, kết quả... Quên đi, kết quả thường làm người ta thương tâm. Ta còn chưa có cơ hội ngao du cùng khắp kinh thành Tổng triều! Hiện tại vất vả lắm mới có cơ hội không cần bỏ tiền túi ra vẫn được đi chơi, sao có thể bỏ qua!

“Chúng ta tới đây để, để...”

“Chúng ta, là tới làm mỗi câu?”

“Ừ.”

“Nhiệm vụ của ta hiện tại, chính là đi đi lại lại trên phố, thu hút sự chú ý của đối phương, đúng không?”

“Ừ.”

“Cho nên hiện tại ta lấy thân phận của một đại tiểu thư ngao du trên phố, xem hàng quán, mua chút đồ, cứ đi dạo như vậy cho đến khi chợ tan thì sẽ tìm khách điểm nghỉ ngơi, nhiệm vụ của ta như vậy là xong, đúng không?”

“Ừ.”

“Bây giờ ta làm những chuyện này, có thể trách ta sao?”

“Hình như là... không.”

“Vậy thì được rồi. Muội làm nha đầu thật tốt theo hầu tiểu thư ta, đừng có một chút là nói không được hai chút là nói không xong. Cùng lắm thì sau này tìm Vô Tình bắt y trả lại thôi!”

“Ô!” Thủy Phù Dung bị bức đến khóc thét trong lòng, Vô Tình Đại sư huynh mỗi lần chỉ chỉ trả một nửa! Cho nên trước kia nàng cũng không muốn làm nha đầu theo hầu Truy Mệnh đi bắt thái hoa tặc! Nhưng lần này thì khác, vị Lâm “tiểu thư” trước mắt là dân nghiệp dư, chưa làm mỗi câu bao giờ, không có kinh nghiệm, đương nhiên phải cần “nha hoàn” nàng đi theo. Hơn nữa...

“Phù Dung, đi theo y cho tốt, đừng để y rời khỏi tầm mắt của muội.” Sau khi theo Lâm công tử ra khỏi phòng, Vô Tình Đại sư huynh chỉ nói với nàng một câu như vậy.

Thủy Phù Dung trộm nhìn thân ảnh đang khoác trang phục nữ nhân, trong lòng không khỏi nghi hoặc, tặc nhân tội ác tày trời Cổ Tích Triều, chẳng lẽ là cái tên trước mắt nụ cười trên mặt còn tươi hơn Truy Mệnh một phần sao?!

Ta đi tới chỗ mái vòm, trong ba lớp ngoài ba lớp bị vây kín, người chen chúc khẳng định là không thể dùng sức mà lách vào được, chỉ có dùng đầu óc. Khóe miệng không tự giác cong lên, hắc hắc, có sẵn hàng mà không xài thì quá lãng phí rồi!

“Xin hỏi...”

“Cái gì!” Nam tử bị phá không kiên nhẫn lạnh lùng gắt, quay đầu, lại bất ngờ gặp một gương mặt như bạch ngọc vô hạ, lệ quang trong suốt.

“Thực, thực xin lỗi, ta, ta chỉ muốn xem một chút...”

Nam tử chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, một cỗ nhiệt khí xông lên, mặt thoáng chốc đỏ ửng, “Không, không sao, tiểu thư xin cứ đi vào.” Sau đó lại kéo tay áo một người phía trước, người nọ quay đầu lại trừng mắt, ta kịp thời mỉm cười với hắn, thu phục. =_+=

Ta trộm giơ tay chữ “V” với mình, trên mặt bất động thanh sắc, tiếp tục mỉm cười.

Cuối cùng trong ba lớp ngoài ba lớp đã phá được năm lớp rồi, chỉ còn một người nữa là xong. Không phải chỉ là mái vòm sao?! Vì sao mẹ ruột ta đây muốn xem mái vòm phải phiền phức như vậy? Còn hy sinh nhan sắc của Triều Triều! Bực mình a! Thà là đừng xem! Chuyện sau đó chứng minh, không xem là đúng nhất!

“Mẹ nó! Tên hỗn đản nào quấy rầy lão tử đang hưng trí!” Tiếng gầm lên giận dữ, hé ra một nửa bên mặt đầy râu ria, trên mặt còn có một cái sẹo dài một tấc, nhìn như quỷ dạ xoa, cái này cũng coi như là không có gì đi, dù sao mẹ ruột ta đây ở phía đông Đông Đô thế kỷ 21, chưa có vật gì xấu xí bẩn thỉu ghê tởm mà chưa từng thấy qua! Cho dù trong mắt lóe ra ánh sáng đáng khinh bỉ, trước bàn dân thiên hạ ta còn sợ người sao! Sau đó hắn há hốc miệng nước miếng chảy ròng ròng, cũng không sao, coi như không phát hiện! Sau đó hắn dùng tay lau nước miếng bên khóe miệng còn thối tha nói, “Tiểu nương tử khuynh quốc khuynh thành, để lão tử nhìn một cái xem!”, cái này cũng không sao, một ngày nào đó cắt lưỡi hắn. Nhưng mà tới khi hắn muốn đem bàn tay dính đầy nước miếng sờ mặt ta, ta bạo phát!

Thân thể của Triều Triều thuộc về Thích bánh bao! Ai cũng không thể đụng vào! Ai cũng không có tư cách đụng vào! Cho dù là Ngọc Hoàng đại đế muốn chạm vào ta cũng sẽ chặt tay ổng!!!

Ta còn chưa kịp bùng nổ, từ trong không trung vọt ra một bàn tay bắt được móng vuốt của tên quỷ dạ xoa. Ta vui sướng nhìn lại, áo khoác đen tung bay, gương mặt băng lãnh, không quen biết, có chút thất vọng. Ấy, hình như có chút quen thuộc, đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Kỳ quái.

“Vị tráng sĩ này, đừng dọa một vị cô nương chứ. Người ta còn chưa lập gia thất. ” Ai? Thanh âm rất quen thuộc.

“Thằng nhóc chết tiệt! Dám quấy chuyện của ông nội người!!” Gã to con bị chế trụ vẫn còn ăn nói ngang ngạnh.

“Không được vô lễ!” Hắc y nam tử lớn tiếng quát, dùng lực, tiếng xương cốt gãy vụn kêu “răng rắc”, cánh tay của gã to con bị bẻ gãy!

“Dã Dực, lời hắn đi.”

“Vâng.”

Ta kinh ngạc nhìn hắc y nam tử lời gã to con ấy đi, người nào có thể ở trước bàn dân thiên hạ dă thương kẻ khác lại còn hợp tình đúng lý mà đưa tên đó tới nha môn?

Đột nhiên một thanh âm truyền đến bên tai, “Tiểu thư, đã làm nàng sợ, nàng không sao chứ?”

Ta quay người lại, sững sốt, hoa phục kim phiến, rõ ràng là —— Hoàn Nhan Thịnh! Khó trách bộ đầu Thủy Phù Dung kia cũng không phản ứng gì. Người ta là vương gia Kim Quốc.

Hoàn Nhan Thịnh đang phe phẩy quạt, bỗng gấp kim phiến lại, nghĩ ngợi một chút, “Tiểu thư, chúng ta... chúng ta đã gặp nhau trước kia?”

“Không, đây tuyệt đối là lần đầu tiên diện kiến công tử, trước kia chắc chắn chưa từng gặp qua. Đa tạ công tử tương trợ. Tiểu nữ cáo từ!” Nói xong không biết trời trăng mây gió gì nữa, bay ra khỏi đám đông, kéo tay Thủy Phù Dung chuồn mất! Trong đầu chỉ có một ý niệm: con mẹ nó, thế giới này nhỏ xíu!

10. Chương 10: Lầy Tảng Đá Đập Chân Mình —— Đáng Đời

Kéo Thủy Phù Dung đang không hiểu chuyện gì rời khỏi chợ, đi dạo mãi cũng thấy chán. Cuối cùng cũng đã chạng vạng, ngay tức khắc tìm khách điểm nghỉ ngơi, đương nhiên, chỉ để ôm cây đợi thỏ.

Nhìn thoáng qua trong gương, khuôn mặt đẹp như vậy phải phí phạm tẩy trang đi, ta còn muốn đùa giỡn với Thích bánh bao một chút nữa, làm sao bây giờ...

“Tiểu Lâm, ta tới rồi!”

Nhìn người theo cửa sổ đi vào, ta không tự chủ được liếc mắt một cái, không thèm dây dưa tính toán với Truy Mệnh về cái tên của mình, dù mỗi lần thấy hắn là mỗi lần có một cách xưng hô mới.

“Truy Mệnh, ta đây về trước, người phải cẩn thận.” Ta phát tay, thấy bốn bề vắng lặng, liền nhanh chóng lao về hướng Lục Phiến Môn. A, chắc là về kịp, mặt trời sắp xuống núi rồi.

Mới vừa bước vào Lục Phiến Môn liền nhìn thấy Thích Thiếu Thương đang canh giữ ở cửa.

“A? Người không cùng đi?”

“Ừ.”

Có thể hồi sáng đùa quá trớn, Thích Thiếu Thương sau khi thấy ta thì không nhìn ta nữa, nghe được câu hỏi của ta, cũng chỉ cúi đầu lên tiếng. Hình như ta không tác hợp mà còn khiến mối quan hệ giữa hai người thêm căng thẳng thì phải, chắc là ảo giác thôi...

Thích Thiếu Thương không nói lời nào, ta cũng không tìm được chủ đề gì để nói, muốn hỏi chuyện của Triều Triều, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, chắc không dễ cạy miệng. Nhất thời, không khí rất gượng gạo.

“Thiếu Thương huynh, vừa rồi Thiết Thủ phái người truyền lời, đối phương đã hành động. Nhưng mà...”

Cái gì? Nhanh như vậy! Không đợi trời tối đã động thủ! Ta mới vừa rời khỏi! Nếu ta chậm một bước, không phải là...

“Nhưng mà cái gì?” Thích Thiếu Thương làm bộ khoải một năm không phải là công cốc, ngay lập tức đã nắm được trọng điểm.

“Nhưng mà, đối phương...” Vô Tình luôn luôn quyết đoán kiên quyết, rất ít khi lưỡng lự, hiện giờ nhìn y bộ dạng do dự dự, Thích Thiếu Thương thầm than không xong, đối phương đích thị là nhân vật mà chúng ta không thể động đến.

Tường đồ ngồi trắng, cao diêm kiều bích, chính là nơi ở của nhà quyền quý, nhưng mà người ở trong căn nhà này không chỉ giàu có, mà chính là đại sứ nghị hòa của hai nước Tống Kim, đệ đệ ruột của Hoàng đế Đại Kim đương nhiệm, Hoàn Nhan Cát Thành.

Lần này thả hoa tặc xuất hiện đột ngột, chỉ mới trong hai ngày đã có hơn mười vị cô nương mất tích. Kể gây họa lần này dám làm loạn ngay dưới chân thiên tử, ngay trước mắt Lục Phiến Môn, Vô Tình vốn đã

có chút nghi ngờ, nhưng mấy ngày trước sư phụ bị hạ độc còn chưa tìm ra người ám toán, bây giờ sư phụ đang tịnh dưỡng, không dư thừa tinh lực đi điều tra việc này, nên đã xử lý nó như một án kiện thả hoa tặc bình thường, giao cho Truy Mệnh bắt người. Nếu đơn thuần là thả hoa tặc, xử lý trong ngày là xong, nhưng hiện tại Vô Tình phát hiện tên tặc lần này rất uy quyền.

Nếu thật là Hoàn Nhan Cát Thành làm, đừng nói là Lục Phiến Môn, cho dù Hoàng Thượng có biết cũng không xử tội hắn, nói đúng hơn là không dám. Hoàng Đế kia một lòng muốn nghị hòa, chỉ chuyên tâm họa tranh làm thơ.

Cho nên, Lục Phiến Môn càng không có tư cách này. Nhưng Truy Mệnh bị bắt đi, mặc kệ thế nào, cũng phải kiên trì!

Ta nhàm chán đá mấy hòn sỏi dưới chân, ở bên ngoài làm “ngoại ứng”. Đương nhiên nhiệm vụ chính vẫn là giao cho một vị khác —— Thích Thiếu Thương.

Ta ảo não đá hòn sỏi ra xa, thật sự rất chán! Oán giận nói với Thích Thiếu Thương, “Các người không phải là bộ khoái sao? Bộ khoái không phải cứ đem người làm chuyện xấu tống vào đại lao sao? Bây giờ trước mắt có một người, sao không ai phản ứng gì vậy? Ngược lại còn giống ăn trộm lăm la lăm lét đi cứu người?!” Nếu không phải người bị cướp là Truy Mệnh, là người có gương mặt giống Triều Triều, ta thềm vào ở đây thổi gió tây bắc.

“Người không biết, Hoàn Nhan Cát Thành, động không được, cũng động không nổi.” Thích Thiếu Thương ánh mắt không biết đang nhìn nơi nào, thanh âm từ đối diện truyền lại tựa xa xôi nghìn trùng.

“Hừ,” ta cười nhạt, “Các người là đại hiệp này kia, nói cái gì căm ghét kẻ thù, hành hiệp trượng nghĩa, một khi làm quan thì cái gì hiệp cái gì nghĩa đánh mất sạch! Nếu người còn là một đại hiệp, vậy xông vào đại môn mà cứu người!”

Thích Thiếu Thương trên mặt lộ ra một tia chua xót, “Ta, sớm đã không còn là đại hiệp rồi.”

“...” Ta chỉ biết Triều Triều một năm nay vất vả, không đúng, hình như là bản thân ta vất vả, nhớ tới sự nghiệp mẹ ruột vĩ đại vẫn chưa thể thực hiện, Triều Triều tình cảm và tâm lý trần trụi, Thích bánh bao sao có thể không có?

“Trời sắp tối rồi, đừng buông lỏng cảnh giác.”

“Ừ. Ách?” Cái gì?! Trời sắp tối?! Vừa về tới Lục Phiến Môn, đã nghe tin Truy Mệnh bị bắt, Lãnh Huyết ngay lập tức cùng Thiết Thủ đi cứu người, Vô Tình ở lại Lục Phiến Môn, ta lo lắng cho Truy Mệnh cũng đi theo Thích Thiếu Thương, sau đó được an bài ở ngoài với Thích Thiếu Thương tiếp ứng. Chuyện xảy ra đột ngột, cho nên... quên tẩy trang thay quần áo! Ông trời ơi! Nếu Triều Triều phát hiện ta cho y mặc y phục nữ nhân, không biết ta sẽ chết như thế nào...

Mặc kệ thế nào, tránh được lần này rồi tính sau. Tâm đã quyết, ngay trước mặt Thích Thiếu Thương nhan gọn lột hết y phục trên người xuống, thừa dịp hắn ngây ngốc đoạt Nghịch Thủy Hàn trong tay, một kiếm vừa bổ vừa đâm, lung tung chém vài cái, Nghịch Thủy Hàn quả nhiên là Nghịch Thủy Hàn, mới vài đường kiếm kiện nữ trang đã thành từng mảnh nhỏ. Phù Dung, sau khi quay về ta sẽ mua một bộ mới đền cho muội. =_=|||||||

Hài lòng gật gật đầu, đặt Nghịch Thủy Hàn vào tay Thích Thiếu Thương. A, dù sao Triều Triều cũng không nhìn thấy son phấn trên mặt, tùy tiện lau sơ trước, khi quay về sẽ rửa sạch đàng hoàng.

Ngón tay trắng nõn thon dài tháo trâm cài tóc xuống, bỏ hết trang sức còn lại trên đầu, tóc quăn tung bay trong gió, như liễu thướt tha, rối loạn nhân tâm.

Thích Thiếu Thương nhìn thân ảnh đang chậm rãi tới gần, nhớ tới hành động của người này vừa rồi, trong lòng không khỏi hoảng hốt. “Người... Người muốn, làm cái gì?”

“Yên tâm, không muốn giỡn với người a!” Nói xong, ta mãnh liệt nhào lên, khi hắn còn chưa kịp phản ứng vội chế trụ tay cổ tay. Đương nhiên, Thích Thiếu Thương cũng không trở mặt đứng nhìn. Hắn theo phản xạ giãy dụa, tay vùng ra khỏi tay ta. Trong lòng ta vừa vội vừa giận, sắp hết thời gian rồi! “Bây giờ ta

không muốn đánh nhau với người, đừng động đây!” Nói tới nói lui, thân người vẫn bất đắc dĩ nghiêng về phía sau, tay phải xuất chiêu phong. Thích Thiếu Thương tay phải bị đánh đứng không vững, tay trái còn bị ta chế trụ, theo quán tính ngã ra phía sau. Ta nhân cơ hội túm áo hắn, lúc hắn còn giãy dựa buông tay trái hắn ra, hắn giãy quá mạnh liền xoay tròn 360°. Ta đem áo choàng của hắn khoác lên người.

[Người đang làm gì?]

[Hắc hắc,] chợt dạ cười cười, [Truy Mệnh bị bắt, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã vào trong cứu người, ta với Thích Thiếu Thương ở bên ngoài tiếp ứng.] Hoàn hảo hoàn hảo, thân hình Triều Triều và Thích bánh bao xấp xỉ, áo choàng trắng mặc trên người thật vừa vặn.

[Người nọ làm sao vậy?]

[A?]

Ta nhìn Thích Thiếu Thương, *toát mồ hôi* Cửu Hiện Thần Long Thích Thiếu Thương Thích đại hiệp nghĩa bạc vân thiên anh tuấn tiêu sái lại chỉ mặc áo trong đơn bạc trơn tròn mắt há hốc miệng nhìn ta. Thật là ngu...

“A, cái kia, thực ngại, lần sau đi nhớ mặc nhiều quần áo. Ta biết dạo này hơi lạnh rồi, nhưng bây giờ không có quần áo dự, thực có lỗi.”

[Hắn mặc như vậy ra đây?]

[A. Không biết đại hiệp nghĩ gì, nóng vội tới mức nào cũng không tới mức chỉ mặc áo trong chạy ra chứ, sẽ bị lạnh cóng đó. Trên người ta cũng chỉ có một cái áo choàng, không thể cho hắn mà!] Cười gượng vân vê áo choàng trắng trên người, may mà áo trong của Triều Triều cũng là màu trắng. Bất quá, Triều Triều a ngàn vạn lần đừng trách ta nói dối người a!!! Thích bánh bao, phải ủy khuất người rồi! Ta còn chưa muốn chết!!! huhuhuhuhuhuhu

“A, không sao.” Ta biết, Thích bánh bao là người tốt.

Xem như thoát nạn rồi. Lau mồ hôi trên trán, trong lòng tự an ủi.

Bỗng nhiên bên trong người người rối loạn, đèn dầu thấp sáng bừng. Nguy hiểm, bị phát hiện rồi! Ta và Thích Thiếu Thương biến sắc, nhìn nhau, đang muốn đi vào, hai thân ảnh từ bên trong chạy ra. “Đi mau!” Rõ ràng là Thiết Thủ và Lãnh Huyết.

Truy Mệnh không được cứu ra?! Làm sao có thể! Hai bộ đầu trong Tứ Đại Danh Bộ đi cứu người, mà người được cứu cũng là một trong Tứ Đại Danh Bộ, cho dù là hoàng cung cấm địa cũng phải cứu được, sao có thể đi ra tay không?!

“Bị phát hiện rồi. Chúng ta trúng kế!”

“Đó là một cạm bẫy, chúng ta đều rơi vào.”

“Vậy Truy Mệnh phải làm sao bây giờ? Muốn cứu hay không?”

“Cứu, đương nhiên phải cứu! Mặc kệ là cạm bẫy gì, nhất định phải cứu được Truy Mệnh!”

Ta tùy tiện sửa lại áo mũ, lau đi son phấn trên mặt, Thích Thiếu Thương cũng mặc kệ trên người chỉ có áo trong, cùng nhau thương lượng trong đại sảnh.

“Công tử, bên ngoài có người muốn gặp ngài.” Dao đồng tiến vào bẩm báo.

“Vào đúng thời điểm này... Là ai?”

“Là tiểu hoàng tử Kim Quốc Hoàn Nhan Thịnh, hộ tống sứ giả Đại Kim lần này.”

Hoàn Nhan Thịnh? Ta nheo mắt, tại sao lại là hắn!

Đang suy tư xem có nên tránh ra ngoài một chút hay không, dao đồng lại nói, “... Hắn mang theo Truy tam gia tới.”

Hôm nay Hoàn Nhan Thịnh không khoác hoa phục kim y, trên người chỉ có trường bào vàng nhạt, trên tay phe phẩy kim phiến khảm vàng. Người đứng giữa đại sảnh, khí phách vương giả toát ra trấn áp kẻ khác. Người này, là nam nhân sẽ diệt Đại Liêu! Là hoàng đế Đại Kim trong tương lai!

Hoàn Nhan Thịnh cười khê, “Thực có lỗi, gần đây hoàng thúc có hơi phóng túng, làm những chuyện không hay. Ta đã thả các cô nương đi. Truy Mệnh bộ đầu cũng chỉ hít vào một chút mê hồn tán, không bị thương, tính dưỡng một thời gian ngắn sẽ khôi phục.”

Vô Tình gật đầu, “Đa tạ tiểu hoàng tử.” Đối phương đã thả người, lại không thể động tới, hiện tại ngoài câu “tạ ơn” còn có thể làm gì khác?

“Không cần tạ ơn.” Hoàn Nhan Thịnh khoanh tay cười, ánh mắt quét về phía ta, ta ngu ngơ nhìn hẩn.

“Vị này chính là...” Hẩn hạ giọng mở miệng hỏi.

“Tại hạ chỉ là một tiểu nhân vật, không đáng nhắc đến.” *toát mồ hôi tới chết* Gì chứ, tự nhiên nhắc tới ta, cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc từ đám người Vô Tình, ta không khỏi chột dạ.

“Không, dường như ta đã gặp ngươi hai lần.” Hoàn Nhan Thịnh không thuận theo ý ta, nhất định không buông tha, thật sự không biết hẩn rốt cuộc muốn làm gì.

[Ngươi quen biết hẩn?]

[Ủ, chính là chủ nhân của một trăm lượng vàng kia.]

[A, chính là cái tên ngu ngốc bị ngươi lừa.]

[...]

“Lần đầu tiên, là ở trong thành. Ngươi giúp ta xem tướng.”

“Hắc hắc, dòng đời đưa đẩy mà thôi. Ta muốn đi ăn cơm...” Nhớ rõ như vậy làm gì chứ...

“Lần thứ hai, là sáng hôm nay ở chợ...”

“Đúng vậy a đúng vậy a, ngươi đã giúp ta.” Ta cắt đứt lời hẩn, không cho hẩn tiếp tục mở miệng. Cái chuyện ta giả nữ còn chưa giấu được tới một canh giờ a!

“Ngươi thật sự rất đặc biệt.” Hoàn Nhan Thịnh cười cười. Thật không biết có cái gì buồn cười.

“Như vậy a...” Ngươi rốt cuộc muốn nói gì, nếu sớm biết ngươi phiền phức như vậy, ta sẽ không chọc vào ngươi!

“Ta còn chưa biết tên ngươi!”

“Vũ, Vũ Cung Lâm.”

“Vũ Cung Lâm? Tên rất ít gặp.” Hoàn Nhan Thịnh dừng một chút, dường như đang tự hỏi cái gì, còn nói, “Lâm, có thể làm phi tử của ta không?”

Lời này vừa nói ra, người trong đại sảnh đều sửng sốt. Vô Tình ngây dại đánh mất vẻ bình tĩnh thường có, Lãnh Huyết tay đang ôm kiếm rõ ràng run lên vài cái, Thích Thiều Thương đang uống trà, run tay đánh rơi chén. Ngoại trừ Thiết Thủ đang chăm sóc Truy Mệnh, các người khác đều hoài nghi mình nghe lầm.

“A?” Ta cũng sửng sốt, buột miệng nói, “Ta là nam nhân!” Kỳ thật nói lời này không có chút lực, bởi Triều Triều là nam tử, nhưng mẹ ruột ta là nữ a...

“Không, ta không để ý.”

Ta để ý!

Đồng thời, gió rét từ lòng bàn chân dâng lên *run rẩy*

~“Hơn nữa,” Hoàn Nhan Thịnh nghiêng đầu cười nhẹ nói, “Lâm, bộ dạng ngươi mặc trang phục nữ nhân nhìn đẹp lắm.”

“Rầm!” *té xuống đất*

[Trang – phục – nữ – nhân!] Bình tĩnh —— chịu đựng —— tranh cãi vô ích —— tức giận —— núi lửa bùng nổ. [Người – mau – cho – ta – một – lời – giải – thích – đàng – hoàng!] Kết quả chuyện giả nữ nhân vẫn không giấu được Triều Triều. *khóc* ~=_=|||||||||

[Là, là như vậy...] Ta muốn khóc...

“Lâm?” Hoàn Nhan Thịnh ngu ngốc kia còn lắc lư trước mặt ta, ta khó thở, một quyền đánh vào mặt hắn.

“Ta không để yên cho người đâu!” Sau đó tông cửa xông ra.

[huhuhuhuhuhuhu

Triều Triều

người hãy nghe ta nói

]

11. Chương 11: Cuộc Đời Mẹ Ruột Nhiều Tai Nạn

Tối hôm qua ta dành cả đêm giải thích với Triều Triều, phát huy mười hai vạn phần tinh thần tiểu cường hồ ngôn loạn ngữ nói hươu nói vượn để “chứng minh” là trang phục của ta, không đúng, trang phục của Triều Triều vĩ đại đẹp đẽ rạng ngời diễm lệ tới cỡ nào. Sau khi nói đông nói dài NNNN lần [Triều Triều! Ta thật sự có nỗi khổ tâm mà!]—— mẹ ruột ta đây đương nhiên biết nếu cứ tiếp tục lừa gạt Triều Triều như vậy, tội lỗi sẽ nhân lên với tốc độ hai mươi vạn lần một giây, nhưng ta thật sự không muốn bị Triều Triều ăn tươi nuốt sống đâu... —— qua N canh giờ sau, Triều Triều không thể nhịn được nữa quát, [Câm miệng!]

[Được.....]

[Người có biết người có làm gì thì ta cũng không thể ngăn cản, cho dù bây giờ người muốn nhảy xuống vực tự sát ta cũng không xen được, không quản được!]

[Triều Triều ~ đừng nói như vậy a...] Ngực hơi hơi đau.

[Được! Bây giờ ta sẽ không hỏi người đã làm những chuyện gì nữa, cho tới khi người giao lại thân xác cho ta.]

[Triều Triều...]

[Đừng nói gì hết, ta mệt chết đi được, lo liệu mọi chuyện sớm một chút. Nhớ rõ, người đem mấy chuyện này chôn sâu một chút, đừng để nó truyền ra ngoài!]

[Được....]

Trầm mặc. Ta vừa bị ai lại sâu não, trên đời này mẹ ruột kém cỏi nhất chính là ta, giờ lại bị Triều Triều chán ghét...

[Ngày mai...]

[Cái gì? Triều Triều?]

[Ta muốn đi gặp Văn Tình.]

Bình minh, đẩy cửa phòng ra, thái dương thực chói mắt. Vươn tay che mắt, Thân thủ ngăn trở ánh mắt, đầu vầng mắt hoa.

Mất ngủ...

“Lâm.”

Cách đó không xa truyền đến một thanh âm ôn nhu đến mức có thể tan ra trong không khí, lọt vào tai ta, lại khiến ta phẫn nộ. “Hoàng tử điện hạ, xin hỏi ngài đến tể xá có chuyện gì?”

“Lâm, người rất chán ghét ta?”

Thập phần, phi thường, đặc biệt, mười hai vạn phần, “Hoàng tử điện hạ lại đùa rồi, ngài và hoàng thúc ngài đều là khách quý của Đại Tổng, an nguy của Đại Tổng đều dựa vào ngài, ta sao dám chán ghét ngài chứ?” Lòng ngực phập phồng, nhìn vào mắt hắn, thở gấp. Đồ mắt gấu trúc! Nghĩ tới đây là kiệt tác của ta, trong lòng chột dạ —— đây chính là hoàng đế Đại Kim trong tương lai.

“Ai...” Một tiếng thở dài thật sâu khiến lòng ta lo lắng, biết rõ đó là hư tình giả ý, lại cứ cảm thấy trong đó có chút mất mát.

“Lâm, ta chỉ muốn mời người một bữa cơm. Về chuyện phi tử, người có thể cân nhắc từ từ.”

“Không cần cân nhắc!” Vốn đang có chút hảo cảm đối với hắn, trong nháy mắt tan vào hư không, muốn làm chủ nhà của Triều Triều sao, đừng nói tới đại môn, tới cái cửa sổ cũng không được a! Ta xoay người đi về phía nhà ăn, Hoàn Nhan Thịnh nhắc tới cơm, ta mới cảm thấy đói không chịu nổi, phải tìm chút đồ ăn lấp đầy bụng.

Một cước bước vào nhà ăn, sững sốt. Trên bàn trống rỗng. Sao lại thế được? Ta đâu có ngủ quên a? Chẳng lẽ Lục Phiến Môn ăn trước? Sao không ai nói cho ta biết! “Vô Tình,” ta nhìn người duy nhất còn ở trong nhà ăn, “Cơm của ta...”

“Lâm công tử, Hoàn Nhan hoàng tử nói muốn mời người ăn cơm, cho nên chúng ta dọn xuống hết rồi.”

“T_T|||||||...” Hắn mời ta ăn cơm liên quan gì đến Lục Phiến Môn các người?!

“Lâm công tử nên nhanh chóng đi đến điểm hẹn đi. Nếu sứ giả Kim quốc có gì bất mãn, Lục Phiến Môn không gánh nổi.” Vô Tình ngữ khí là lạ. Nói tới nói lui, thì ra là liên quan tới lợi ích của Lục Phiến Môn a.

“Không ngờ Lục Phiến Môn lại nhát gan sợ phiền phức như vậy!” Không nghĩ nhiều, cứ như vậy buột miệng thốt ra.

“Lâm công tử, người không biết, ở triều đại này, nơi này, xét thân phận của chúng ta có bao nhiêu cái khó xử.” Quan viên bộ khoái vốn bảo vệ dân chúng, vì dân chúng tiêu tai giải nạn, nhưng thường lại là nguyên nhân của các tai họa đó.

“Lâm công tử, xin người về sau chú ý thân phận của mình, đừng ở Lục Phiến Môn làm chuyện kích động. Ngày hôm qua nếu Hoàn Nhan hoàng tử không ngăn cản, chiếu theo luật pháp Đại Tổng, người hiện tại hắn là đang ở trong đại lao Hình bộ. Mà Lục Phiến Môn,” ngừng một chút, “cũng đã bị liên lụy.”

“Ta biết rồi.” Thở dài một tiếng, phất tay áo xoay người.

“Lâm công tử, kỳ thật có một số việc, quá lộ liễu, không tốt.”

“A ~” ý cười hiện lên nơi khóe miệng. “Đừng ở Lục Phiến Môn làm chuyện kích động” đúng không? “Có một số việc đừng làm quá lộ liễu” đúng không? Nếu không ở Lục Phiến Môn thì sao? Ý ta là, nếu không làm trước mắt Vô Tình các người, làm cho kín đáo một tí, ta có thể đánh Hoàn Nhan Thịnh thành mất gấu trúc được không?!

Túy Nguyệt Lâu.

Chân gấu nướng than, tôm biển cháy mỡ, bào ngư tươi, vây cá kho... Ngạch... rất bực mình a, lại toàn là đồ ăn ở Túy Nguyệt Lâu lúc ta mới tới Biện Lương. Nhớ tới bàn đồ ăn tốn của ta N nén bạc, cuối cùng đành phải cho mấy tên khất thực hết, thật là đau lòng. Nghĩ tới lát nữa bàn đồ ăn này cũng sẽ bị “lãng phí”, lại thêm một lần tiếc hận.

“Lâm, sao? Không hợp khẩu vị? Muốn ta gọi món dưa cải thanh đậm hơn không?” Hoàn Nhan Thịnh ngồi đối diện ta, tươi cười niềm nở nhìn, khiến ta nổi hết cả da gà.

“Không cần, như vậy là được rồi. Bình thường ta không có thói quen lãng phí đồ ăn.” Chỉ là bình thường mà thôi, không tính những tình huống đặc biệt, như bây giờ chẳng hạn ——

“Khách quan, trà mà ngài muốn có rồi đây ~!” Thanh âm lạnh lạnh lọt vào tai ta, lại giống như tiếng trời a.

Lặng tai nghe, tiếng bước chân từ xa bắt đầu đến gần. Chân phải duỗi ra, ấm trà trong tay tiểu nhị bay lên cao, đoạn rơi tự do xuống dưới, ta hài lòng tính toán điểm rơi trên đất —— trên người Hoàn Nhan Thịnh.

Một thân ảnh nhanh chóng bay đến, tay vững vàng chụp ấm trà lại, ấm trà nằm yên cách Hoàn Nhan Thịnh một thước.

Ta oán hận nhìn cái tên phá hư chuyện của ta, cắn răng đứng dậy, làm bộ lớn tiếng ồn ào: “Hoàng tử điện hạ! Cẩn thận a ~!” Thân mình thuận thế nghiêng về phía trước, dưới chân cố ý lảo đảo, toàn bộ thân thể bổ nhào, sức nặng đè một bên bàn, dưới chân lại dùng sức, cả bàn đồ ăn ngã ập về hướng Hoàn Nhan Thịnh. Dĩ Dực lại dùng khinh công, một cước chặn bàn lại. Bất quá, tuy rằng cái bàn đã đứng vững, nhưng chân gấu a tôm biển a bào ngư a vây cá a vân vân và vân vân đều ào ào rơi trên người Hoàn Nhan Thịnh. Nhất thời, trên người Hoàn Nhan Thịnh dính đầy dầu mỡ đồ ăn đen đen đỏ đỏ, một con tôm biển còn vắt trên đầu hắn, hắn run rẩy nhìn ta.

Ta ngây ngô cười hắc hắc, “Điện hạ, ngài vẫn nên quay về thay quần áo đi...”

“Điện hạ...” Dĩ Dực ở một bên thật cẩn thận hỏi, “Người xem...”

“Trước hết,” Hoàn Nhan Thịnh lấy tay sờ mặt, tay dính đầy mỡ, “Quay về!”

Trên mặt ra sức nặn ra một nụ cười có lỗi, nhìn theo Hoàn Nhan Thịnh rời đi. Đoạn quay người lại, ngựa không dừng vó tiến về một hướng —— Tích Tình Tiểu Cư.

Ta không nói gì cầm vật áo lên nhìn, bên này một đốm đen bên kia một đốm đen, áo trắng đã đi tong rồi. Quả nhiên báo ứng đến rất nhanh, ta vừa mới chơi khăm Hoàn Nhan Thịnh xong...

Tuy nói Triều Triều có giúp ta vẽ bản đồ chỉ đường, nhưng ta đây tự nhận không phải mù phương hướng, nhưng tốn không ít thời gian đi đường vòng, lúc tới được Tích Tình Tiểu Cư, đã sắp chạng vạng. ==|||||||

Yên lặng chạy tới thấp hương viếng mộ mả của Văn Tình tiểu thư, đặt tế phẩm lên trên. Chắp tay tế bái.

Đối với vị phu nhân chính thống của Triều Triều, mẹ ruột ta ủng hộ Thích Cố vương đạo, tôn kính từ tận đáy lòng. Ngoại trừ một điểm duy nhất, nàng là nữ tử mà Triều Triều yêu nhất, nhưng rốt cuộc thì nàng đã hy sinh anh dũng, nhường đất lại cho Thích Cố, nên Thích bái bao không cần phải lo lắng về độ chân thành của mẹ ruột ta a ~~~ Văn Tình tiểu thư, nàng nếu ở trên trời có linh thiêng, xin phù hộ cho Triều Triều và Thích bái bao hạnh phúc mãi mãi đi! Tuy Ngạch biết cầu nàng phù hộ cho chồng mình cùng người khác có gian tình rất rất rất là ngớ ngẩn... mấy chuyện này đại khái chỉ có ta mới làm được ~==|||||||

Thăm mộ phần của Văn Tình tiểu thư xong lại vào Tích Tình Tiểu Cư, kết quả nhìn thấy cả căn phòng bụi bặm tầng tầng lớp lớp. Cam chịu số phận bắt đầu quét dọn Tích Tình Tiểu Cư. Trong lòng cứ nghĩ, nếu đổi thành Thương Tích Tiểu Cư có phải hoàn mỹ không ~>_

“Ô ~ mệt chết ta!!!!” Gối đầu lên cái gối có chút mốc meo, nắm thật chặt tấm chăn trong lòng ngực, nghĩ thầm: phải biểu hiện thật tốt mới được, không thể lại bị Triều Triều ghét bỏ...

Trong mộng lung, vài ánh tịch dương còn sót lại lọt vào phòng, ngoài cửa sổ tựa hồ có một thân ảnh như ẩn như hiện...

12. Chương 12: Phiên Ngoại – Thích Thiều Thương Thiên

[1]

Máu.

Máu tươi.

Trước mắt một mảnh đỏ sẫm.

Là máu của ai?

Lao Nhị? Tiểu Mạnh? Hồng Bào? Cao Chương Quý? Quyển Ca? Các huynh đệ Liên Vân Trại? Các huynh đệ vì ta mà vào sinh ra tử...

Không! Cũng không phải! Là máu của người nọ! Là máu của người mà ta phải hận thấu xương!

Máu đỏ sẫm từng giọt từng giọt chảy theo lưỡi kiếm Nghịch Thủy Hàn, rơi xuống.

Y cười, cười đến tuyệt trần, cười đến yêu mị, đôi môi mỏng hé ra hợp lại, khinh thanh tế ngữ.

Tay y dính đầy máu tươi lướt nhẹ qua gương mặt kinh hoàng của ta.

“Đến lúc rồi...”

Tay không chút do dự nắm lấy thân kiếm Nghịch Thủy Hàn rút mạnh ra. Thân thể đổ về phía sau.

Vách núi.

Ta đứng ở vách núi, ngây ngốc nhìn y, nhìn y tựa hùng ưng gãy cánh rơi xuống. Tiên huyết tựa hoa tươi nở rộ trên ngực y.

Y trước sau vẫn mỉm cười.

Nhắm mắt lại.

Ta cầm chặt Nghịch Thủy Hàn, trấn an bàn tay đang không ngừng run rẩy, không được, không thể xuống đó cứu y. Nếu không, ta sợ, ta sẽ không tự chủ được mà bồi thêm một kiếm.

Bình tĩnh, một thân mồ hôi lạnh.

Nắm thật chặt Nghịch Thủy Hàn trong tay, cười khổ. Đã qua một năm, vẫn quên không được sao?

Tay xoa huyết thái dương. Chợt có chút bội phục mình, kể từ một năm trước sau khi y chết trong tay ta, hàng đêm đều mơ thấy y, mơ thấy đôi mắt y như nước hồ thu phẳng lặng, mơ thấy nụ cười man mác khi y rơi xuống vách núi, tất cả dường như đã khắc sâu vào trong tâm trí, như thế nào cũng không hề nhạt đi. Đến mức không thể chịu nổi nữa, mới quyết định thức trắng đêm. Từ khi tiếp nhận chức vị của Thiết Thủ, ta đã cố gắng thôi miên chính mình. Quên y, quên tất cả những gì về y.

Tất cả.

Cứ như thế, mất ngủ đã một năm. Khi nào mệt đến lả người, mới nghỉ ngơi một chút, không hề ngủ say. Đã bao lâu rồi không được ngủ cho ngon giấc? Vốn tưởng cần phải quên, gần như đã quên, kết quả, cái gì cũng quên không được.

Vận công điều tức nửa khắc, thể lực khôi phục không ít. Cầm kiếm, phi thân lao đi.

Một năm nay, nói không nhớ y là gạt người. Rõ ràng y đã phá hủy nửa đời cơ nghiệp của ta, giết sạch huynh đệ của ta, phản bội lòng tin của ta. Ngay từ đầu, ta cứ tưởng mình hận y, hận thấu xương. Nhưng thời gian là vũ khí lợi hại nhất bào mòn đi tất cả, là liều thuốc chữa lành vết thương, là cách duy nhất để ta tổ tụng tâm ý chính mình. Cuối cùng ta đã biết, đây không phải là hận.

Nhưng mà, người nọ, đã chết một năm rồi.

Ta nghĩ, ta sẽ cứ để những tháng ngày còn lại của kiếp này trôi qua như thế. Ta sẽ nói cho Hồng Lệ, rằng ta không thể dành trọn một đời ở bên nàng khi trong lòng ta nguội lạnh.

Thiết Thủ nói, Thích Thiểu Thương, người thay đổi, đã không còn là Thích Thiểu Thương xưa kia.

Đúng vậy, Thích Thiểu Thương hào khí ngất trời một năm trước đã biến mất.

Vô Tình nói, Thiếu Thương huynh, người đã đánh mất chính mình.

Đúng vậy, Thích Thiếu Thương dám yêu dám hận một năm trước đã biến mất.

Truy Mệnh nói, Thích đại ca, sao cả ngày người cứ lộ ra bộ mặt, tựa như... tựa như?

Lãnh Huyết nói, tựa như mặt nạ băng lãnh.

Đúng vậy, Thích Thiếu Thương cười đến rộ lúm đồng tiền một năm trước đã biến mất.

Lòng, sớm đã theo người nọ rơi xuống vách núi, chết đi.

Khi đuổi bắt Đường Bạch Phong, một khắc sơ suất đã trúng độc Đường Môn. Kỳ thực độc Đường Môn với ta mà nói không là gì cả, dùng thân phận của ta đi Đường Môn yêu cầu giải được dễ như trở bàn tay. Chỉ là, độc này quá mạnh, một nửa nội lực bị chế trụ, phải dùng nửa còn lại miễn cưỡng đuổi theo, nhưng khí lực đã không còn để chống đỡ thể lực. Một năm mất ngủ khiến thân tàn lực kiệt, trước đó đều nhờ vào nội lực hùng hậu mà duy trì, hiện tại, e rằng không được.

Cuối cùng gục ngã.

Một khắc đó, trước mắt một thân ảnh đang tới gần, không phải là Đường Bạch Phong, mà là người kia, thanh sam, tóc quăn, cười ngớ ngẩn, truy điệp.

Nếu, thời khắc đó ta nắm lấy tay y, hoặc là, cùng y nhảy xuống, sẽ như thế nào? Y có đang ở hoàng tuyền chờ ta không? Chúng ta còn có thể đối mặt nhau không? Y... có hận ta không?

Nhắm mắt lại, cười khổ, trên đời không có nếu. Dù sao, ta sẽ tìm người, Tích Triều...

Không đau đớn như đã nghĩ, trợn mắt, thấy Đường Bạch Phong đã gục ngã một bên. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong nháy mắt, ta nghĩ, ta đã đến hoàng tuyền, vì người nọ, đang im lặng chờ ta.

Xúc động, vui sướng, còn có... sợ hãi.

=====

Y cười, cười đến tuyệt trần, cười đến yêu mị, đôi môi mỏng hé ra hợp lại, khinh thanh tế ngữ.

“Đại dương gia... Ta... muốn... chết... trong tay người...”

=====

Thế nhưng, người đang đứng trước mặt gương mặt y hết người nọ, đang cười ôn nhã, nhưng là nụ cười qua quýt lấy lệ.

Ta trợn mắt há hốc mồm.

Ta biết gương mặt ta hiện tại đã không giống như trước kia do thuật dịch dung. Vậy nhưng, người không nhận ra ta, hay là, người không phải y?

=====

“Đại dương gia, bởi vì, ta...”

... Cho nên, ta muốn chết...”

=====

Vì sao cứ muốn đối với ta như vậy?

Người có gương mặt y hết người nọ, người rốt cuộc là ai?

Là người sao?

Cố Tích Triều.

[2]

Đem Đường Bạch Phong giao cho nha môn, lại ngựa không dừng vó chạy đến Đường Môn đòi giải được. Ma xui quỷ khiến, lại mặt dày muốn thêm một lộ được cường hiệu do Đường Môn đặc chế có tác dụng tháo gỡ lớp hóa trang. Trở lại nơi sơ ngộ người nọ, tìm kiếm người có cùng khuôn mặt với Cố Tích Triều!

Vậy nhưng ông trời đã chẳng giúp ta. Không tìm được người kia. Ai ~ đợi ba ngày không thấy ai, hẳn người kia sẽ không xuất hiện. Chắc là người giống người, trên đời này không phải không có, tỷ như Truy Mệnh, cũng giống Cố Tích Triều đến tám phần.

Chỉ là, cảm giác của người nọ cho ta cứ là lạ. Còn được y cứu một mạng.

Quên đi, xem như là một giấc mộng.

Thế nhưng, dường như không phải ông trời không giúp ta, bởi khi ta trở về Lục Phiến Môn, đã nhìn thấy người mà ta bao ngày tìm kiếm.

Ta một bước đi vào Lục Phiến Môn, Vô Tình liền tiến lên đón, “Thiếu Thương huynh, chúng ta có chút vấn đề cần giải quyết...”

Cái gì?

Còn chưa kịp hỏi, ta đã nhìn thấy người mang gương mặt của Cố Tích Triều một mạch chạy đến, phía sau bụi cát tung bay, ánh mắt mờ mịt (...? Mẹ ruột: Cái đó gọi là yêu và hy vọng...), vẻ mặt kích động nhìn ta, tựa hồ ngay sau đó sẽ bổ nhào tới. Tuy nhiên, gương mặt tương tự, tóc quần tương tự, nhưng hai mắt lại không mang theo âm lãnh và toan tính, một thân bạch y, trắng đến chói mắt.

Không phải y.

“Thiếu Thương huynh... Vị này chính là... Vũ Cung Lâm, Lâm công tử.”

Thì ra y tên Vũ Cung Lâm? Ta không nói. Y cũng không nói. Ta biết, biểu tình của ta hiện tại rất lạnh nhạt. Bởi vì, người này không phải y.

“...”

“...”

“Thiếu Thương huynh, y là đệ tử của Dược Vương đương nhiệm của Dược Vương cốc Bạch Thiên Diệt, sư phụ trùng độc, là y cứu sư phụ.” Vô tình đẩy xe lăn chậm rãi tiến về phía trước, nói như vậy.

“Thì ra là Lâm huynh,” lúc đó ta nói rất khẽ, không mang theo một phân cảm xúc.

“Xin chào, Thần Long Bộ đầu, ngưỡng mộ đã lâu.” Vũ Cung Lâm bộ dáng có chút sững sờ, y cau mày, tựa như đang bị bao vây giữa nghìn trùng suy nghĩ. Bất quá, biểu tình này, lại có chút giống Cố Tích Triều.

“Nào dám. Lại nói, Lâm huynh đã cứu ta.” Rất rõ ràng, y ngày đó không nhận ra ta, nhưng ta vẫn không kềm được mà nói ra. Ta cũng không rõ vì sao.

“Khi nào vậy?” Y nghi hoặc tự hỏi, cảm giác lại không giống người nọ, ít nhất Cố Tích Triều dù có hoang mang cũng không để kẻ khác biết... Biểu tình cứ ngốc nghếch như thế.

“Không... Người không sao là tốt rồi. Ta về nghỉ ngơi.” Y vừa dứt lời đã máy móc gượng gạo xoay người rời đi. Ta nhìn ra được, y đang thất vọng.

Y thất vọng cái gì?

Ban đêm, tâm tình rối loạn giày vò đến tan nát, đều bởi vì Vũ Cung Lâm kia! Chết tiệt!

Nghịch Thủy Hàn tuốt ra khỏi vỏ. Ngân quang phi vũ.

Một năm qua, thời gian ngủ dùng để vận khí ngưng thần, ngoài ra còn dùng để luyện kiếm. Kiếm pháp cũng vì vậy mà tăng lên nhiều phần.

Có người!

Thân người khựng lại một chút, chậm rãi nâng tầm mắt, trên mặt không có một tia dao động.

Vũ Cung Lâm? Y tới làm gì?

Ta vừa ngẩng đầu đã hối hận. Y ôm vài cái bánh bao trong lòng, cơ thể cứng ngắc, vẻ mặt đại ra, ánh mắt ngây ngốc quan sát ta, bánh bao trong miệng vì không được giữ lại mà rơi xuống đất. Y lại không phát hiện điều đó! Gân xanh nổi lên, da thịt như muốn nứt toác, lòng tràn ngập lửa giận, đừng mang gương mặt của Cố Tích Triều lộ ra bộ dáng ngu ngốc như thế! Hít sâu một hơi, nói, “Lâm huynh.”

“...”

Hắn vẫn mang bộ dáng mờ mịt. Đề nên suy nghĩ muốn đánh người, tiếp tục nhắc nhở. “Bánh bao...”

“A?” Ừ ừ cạc cạc, y nhanh chóng thoát ra khỏi bộ dáng khờ dại si ngốc, hưng phấn nhìn ta, dường như ta nhìn thấy trong mắt y một loại tình yêu gì đó...

“... rút rồi.” Chợt thấy mệt mỏi, sao lại có cảm giác đang nói chuyện cùng một tên trí thông minh kém phát triển? Khi rảnh phải nói với Vô Tình, kỳ thực không cần theo dõi giám sát y.

“A? Cái gì? A?! Bánh bao của ta!!!”

Nhìn y thất kinh xoay người nhặt bánh bao trên mặt đất, trong lòng nổi lên một ý niệm: nếu là Cố Tích Triều, y sẽ lộ ra biểu tình như thế sao? Y có thể hành động như vậy sao?... Trong ngực đau đớn đến tê tâm liệt phế, xoay người sang nơi khác không để y nhìn thấy, tay khẽ đặt lên ngực, vì sao, còn có thể đau đớn như thế?

“Xin hỏi, Cố Tích Triều là đại cừ địch của Thích Bộ đầu?!” Nghe được Vũ Cung Lâm phía sau hỏi như thế, lại không chút suy nghĩ, theo phản xạ thốt ra, “Đúng”. Chấn động toàn thân, thì ra, ta chưa từng thay đổi, ta trước sau vẫn luôn hận y!

“Vậy, lúc người giết chết Cố Tích Triều, trong lòng, rất sung sướng, phải không?” Y không chút lưu tình, gây sự.

“Người rút cuộc muốn nói gì?” Ý thức được Vũ Cung Lâm này trong lòng phức tạp hơn vẻ ngoài vụn vặt. Mơ hồ cảm thấy, dường như y biết gì đó. Sát khí trong vô thức dâng lên như cuồng phong vũ bão.

Y đột nhiên tiến về phía trước từng bước, nhìn ta chằm chằm, thốt ra từng chữ từng chữ một, “Thích Thiều Thương, ngươi – thật – sự – giết – Cố – Tích – Triều!”

Ngực lại chấn động, thống khổ như bị đâm ngàn đao vạn kiếm, sông cuộn biển gầm.

=====

“Thích... Thiều... Thương,” miệng phun ra một ngụm tiên huyết, nhiễm đỏ vạt áo. Máu nhuộm đỏ Nghịch Thủy Hàn, khiến nó quỷ dị, quỷ dị đến kinh hoàng.

“Ta... cuối cùng... vẫn chết... trong... tay... ngươi...” Ý cười vương bên khóe miệng, ẩn trong ánh mắt, y là thật tâm.

Ta run rẩy nắm chặt tay, tiến không được, động không xong, bỏ lại càng không thể.

Cho đến lúc y rơi xuống vách núi, vẫn chôn chân đứng đó, bất động.

=====

“... Rốt cuộc ngươi là ai! Vì sao lại để ý tới Cố Tích Triều như thế?” Máu, nhiễm đỏ mắt, lửa thiêu đốt trong lòng. Vì sao lại muốn khơi lên kí ức tang thương đó! Vì sao lại muốn nhắc ta, rằng bàn tay ta bóp chết sinh mạng của y! Hay là ta đang thấu rõ tâm tư chính mình đây!

“Không phải a,” y cười khê, lại tiếp tục tiến về phía trước, “Chính là cảm thấy được, thiên lý truy sát cũng không thể giết chết Thích đại hiệp, Thích đại hiệp ngươi cũng không thể giết chết Cố Tích Triều, vậy vì sao tự nhiên y lại chết!”

Tay ngừng nắm chặt Nghịch Thủy Hàn, lấy lại bình tĩnh, nói, “Cố Tích Triều phạm thượng bức vua thoái vị, tội ác tày trời, tội đáng chết vạn lần, y đã chết, là ông trời có mắt.” Ta sợ, sợ mình xúc động lại tiến lên đâm y một kiếm. Như năm đó.

Y lại tiếp tục sải thêm một bước về phía trước, cười lạnh, tựa như nhạo như giễu, “Ha ha, phạm thượng bức vua thoái vị? Thích Bộ đầu, người không biết là, người có hận y, cũng không nên vì hoàng thượng mà hận sao?” Y nhìn thẳng vào mắt ta, đôi mắt như hùng ưng như soi thấu tâm ta.

“...” Hoảng hốt. Đôi mắt như hùng ưng sắc bén, đôi mắt khiến ta si mê, đôi mắt không lúc nào là không tràn ngập âm lãnh. Thật sự, giống như...

Không! Không phải! Cố Tích Triều đã chết! Bị ta... “Cố Tích Triều y, nếu không chết, có thể làm gì?” Nếu y không chết, y sẽ không cam tâm, y sẽ lại cùng ta ở hai bên chiến tuyến như trước, lại một lần nữa thiên lý truy sát, cho đến khi một người chết trong tay người kia.

Đạo lý này, một năm trước, ta đã biết.

“Không thể nào! Ta vĩnh viễn sẽ không chấp nhận sự thật này! Không đúng, đây không phải là sự thật! Dù sao ta vĩnh viễn sẽ không chấp nhận! Hai người các người chờ đó đi!” Vũ Cung Lâm đột nhiên điên loạn, không ngờ lại xuất hiện bóng dáng người nọ — khi y còn chưa thanh tỉnh, còn hóa rồ hóa dại.

“Thích Thiệu Thương! Người là tên đại ngu ngốc!” Y một cước đá ta ngã xuống hồ sen. Nước hồ băng lãnh làm ta tỉnh táo hơn một chút, nhưng câu cuối của Vũ Cung Lâm lại cướp đi phần tỉnh táo cuối cùng đó.

“Ta... ngu ngốc sao...”

Thì ra ta luôn ngu ngốc như vậy, khi y chưa chết chỉ biết đem danh hào trừ bạo an dân quyết đấu với y, khi y điên dại lại chẳng nói chẳng rằng để mặc y chìm đắm trong cơn mê loạn triền miên không dứt, khi y chết rồi mới hiểu được tâm ý, lúc đó đã quá muộn.

“Cái gì... cũng đã mất hết rồi.” Tay che mắt, một giọt nước rơi xuống nước, là nước mưa sao?

=====

“Hai người các người chờ đó đi!”

=====

Trong lòng dường như sáng tỏ, “Hai người các người...” Miệng không tự giác cứ lắp bắp.

Tựa kiếm đứng lên, cong khoe miệng, trong lòng tựa hồ lan tỏa một hơi ấm.

Vũ Cung Lâm! Nhất định y biết gì đó!

Cố Tích Triều, lúc này đây, ta phải nắm lấy người, tuyệt đối sẽ không buông tay một lần nữa!

[3]

Sáng sớm hôm sau đã bị gọi đi nghị sự. Kỳ thực là một vụ án thả hoa tặc bình thường. Bất quá, vấn đề chủ yếu là Truy Mệnh từ chối sắm vai nữ nhân câu dẫn thả hoa tặc. Thiết Thủ không ngừng can nài thuyết phục Truy Mệnh. Ta nhàm chán uống từng ngụm trà. Ai ~ Thiết Thủ, người muốn quay về Lục Phiến Môn, vậy sao còn muốn ta tiếp nhận chức vị của người, rõ ràng là muốn kéo ta vào mà!

“Vậy để ta làm”

Bị câu nói kinh thể hãi tục dọa đến run người, tay nắm chặt, suýt nữa chén trà trong tay đã nát vụn. Gắng sức đè nén cảm giác kích động muốn trợn mắt, trong lòng chỉ có một ý niệm: người này quả nhiên không hoàn toàn giống Cố Tích Triều!

Ta không nói gì nhìn Vũ Cung Lâm linh nha lợi xỉ, cuối cùng đã thuyết phục thành công đám người Vô Tình, sau đó vô cùng đắc ý gác chân bắt chéo, tùy tiện cầm chén trà ta đặt trên bàn, uống một hơi.

“Đó là chén của ta...” Ta khẽ nói.

Y một hơi phun hết nước ra. Sau đó biểu tình toát mồ hôi lạnh, khoe miệng run rẩy.

“Thiếu Thương...”

“Cái gì? Vô Tình.”

“Nghe thấy y vừa nói gì không? Phải theo dõi y!”

Lại nhớ tới bộ dáng Vũ Cung Lâm chặt vật phun nước trà. Kỳ thực rất muốn nói: người đó, căn bản không cần đề phòng.

“Dừng lại dừng lại dừng lại! Người nói, buổi tối cũng phải giả?”

“Đương nhiên rồi, quan trọng là buổi tối.”

“A? Nếu phải giả buổi tối, vậy thì không được.”

“Tiểu Lâm a ~ Vì sao buổi tối không được chứ! ~”

“Cái đó, buổi tối, không tiện.”

“Không được a!! Người đã đồng ý rồi!”

“Truy Mệnh huynh, thực có lỗi, chỉ có thể ban ngày, còn buổi tối...”

Đêm, trăng lên đỉnh đầu, phi thân lên mái hiên, cúi người nằm, quan sát tình huống trong phòng.

Vũ Cung Lâm hai tay nâng cằm đặt trên bàn, không biết đang đắm chìm trong suy nghĩ hay chỉ đơn thuần ngẩn người. Hy vọng đừng là điều sau, trong lòng ta yên lặng cầu nguyện.

Lấy ta lọ thuốc tháo gỡ lớp hóa trang của Đường Môn, nắm chặt, cau mày, lại nhét trở vào túi.

Theo đêm dài, tầm mắt dần dần mê ly.

“Hai người các người...”

13. Chương 13: Chân Tướng Bồng Bềnh Trên Sóng Nước

Vốn định đợi Triều Triều, kết quả sau khi quét dọn Tích Tình Tiểu Cư thật sự quá mệt mỏi, nên —— ngủ một mạch đến hừng đông! =_||||||| Thật đáng buồn a

~Tay giơ lên ngăn ánh dương chói mắt, thất lưng vắn qua vắn lại ngồi dậy, ngáp một cái, lười nhác đi ra cửa. “Rầm!” một tiếng, va phải ai đó, đầu óc choáng váng. “Ai?!” Bất mãn kêu lên, vừa ổn định thân người, ngẩng đầu, Thích Thiếu Thương hiện ra trước mắt!

“Người...” Vừa định mở miệng hỏi người tại sao lại ở đây, đột nhiên nhớ đến, đúng hơn phải hỏi vì sao Vũ Cung Lâm lại ở Tích Tình Tiểu Cư, mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Này...”

“Ta, ta mắc tè!!!!” Mặc kệ Thích Thiếu Thương muốn nói cái gì, vội vàng cắt đứt lời hán, thảm rồi, lại gặp Thích Thiếu Thương ở ngay Tích Tình Tiểu Cư! Thuận miệng tìm một lý do vụng về lấy cớ chạy đi.

“Chờ một chút!”

Còn chưa chạy được bao xa, phía sau đã truyền đến thanh âm của Thích Thiếu Thương. Dưới chân không tự chủ được ngừng lại. Chết tiệt! Ta nghe hán nói làm gì cơ chứ!

Chờ. Ta đang chờ Thích Thiếu Thương nói, hán muốn nói gì, ta không biết, ta muốn chờ cái gì, ta cũng không biết.

“Người nói cho y biết, ta muốn gặp y.”

“Vào”, chạy tới hậu viện với tốc độ của ánh sáng. Ông trời ơi! Hắc nói với ta muốn gặp y! Hắc nói muốn gặp y! Hắc nói... muốn gặp ai? Không phải là...

Ta bình hạ tâm tư đang hỗn loạn, tỉnh táo lại. Không, không có khả năng! Hắc làm sao có thể... muốn gặp Triều Triều?! Hắc làm sao biết ta quen Triều Triều?! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?!

Phiền toái đi qua đi lại, nghĩ không thông! Thật sự nghĩ không thông! Khó có thể nào tiểu Thích có thông linh mắt thấy được hồn phách?! Mà cái đó cũng không đúng! Triều Triều căn bản không có hồn phách, y chỉ là ý thức còn sót lại trong cơ thể này! Hắc sao có thể thấy được! Chẳng lẽ Triều Triều nửa đêm báo mộng cho tiểu Thích?

Hồi tưởng lại khi trước Triều Triều nghiêng răng nghiêng lợi ngữ khí hung tợn nói “Bây giờ ta sẽ không hỏi người đã làm những chuyện gì nữa” == Nửa đêm báo mộng? Báo mộng cho tiểu Thích? Cái này so với mộng tưởng hảo huyền còn mộng tưởng hảo huyền hơn!

Ánh mặt trời thực chói mắt, xuyên qua từng tán cây, ánh lên từng chiếc lá, lại càng thêm chói mắt.

Ta nhíu mày, trong lòng cân nhắc, nơi này là hậu viện của Tích Tình Tiểu Cư, phía sau chính là hoang sơn thụ lâm, nếu muốn đánh nhau, đây chính là địa hình thích hợp nhất, bất quá, ta không muốn đánh nhau. Đáng tiếc, tên kia, có vẻ ngược lại.

Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta mê trai, nhưng không ngu ngốc! Cùng Triều Triều tu hành một năm, hơn nữa lại ở trong thân thể của Triều Triều, cho dù là thị lực hay thính lực đều minh mẫn tinh tường. Tuy đối phương bất động, nhưng kiếm quang lóe sáng đã bán đứng hắc. Sự thật chứng minh, kiếm sáng quá đôi khi cũng là tai họa. Đương nhiên đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là làm sao báo cho tiểu Thích biết, ta lại bị người tập kích.

Ta ghét đánh nhau!

Tâm ngang tang, xông lên!

Dưới chân nổi gió lớn, lao ra ngoài. Mới được vài bước, một thanh kiếm đã lóe tia sát khí chặn ngang trước ngực, lại là hắc y, che mặt!

Thân thể phản xạ định tránh về phía sau, hắc y nhân theo sát. Tay trái chế trụ kiếm của đối phương, tay phải chặn tay trái của hắc, không ngừng thối lui. Không được, nếu cứ lui mãi, người bị bức bách sẽ là chính mình! Hai tay trực tiếp vòng qua, khuỷu tay dùng lực đánh mạnh vào vai đối phương, sau đó nhanh chóng phi thân về phía trước.

Nhớ đến hai lần trước bị tập kích, hắc y nhân lần này ám sát ta võ công vẫn không quá cao. Lần trước ta hoàn toàn không phòng bị, nhưng chỉ cần một cước đã đá bay hắc xuống lầu. Đoán rằng hiện tại, sau khi bị đánh hắc sẽ không chịu nổi, cũng không phòng bị. Nhưng khi ta trở mắt nhìn thanh kiếm kia định đâm xuyên qua thân áo trắng, ý nghĩ duy nhất chính là: không cùng người!

Từ lúc Nghịch Thủy Hàn của tiểu Thích chặn được đường kiếm của hắc y nhân, cho đến khi kẻ đó bị đá thương đào tẩu, ta vẫn ngây ngốc ngã ngồi dưới đất, chìm đắm trong suy tư: Rốt cuộc trên người ta có gì đáng giá để người phải cướp đoạt?

Trên đường quay về Lục Phiến Môn ta cứ miên man suy nghĩ như vậy, hoàn toàn không nhìn tới tiểu Thích bên cạnh bộ dáng muốn nói lại thôi. Thật có lỗi với tiểu Thích, bây giờ ta không thể nói cho người biết gì cả. Hơn nữa, chuyện tối trọng yếu bây giờ là bảo vệ thân thể Triều Triều an toàn!

Một bước vào phòng mình, ta ngây ngẩn cả người, rụt chân về nhìn trái ngó phải, đúng là phòng Lục Phiến Môn an bài cho ta. Chẳng lẽ bọn họ đem phòng của ta cho người khác? Mà không nói cho ta biết... Nội tặc của Lục Phiến Môn?!

“Người nói, sau khi người vừa về phòng thì đã thành như vậy?” Truy Mệnh một cước bước vào, lại nhanh chóng lui về.

“Ừ.” Ta vẻ mặt vô tội. “Tại sao ta phải biến phòng ta loạn như vậy a! Làm loạn lên rồi chính mình phải đi dọn dẹp, không phải là tự chuốc khổ vào thân sao? Nếu đổi lại là ngươi thì thế nào?”

“A, chẳng thế nào hết, dù sao bình thường đều là nhị sư huynh giúp ta dọn phòng.”

“...”

“Lâm công tử, ngươi xem tình trạng này...”

“A,” ta một tay chống cằm, gật đầu, “Để tìm vật gì đó.”

Trong phòng, ngăn tủ bàn, tủ giường đều bị kéo ra, y phục đều bị ném hết xuống đất, thiếu điều chưa bị quăng ra ngoài cửa sổ! Ta đoán chừng người nọ đã làm loạn quá mức đến không thể nào sửa lại như ban đầu, nên đành chọn cách nói rõ cho ta biết, có người đã tới lục soát!

“Nhưng ta thật sự nghĩ không ra bọn họ muốn tìm cái gì.”

“Sao? Lâm công tử không biết?”

Liếc Vô Tình một cái, vì sao ta phải biết? Chẳng lẽ hiện tại ta có khuôn mặt của Triều Triều thì trên người nhất định phải có bí tịch võ công hay bản đồ kho tàng các thứ sao?!

“Tiểu Lâm, ngươi nghĩ xem, ngươi thật không có bí tịch võ công, bản đồ kho tàng hay tuyệt thế hảo kiếm gì sao?” Truy Mệnh nghiêng đầu vẻ mặt tò mò nhắc nhở ta.

“...” Đầu óc của ta quả nhiên... đơn giản giống Truy Mệnh... Từ từ, tuyệt thế hảo kiếm?! Có thể nào...

“Lâm công tử nghĩ tới điều gì?” Vô Tình không hổ danh là Vô Tình, ta chỉ khẽ chau mày đã bị y phát hiện.

Ta gật đầu.

“Còn không?”

“Không biết, ta đi xem.”

Ta đi vào tìm kiếm Bạch lão tăng —— Mạc Tà. Mạc Tà, không phải tuyệt thế, nhưng chắc chắn là hảo kiếm.

Vô Tình nhìn Mạc Tà trước mắt, trên mặt không có biểu tình gì. “Không bị lấy đi?”

“Ừ. Không phải vẫn đang ở đây sao.”

“Kiếm không bị lấy đi, chứng tỏ thứ kẻ ấy tìm không phải thanh kiếm này. Vậy hẳn muốn cái gì?”

“Trên người của ta đáng giá nhất chỉ có Mạc Tà, ngoài ra không còn gì khác.” Ta cũng thấy rất kỳ quái.

“Tiểu Lâm, ngươi đặt thanh kiếm này ở đâu?”

“Ta thuận tay treo sau cánh cửa.”

“Lúc ngươi trở về, cửa phòng mở ra?” Vô Tình đột nhiên kèm thêm một câu.

“Đúng vậy,” ta gật đầu, “Nếu bọn họ giúp ta đóng cửa mà không giúp ta dọn lại phòng, đây không phải là làm điều thừa sao!”

Dưới ánh trăng tinh tể xem xét Mạc Tà, thân kiếm ánh thanh sắc, tế trường viên nhuận, ngón tay đặt trên thanh kiếm, không lạnh lẽo lại có thể khiến người rét thấu xương, khi đâm tới thanh âm thanh nhuận, thật sự là hảo kiếm. Chỉ là, một thanh kiếm đơn thuần, lại dẫn đến việc ta bị ám sát sao? Bạch lão sao lại đem thứ nguy hiểm đó trao cho ta? Lão không sợ không người nổi nghiệp sao!

Hay là ta nghĩ sai, người nọ không phải tìm thanh kiếm này, là tìm vật khác. Sẽ không trùng hợp tới nỗi, ta treo kiếm sau cánh cửa, người nọ chỉ lo lục soát trong phòng chứ không nhìn đến chỗ này. Tuy rằng Vô Tình nói đây cũng là một khả năng, nhưng cuối cùng ta vẫn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

[Triều Triều ~ ngươi thấy chuyện này thế nào?]

[...]

[Triều Triều?]

[...]

[...] Ta đã quên, Triều Triều nói sẽ không nhúng tay vào chuyện của ta nữa. Nghĩ đến đây, con người thoáng nét âm đạm, không có động lực. Đột nhiên nhớ tới chuyện ban sáng.

[Triều Triều ~ Thích Thiệu Thương, hấn nói hấn nhớ người ~!] Rất xấu tâm địa tỉnh lược một chữ.*

* Thích Thiệu Thương nói “muốn gặp”, là “tưởng kiến” (xiang jian), Ngạch đã bỏ đi chữ “kiến”, chỉ giữ “tưởng”, vừa là “muốn” vừa là “nhớ”

[...] Quả nhiên, cảm giác trong thân thể dao động khác thường.

Tốt lắm, còn chưa đến mức thờ ơ! Thế đó tiểu Thích, xem ra người vẫn còn có cơ hội! Đang vui vẻ phấn chấn, đột nhiên một thanh âm nghe không lọt tai truyền đến.

“Lâm! Bọn họ nói người ở trong này, muốn cùng ta ngắm trăng không?”

Ngón tay Hoàn Nhan Thịnh từng đợt từng đợt gõ xuống thân bảo kiếm, đầu ngón tay trắng nõn thon dài vuốt ve, cười nói, “Hảo kiếm.”

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong lòng có chủ ý. “Hoàng tử điện hạ, có hứng thú cùng uống trà trong đình hay không?!”

14. Chương 14: Chân Tướng Ẩn Sâu

Người thông minh thường chia ra hai loại, một là người thật sự thông minh tài trí hơn người độc nhất vô nhị, tỷ như Triều Triều thân ái; còn có một loại chính là kẻ nguỵ thông minh cao ngạo tự mãn tự cho là đúng, tỷ như vị hoàng tử ngu ngốc trước mặt ta. Được rồi, vì sau này hấn sẽ là quân chủ liên Tống diệt Liêu, ta tôn xưng hấn một tiếng “điện hạ”.

Lần đầu tiên gặp vị điện hạ này là trùng hợp, bởi vì hà bao của ta cần ngân lượng, tuy rằng gạt người không thể là chuyện quang minh chính đại, nhưng thật sự là do cuộc sống bức bách, ta thật sự không thể này điện hạ đúng là trùng hợp, ta bởi vì hà bao cần chạy tới trá nhân ngân lượng tuy rằng cũng là không thể nào quang minh chính đại chuyện, nhưng đích thật là cuộc sống bức bách, mặt ta thật sự không đủ dày để mãi nghệ trước mặt mọi người. Sau ta ngẫm lại, nếu ta thật sự mãi nghệ bên đường, có phải sẽ chết mau hơn một chút không?

Xác suất là 50%.

Tên kia đánh không lại ta.

Cầm chén trà sứ trắng thối thối, hơi nóng khê bốc lên thành một tầng sương mù, nhúu mây, quả nhiên vẫn không quen uống trà, hiện tại lại nhớ đến nước trái cây ở thế kỉ 21. Rất dinh dưỡng a

/(o)/

~~“Điện hạ, ngài còn nhớ lúc tại hạ cùng ngài sơ ngộ không?”

“Đương nhiên, khi mới gặp Lâm, mỹ mạo thật sự là kinh thiên động địa.” Hoàn Nhan Thịnh ôn hòa cười nói.

Ta nhìn không được xoay người khinh bỉ, bịa đặt, hoàn toàn là bịa đặt, lần đó khi gặp ta, rõ ràng ta cố ý lầy đất bôi lên mặt, tuy nói Triều Triều vốn tuyệt diệu hơn người, nhưng giả dạng như vậy mà có thể gọi là “kinh thiên động địa” sao! Làm ơn đi! Người có thể nói dối không chớp mắt như thế à! Bất quá ta có thể xác định một việc, lúc đó hấn không chú ý đến ta lắm.

“Điện hạ nói đùa.” Mím cười.

Tay chạm vào Mạc Tà, thoáng tự hỏi, “Điện hạ, ngài nói Mạc Tà trên tay ta có tốt không?” Ta sẽ không nói quanh co lòng vòng, đó là sở trường của Triều Triều, không phải của ta. Vì thế ta lựa chọn nói thẳng.

“Cái gì? A, đây là Mạc Tà kiếm trong truyền thuyết? Thân kiếm là hàn thiết, sáng bóng viên nhuận, Mạc Tà ưu nhã, có thể xem là một hảo kiếm.” Hoàn Nhan Thịnh khi nói những lời này vẫn tươi cười bình tĩnh như trước, nhưng khi nhìn Mạc Tà chăm chăm, ánh tinh quang chợt lóe đã bán đứng hắn. Ở cạnh Triều Triều đã lâu, khả năng quan sát cũng tăng lên không ít.

Ho nhẹ một tiếng, làm bộ thở dài nói, “Ai ~ kiếm là hảo kiếm, đáng tiếc vận mệnh không được tốt lắm.”

Hoàn Nhan Thịnh hơi ngây người, “Sao lại nói thế? Kiếm này Lâm có được, quả thật rất may mắn!”

Tiếp tục lắc đầu thở dài, “Không phải vậy, ta am hiểu y dược, không phải dụng kiếm, Mạc Tà không ở trong tay kiếm khách, đó không phải vận mệnh bi thảm nhất của nó sao?”

“Cái này... Ai, cho nên vẫn là tìm cho nó một chủ nhân thích hợp mới được.”

Không được, phải bình tĩnh bình tĩnh ~ cưỡng chế cơn tức, gương mặt tươi cười nhìn Hoàn Nhan Thịnh, “Tại hạ thấy điện hạ cũng là người yêu kiếm, không biết có phải có ý nhận Mạc Tà? Bảo kiếm, lẽ ra phải, phối – quân – vương!”

Hoàn Nhan Thịnh nghe vậy nụ cười chậm rãi đọng lại, không nói lời nào. Ánh mắt băng lãnh, đáy mắt hiện lên tia sát ý.

Ta lơ đãng cười, ở cùng Triều Triều một năm, chút sát ý này đối với ta không bằng một cọng râu tôm. “Khi mới gặp, tại hạ có đoán rằng điện hạ là nhân trung long phượng, mạng đế vương! Điện hạ cần gì cấp bách như thế? Hiện tại thời cơ chưa tới, không phải điện hạ nên đợi một chút để nắm phần thắng sao?”

Hoàn Nhan Thịnh quạt khảm vàng trong tay chậm rãi đưa lên khoe môi, miệng cong lên, lộ ra nụ cười lãnh khốc. “Lâm tiên sinh từng nói qua, nếu ta có thể gặp được người thích hợp đến tương trợ, chuyện ta đang muốn làm nhất định sẽ thành công. Mà người này có thể không phải thông minh nhất, tài trí nhất, nhưng phải đặc biệt nhất. Ta nhớ rõ. Mà hiện tại ta cảm thấy cuộc gặp gỡ này rất đặc biệt.”

Ta hít một hơi lãnh khí, đột nhiên nghĩ tới Hoàn Nhan Thịnh khi đó từng nói —— “Người thật sự rất đặc biệt”. Sau đó lại mở miệng nói muốn ta làm phi tử. Thì ra đây chỉ là thăm dò. Hắn đương nhiên không muốn ta làm phi tử, mà là mưu sĩ, mưu sĩ cống hiến cho hắn. Không hổ danh là hoàng đế Đại Kim trong tương lai, không thể coi thường.

Có lẽ lúc đó Triều Triều đã rõ ý đồ của Hoàn Nhan Thịnh, nên y chỉ tính toán với ta chuyện mặc trang phục nữ nhân. Bất quá ta có thể tự an ủi một chút, y không nói ra, đồng nghĩa với việc không có hứng thú với Hoàn Nhan Thịnh? Triều Triều đã thay đổi khi nào?! Không đúng, Triều Triều đã không còn thích truy danh trục lợi, ta phải vui mới đúng!

“Điện hạ, tại hạ không rõ bản thân đặc biệt chỗ nào. Huống chi, nếu điện hạ cảm thấy ta chính là người sẽ trợ ngài, vì sao còn ba lần phái người tới ám sát?” Ta ngược mi cười nhạo. “Chỉ sợ đối với điện hạ mà nói, còn có cái gì khác hữu ích hơn ‘người đặc biệt’ này!” Cầm Mạc Tà trên tay thưởng thức, “Điện hạ ngài nói xem, Mạc Tà này đặc biệt ở điểm nào?”

“A, sao người biết là ta?”

“Hừ, không thể không nói, điện hạ, hiện tại ngài chưa đủ tài giỏi!” Đều nói, đế vương là người vô tình nhất, những đứa bé từ thâm viện hoàng thất trời sinh đã mưu mô xảo quyệt, nhưng vị này đây, đáng tiếc hành động lại không có gì đặc sắc, cần rèn luyện thêm vài năm.

“Hai lần trước chính điện hạ đã đến tập kích ta, còn lần cuối cùng ở Tích Tinh Tiểu Cư là tên cận vệ của điện hạ. Tại hạ nói có đúng không?”

“A, tiếp tục đi.” Không phủ nhận, chính là thừa nhận.

“Nếu là như thế, thứ lỗi cho tại hạ cả gan bêu xấu!” Ngẩng đầu nhìn trăng trên đỉnh đầu, a, thật tròn, thật sáng, không thích hợp với việc làm thiếu đạo đức a ~ “Điện hạ nếu nhắm vào bảo kiếm, ta nghĩ không phải chỉ đơn thuần là thanh kiếm Mạc Tà này, bởi trên đời bảo kiếm không ít. Ví như Nghịch Thủy Hàn trong

tay Thần Long bộ đầu, đó cũng là một thanh hảo kiếm, so với Mạc Tà chỉ hơn chứ không kém. Có thể thấy được, thứ lọt vào mắt xanh của điện hạ không phải bảo kiếm, mà là Mạc Tà ——”

Hoàn Nhan Thịnh trên mặt lộ tiểu ý, trong mắt lại lóe tia âm lãnh, ta chỉ có thể vờ như không thấy.

“Đúng là Mạc Tà có chứa đựng một bí mật. Khi tại hạ cùng điện hạ lần đầu gặp mặt, điện hạ tìm đến sạp đoán mệnh ‘Mười Quẻ Sai Hết Chín’ của ta, chung quy cũng là do nhìn thấy Mạc Tà.” Khi đó Hoàn Nhan Thịnh ánh mắt chăm chăm hướng về Mạc Tà, ta còn tưởng rằng hẳn buồn cười cái mảnh vải viết “Mười Quẻ Sai Hết Chín”.

“Nếu không ngoài sở liệu của ta, hẳn là giấu bảo đồ.” Có thể được đế vương tương lai coi trọng, ngoại trừ giá trị đơn thuần của thanh kiếm, còn có thể là binh quyền, hoặc là, của cải. Kỳ thực tuy hai mà một, nếu có binh quyền có thể đem quân đánh giặc mở rộng lãnh thổ đoạt tù binh của cải, mà nếu có của cải có thể chiêu binh mãi mã tạo ra binh quyền. Tương tự như Nghịch Thủy Hàn giấu thư tín gian tương phản quốc, trong Mạc Tà đương nhiên cũng có thể giấu thứ gì đó. Ta đương nhiên không cho rằng trong kiếm có giấu binh thư hồ phù, ngoại trừ bảo đồ, ta thật không thể nghĩ đến cái gì khác.

“Hừ, nói như vậy, người đã biết tất cả.” Hoàn Nhan Thịnh trong mắt không có biểu tình gì đặc biệt, hẳn thậm chí còn không nhìn ta, chỉ cười nhạt nhìn chén trà trước mắt. “Một khi đã như vậy, Lâm, người định thế nào?” Ta biết hiện tại hẳn đã đến lúc cho ta lựa chọn —— theo hắn, hoặc là, chết.

Ngại quá, thật có lỗi, ta không chọn cái nào cả.

“Đợi đã, tại hạ còn chưa nói xong, điện hạ sao phải vội vã?” Ta nở nụ cười, nói người còn chưa đủ tài giỏi, đúng là chưa đủ, cho nên mới nói thời cơ rất quan trọng ~! “Hai lần trước điện hạ tự hành động, ta đoán bởi vì dưới trướng không người?”

Hoàn Nhan Thịnh quả nhiên biến sắc, mặt càng âm trầm.

“Đương nhiên cũng có thể là tâm phúc không ở bên cạnh, mà những người xung quanh lại không thể tin dùng, điện hạ không muốn làm những người kia hoài nghi, cho nên chỉ có thể tự mình động thủ, để tránh đả – thảo – kinh – xà?!”

“Mà ‘Xà’ ở đây, tại hạ lại tiếp tục cả gan đoán mò một lần, có phải chính là vị hoàn thúc Hoàn Nhan Cát Thành!” Đế vương ơ là đế vương, cho tới bây giờ cũng không coi trọng quan hệ huyết thống, đặc biệt ở thời điểm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Đây chính là kinh nghiệm a ~ người cho rằng tám tiếng đồng hồ xem phim truyền hình nhiều tập của ta là vô ích sao?!

“Đúng, người đoán như thần. Có tin từ người Trung Nguyên các người, thuở Nam Đường bị diệt quốc, từng có một ấu nữ hoàng tộc bị đưa sang Tống, mà lúc đó lại là thời khắc bội thu, thế nhưng quốc khố lại gần như cạn kiệt, bởi một số lớn tài bảo sớm đã được giấu đi, đến nay chưa ai phát hiện. Mà bảo đồ hẳn là bị đưa sang Tống cùng với vị ấu nữ hoàng tộc kia.”

“Vậy nói, Mạc Tà này vốn là của vị công chúa gì đó? Vậy tại sao người có thể xác định bảo đồ được giấu trong Mạc Tà?”

“Vậy người cứ lấy ra xem, chẳng phải sẽ biết sao?” Hoàn Nhan Thịnh sắc mặt bớt âm trầm, lại bắt đầu cười với ta! Là âm mưu, tuyệt không phải chuyện tốt!

“Người nói có thì có sao? Lại còn bảo ta lấy ra cho người xem? Điện hạ, ngài cho rằng tại hạ tốt đến mức đó?”

“A, công tử nói đùa. Hiện nay phụ hoàng tuổi đã cao, mà ta chỉ là hoàng tử hữu danh vô thực, ta cần kho tàng này để đoạt được ngôi vị hoàng đế, đồng thời cũng cần trí mưu của công tử tương trợ ta, hiện tại chỉ có công tử mới giúp ta lấy được ngôi vị hoàng đế Đại Kim.”

Thì ra ta, không, phải là Triều Triều, giúp Hoàn Nhan Thịnh diệt Đại Liêu sao? Không đúng, tuổi tác không giống, khi Hoàn Nhan Thịnh diệt Đại Liêu là lúc hắn đã trung niên, chắc chắn không phải hiện tại. Hơn nữa với ta mà nói, không có lợi!

Hoàn Nhan Thịnh cười giả hoạt, “Sau khi thành công, chắc chắn ta sẽ ban cho công tử quyền lực, địa vị, tiền tài, mỹ nữ, tất cả những gì công tử muốn.” Bối bối, cái đó không phải thứ ta muốn, với ta mà nói, cần

bản không hấp dẫn! Về phần Triều Triều... Ngạch... “Huống hồ ——”

“Huống hồ cái gì?”

“Huống hồ làm người trên vạn người, đạt đến đỉnh cao của quyền lực, không phải là thứ công tử vẫn luôn theo đuổi sao, ta nói đúng chứ? Cố Tích Triều, Cố đại công tử.”

“...”

Ta vẫn biết, mẹ ruột ta đây là thất bại của thất bại, không tác hợp thành công cho Triều Triều và Thích bánh bao, không khiến Triều Triều hồi tâm chuyển ý, không khiến Thích bánh bao từ bỏ cừ hận cùng Triều Triều (kỳ thực đã sắp từ bỏ), ta còn cố ý giả dạng thành một người khác đi thăm dò Thích bánh bao, Thích bánh bao có lẽ đã có chút hoài nghi, nhưng không ngờ một người xa lạ cũng có thể đoán ra ta là Triều Triều! À không, phải nói là, đoán được thân thể này của ta là Triều Triều! Vì sao ta thất bại như thế? Không được! Cho dù sự nghiệp mẹ ruột không thành công, cũng không thể để Triều Triều chịu thiệt. Hít sâu, bình tĩnh, phải bình tĩnh

~Trước liếc trái ngó phải, sau dùng ngón tay chỉ mặt mình, “Cố Tích Triều? Ai? Ta sao? Ta nghĩ điện hạ ngài nhất định là nhận lầm người.”

“Cố công tử, mình nhân bất thuyết ám thoại*, chỉ một câu, người có bằng lòng không? ”

*Nôm na là, người thông minh không giả ngu ngơ

Cẩn rằng, “Không nói trước ta có phải là Cố Tích Triều hay không, dù sao ta vẫn không muốn.”

“Nếu Cố công tử không muốn, vậy đừng trách ta vô lý!”

Ai da da, hoàng tử điện hạ, người đánh không lại ta, người không biết sao?

Kiểm trong tay Hoàn Nhan Thịnh tuốt khỏi vỏ, kiếm quang thuận thế đánh úp. Cùng với kiếm quang, còn có một chút hương khí nhàn nhạt.

Có lầm hay không, đánh không lại, nhưng nham hiểm thâm độc!

Đan điền rộng tuếch, cước bộ hư phù, gươm kiếm chắn, chỉ có thể dốc sức lui về phía sau.

Cho đến khi, không còn đường lui!

15. Chương 15

Không còn đường lui, vậy không cần phải lui nữa.

Vì sao? Vì có người thay ta cản a ~!

“Nguy hiểm, lui ra.”

khóc ~ Thích bánh bao ~! Người quả nhiên không hổ là người mà Triều Triều coi trọng, lúc nào cũng tới đúng lúc như vậy!

Nếu Thích bánh bao đã thay ta đánh, ta cũng rất an tâm chạy vào trong đình uống trà cho đỡ sợ.

“Cố công tử.”

“Hộc!” Một câu, báo hại trà trong miệng ta phun ra hết. Xem ra câu chuyện của ta và Hoàn Nhan Thịnh vừa rồi, bọn họ đã nghe hết. Tốc độ đến nhanh như thế này, xem ra, ta ở trong Lục Phiến Môn không có khi nào là không ở trong tầm giám sát của mọi người? Lửa giận dấy lên trong lòng. Nếu không tín nhiệm, hà cớ gì phải lưu ta lại! Còn Thích bánh bao, Thích Thiệu Thương, người cũng nghĩ thế?! “Ta nói ta không phải Cố Tích Triều!”

“Rầm!” Tiếng kiếm rơi xuống đất, ta quay đầu, chấn động, là Nghịch Thủy Hàn! Nói cách khác, Thích bánh bao thua? Từ từ, ta nhớ Thích bánh bao võ công so với ta chỉ hơn chứ không kém, sao có thể thất bại trước Hoàn Nhan Thịnh, kẻ đánh không lại ta?!

Nhìn đám người theo giám sát ta, đám người Vô Tình Thiết Thủ cũng một bộ dáng vô lực sắp ngã quỵ. Xem ra, là bị hạ độc.

Vô tình lạnh lùng nhìn Hoàn Nhan Thịnh, “Người có bài bố người trong Lục Phiến Môn?”

Hoàn Nhan Thịnh nở nụ cười, dùng khăn lau kiếm trong tay, “Phải nói là, ta thu nhận một người.”

Thu nhận?! Phản đồ! Vô Tình có thể nào cũng không ngờ tới trong Lục Phiến Môn lại xuất hiện phản đồ? Lại bị người khác thu phục! “Là ai!”

“Ta bảo Nhân nhi hạ được trong cơn chiều của các người, đừng lo, các người còn có thể chống cự khoảng hai, ba canh giờ. Nhân nhi, lại đây.”

Ta trừng mắt nhìn cái tên “Nhân nhi” kia cúi đầu, mặt không chút thay đổi đi đến bên Hoàn Nhan Thịnh, là Đào Đồng theo hầu Vô Tình!

“Tiểu Đào, tại sao là người... người sao có thể theo người Kim phản bội chúng ta?”

“A, đó là tự nhiên, Nhân nhi là người Kim, đương nhiên giúp Kim quốc chúng ta.”

A? Không phải nói Đào Đồng bên cạnh Vô Tình là cô nhi sao? Sao có thể là người Kim? A ~ ta biết rồi, chính vì là cô nhi, nên mới không thể truy ra thân phận thật! Hiện tại có người đến nhận tổ quy tông, đương nhiên phải trở về tổ quốc ~!

“Nói như vậy, sự phụ cũng là do người hạ độc.” Vô Tình lúc này vô cùng kích động, cho dù toàn thân vô lực, hai tay vẫn nắm chặt lấy xe lăn.

“Thực xin lỗi, công tử...” Nhân nhi cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình, “Ta là người Kim, ca ca của ta là người hầu theo phụng dưỡng hoàng tử điện hạ. Ta chỉ có thể nghe theo ca ca...”

Người hầu? Dã Dục? Khó trách lần đầu tiên nhìn hấn lại thấy quen như thế, thì ra là ca ca của tiểu Đào.

“Được rồi, hiện tại mời Cổ công tử lựa chọn lại một lần nữa. Nhất định phải cẩn trọng suy xét.”

“Vì sao?” Sao đột nhiên lại quay sang ta thế này? Ai, hiện tại ta nói ta không phải Triều Triều, hình như không ai thèm nghe.

“Vì sao là sao?” Hoàn Nhan Thịnh rõ ràng sững sốt.

“Không phải ta đã lựa chọn sao, sao lại bắt ta phải chọn một lần nữa?” Nghiêng đầu, khó hiểu.

“A, nói như vậy, Cổ công tử không muốn giải được.” Hoàn Nhan Thịnh cười pha chút tự tin.

“A ~ giải được, chỉ là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mà thôi, giải rất đơn giản!” Ủ ù cạc cạc.

“Xem ra Cổ công tử không quản sống chết của đám người Lục Phiến Môn kia.” Về mặt Hoàn Nhan Thịnh “vèo” một cái trầm xuống.

“A, đúng đúng, thì ra người đang nói về giải được của bọn họ.” Bùng tỉnh ngộ.

“...” Nói một hồi, thì ra là ông nói gà bà nói vịt.

“Người rút cuộc muốn hay không!” Giận dữ.

“Nói nhảm! Đương nhiên muốn! Giải được!” Chìa tay.

“...” Hoàn Nhan Thịnh sững sốt, cười lạnh nói, “Chẳng lẽ Cổ công tử biến mất hơn một năm thì trí lực cũng giảm theo? Thiên hạ không có bữa trưa nào không phải trả tiền đâu*.”

*Là cụm there's no free lunch trong tiếng Anh, cái gì cũng có cái giá của nó

“Được, ta tự cấp tự túc! Ta cũng không tin xuất thân là đệ tử chính thức của Dược Vương như ta đây, có loại độc nào không giải được!” Trừng mắt nhìn hắn, dừng cho là ta không biết hắn đang nói cái gì, vấn đề cơ bản: từ chối nhượng bộ.

“Bây giờ thì sao?”

Một thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ ta.

“Người bây giờ còn có tinh thần đi giải độc cho người khác?”

Đáng giận! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

[Triều Triều a ~ mẹ ruột không xong rồi ~! Xuất hiện đi ~! huhuhuhuhuhuhu~ là ta sai lầm rồi, hết thấy đầu là lỗi của ta! Triều Triều a ~ đừng phớt lờ ta ~! Nhanh xuất hiện đi! Thích bánh bao gặp nguy hiểm a!]

Ta sốt ruột, nhìn về phía Thích bánh bao, phát hiện Thích bánh bao đang nhìn ta, miệng không ngừng rung chuyển, hắn đang nói chuyện! Rất nhẹ, hắn khẽ nói ——

“Tích Triều, Tích Triều! Người không thể gặp chuyện gì được! Tích Triều!”

Thì ra, sớm đã có loại tình thâm này sao? Chỉ là đang trốn tránh thôi. Hoàn hảo hoàn hảo, xem ra mẹ ruột ta đây cũng có chút thành tựu! Hắc ~!

[Triều Triều! Triều Triều! Thích bánh bao đang gọi người a, Thích bánh bao đang lo cho người! Thích bánh bao thích người! Triều Triều ~]

Có đôi khi, người gặp vận may, ngăn cũng không được.

Ngay lúc ta phát hiện ra tình cảm sâu sắc của Thích bánh bao dành cho Triều Triều, đang vui sướng không thôi, cứu tinh đã tới rồi ~!

Quỷ thần dạ khóc, Thần Khóc Tiểu Phủ!

Bạch lão! Sư phụ! Tới bây giờ ta mới thấy được ông đáng yêu như thế a

Nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà!!!

“Đồ nhi ngoan ~ sư phụ tới thăm người! Tiểu phủ của người sư phụ chơi chán rồi, trả lại người nè ~!”

Thần Khóc Tiểu Phủ đánh rơi thanh kiếm của Hoàn Nhan Thịnh đặt trên cổ ta, sau đó rơi xuống ngay cạnh chân ta.

huhuhuhuhuhuhuhu~ Bây giờ ta mà nói mình không phải Triều Triều, chính mình cũng không tin nổi!

“Sư phụ...” *khóc* ~ Mặc kệ, trước hết thu phục chính sự rồi nói sau! Chỉ tay, mục tiêu, Hoàn Nhan Thịnh! “Lão nhân gia, Mạc Tà bảo bối của người bị tên kia dòm ngó, hẳn vì muốn cướp Mạc Tà mà hạ động chúng ta.”

“Ôi chao? Mạc Tà? Cái thanh kiếm tàn này có gì đáng để dòm ngó? Bất quá dùng để đồn củi cũng không tồi. Hắn muốn thì người đưa hắn đi!”

“Bạch lão! Nếu Mạc Tà là của ông, ông nên biết trong Mạc Tà có giấu bảo đồ bí mật chứ?”

“Giấu bảo đồ? Cái kia a, biến mất từ năm mươi năm trước rồi!”

“Cái gì?!” Lần này không phải ta, là bạn học Hoàn Nhan Thịnh kích động. “Không có khả năng! Ta rõ ràng nghe nói Nam Đường lưu lại bảo tàng rất quý, dùng mãi không hết, sao có thể biến mất?!”

“A, mấy cái thứ đó được giấu ở trong Long Nhai Sơn, đỉnh núi nhỏ như vậy có thể giấu được bao nhiêu châu báu? Huống chi dọc sườn núi có thuốc nổ, sớm đã oanh tạc chẳng còn gì cả!”

A, ta hiểu rồi, thì ra bảo tàng Hoàn Nhan Thịnh một lòng tìm kiếm đã bị thuốc nổ oanh tạc tan thành tro bụi, thật là thiệt thòi cho hắn đã bày mưu tính kế nhiều như vậy.

Quả nhiên, Hoàn Nhan Thịnh bị đả kích rất lớn. “Làm sao có thể... Tin tức của ta...”

Không để ý tới Hoàn Nhan Thịnh bị đả kích, ta gọi Bạch lão, “Bạch lão, chúng ta trúng độc, trước hết giải độc cho chúng ta đã.”

Bạch lão theo mái hiên phi thân xuống, bắt mạch cho ta, sau đó là bộ dáng khinh bỉ, “Có làm hay không vậy, loại độc kém như vậy cũng giải không xong, lại là đồ đệ của Bạch lão này sao?”

“Không phải a, Bạch lão! Vì tên kia dùng kiếm uy hiếp nên ta mới không có cơ hội giải độc thôi! Ông giúp ta giải trước. Còn mấy người bên cạnh nữa, bọn họ trúng độc không giống ta, ông cũng giải luôn đi!”

Bạch lão vừa lên tiếng, vung tay, lấy ra giải dược cho ta. Quả nhiên là Dược Vương a, phải tới lúc nào ta mới đạt đến cảnh giới của lão!

Bất quá về chuyện bảo đồ ta còn có chút nghi hoặc. “Bạch lão, làm sao ông biết điều này?”

“Hắc hắc, bởi vì thuốc nổ đều là do ta đặt mà.”

“Vì sao?!” Kinh ngạc. Một ngọn núi đầy ngọc ngà châu báu a ~!

“Ta còn làm gì khác được, có người ép ta, hấn lấy sách y dược của ta để uy hiếp, nếu không tạc sơn sẽ đốt sách! Không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo!” Cái lão này... mê dược quá rồi!

“Ôi chào, đừng nói nữa, ta vất vả lặn lội tới đây vì nghe phong phanh Kim Quốc tặng Đại Tổng dược liệu gì đó trân quý lắm, ta phải đi nhìn một cái! Đồ nhi ta đi trước! Không có việc gì thì quay về sơn cốc, có việc đừng tìm ta!” ==|||||||

Ai, cái đó gọi là “lễ vật” cho giao hảo giữa hai nước Tống Kim mà.

Ta nhìn theo Bạch lão đi xa, trong lòng thở dài, trơ mắt nhìn một vấn đề còn lớn hơn nữa phải đối mặt!

“Cổ Tích Triều...”

Đối mặt với Thích Thiều Thương muốn nói lại thôi, ta thiên ngôn vạn ngữ lại không thể thốt ra một từ, rõ ràng ta không phải Triều Triều, nhưng ta hiện tại lại là Triều Triều, ta muốn khiến Triều Triều và Thích bánh bao hòa hảo, nhưng ta hiện tại sao lại hóa thành ta và Thích bánh bao “tình sâu nghĩa nặng”? Ta nên làm gì bây giờ, Triều Triều...

Có đôi khi, người vui cực điểm lại sinh bi!

Tình thế đảo ngược.

Kiểm khí, sát khí, sát khí đầm máu tanh cuộn cuộn trong gió, Thích Thiều Thương vừa giải độc xong đã xông vào sát trận.

Thích Thiều Thương ngưng thần, trở cổ tay, xuất kiếm, một kiếm công hướng người đánh lén ——

Người hầu của Hoàn Nhan Thịnh, Dã Dục.

Ta vẫn thắc mắc sao không thấy hấn, thì ra là chờ ở chỗ này. Người này tuy mạnh hơn Hoàn Nhan Thịnh rất nhiều, nhưng để Thích Thiều Thương đối phó với hấn, chuyện nhỏ.

Nghịch Thủy Hàn trong tay Thích Thiều Thương, chậm rãi toát ra một loại ngạo ý nhàn nhạt. Mà không phải lãnh. Đó là ngạo của Nghịch Thủy Hàn, cũng là ngạo của Thích Thiều Thương —— ngạo của hấn suốt một năm qua! Ngạo khí nhập cốt, băng xích nhập phế.

Kiểm pháp của hấn!

Một năm, suốt một năm, cái cảm giác kích động này đã biệt tích suốt một năm. Từ sau khi Nghịch Thủy Hàn một kiếm xuyên tim người nọ, hấn đã không còn cảm thấy hề hấn vui sướng tràn trề nữa!

Hấn cảm giác được, người nọ đã trở lại, người nọ, sắp trở lại! Hấn muốn nói cho y biết, hấn nhất định phải mình mình bạch bạch nói cho y biết, hấn yêu y! Hấn sẽ không buông tay một lần nữa! Nếu người nọ trước sau như một trốn tránh, hấn nhất định sẽ nắm chặt tay y, cả hai tay, chết không xa rời!

Trong lòng hiện lên một tia khác thường, tựa hồ nhận thấy Thích bánh bao có một sự thay đổi lớn, ta há hốc miệng muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì, nói với ai.

[Người còn muốn giúp ta khôi phục không?]

[Muốn a muốn a đương nhiên muốn!] Triều Triều từng nói không ngó tới ta nữa, nay đột nhiên nói chuyện với ta, ta không tự hỏi tại sao, Triều Triều đã nói chuyện với ta, thật vui sướng a, ai quan tâm nhiều như vậy chứ?

[Vậy nhất nhất đều phải nghe ta.] Ngữ khí lãnh đạm, nghe không ra nửa điểm cảm xúc.

[...] Ta nhớ rõ, phương pháp khôi phục là, một – kiếm – xuyên – tâm.

[Ta phải lấy lại hai hồn bốn phách của ta còn bám vào Nghịch Thủy Hàn. Ta nói rồi, trừ phương pháp này, không còn cách khác.] Tựa hồ biết ý nghĩ của ta, Triều Triều như vậy tiếp tục nói.

[Vậy Triều Triều, người có thể đảm bảo là sẽ không sao?] Ta thực lo lắng a, vất vả lắm Thích bánh bao mới thông suốt, tuy rằng ta không biết vì cái gì (Lạc: ...), nếu Triều Triều có mệnh hệ nào...

[Ta có thể đảm bảo nhiều nhất, sẽ không chết ngay lập tức.]

[Có ý gì?] Cái này là đảm bảo sao?

[Người có muốn kết thúc hay không? Người xem ta là ai? Cố Tích Triều ta muốn làm gì, người khác có thể chi phối sao? Người giúp thì giúp, không giúp thì thôi. Bất quá ta cho người biết, nếu muốn ta khôi phục, trừ cách này, không còn cách nào khác.]

[... Ta biết rồi, ta làm theo.] Thì ra trong một năm nay, ta trong lòng Triều Triều, không là gì cả. Cho tới bây giờ vẫn không là gì cả.

Kiểm trong tay lãnh lệ tựa như từng đóa hoa bùng bùng nở rộ, như mai tháng một, hạnh tháng hai, đào tháng ba, mẫu đơn tháng tư, lựu tháng năm, sen tháng sáu, hướng dương tháng bảy, quế tháng tám, cúc tháng chín, phù dung tháng mười, sơn trà tháng mười một, thủy tiên tháng mười hai, mỗi một đóa đều là, khác biệt, mỗi một kiếm đều là, lãnh diễm, kinh tâm, động phách.

Nghịch Thủy Hàn rời tay, thẳng đánh tới đối thủ, cao ngạo, phong sương!

Đột nhiên, ngừng lại.

Huyết tràn, tự hỏi, tim có còn đập...

=====

“Thích Thiều Thương, chúng ta chỉ có một kết quả... Không phải người chết, chính là ta vong!... Thật lâu trước kia, có lẽ cũng không lâu lắm, khi thiên lý truy sát, phản bội người, hủy sơn trại của người, giết sạch huynh đệ người, ta đã biết...” Chúng ta không còn đường quay lại. “... Ta vẫn nghĩ, thời khắc tỉnh táo ta vẫn luôn nghĩ, khi nào thì, ta sẽ chết dưới Nghịch Thủy Hàn... Đó chính là kiếm của người, không phải sao... Kiếm người muốn mạng ta, hấn người cũng muốn...”

“Thích Thiều Thương, ta biết ta chạy không thoát, nhưng ta sẽ không để người khác giết, ta muốn chết trong tay người. Nếu, người nguyện ý... Nếu người không muốn, để ta ra tay. Người chết hay ta vong, kết cục vĩnh viễn chỉ có một.”

Ta chết.

=====

“Thích bánh bao...”

Thích Thiều Thương ngây ngốc nhìn Nghịch Thủy Hàn lần thứ hai đâm vào lồng ngực người nọ, mà người nọ một lần nữa tựa lưng ưng gãy cánh rơi xuống, bàn tay cứng đờ.

“Thích bánh bao, người có tin rằng linh hồn có thể nhập xác không...”

Hắn cười, nhưng không phải nụ cười ngu ngốc vô tâm, mà là hoan hỉ, thống khổ, còn có tịch mịch.

“Thích bánh bao, phải đối xử với Triều Triều thật tốt, nếu không, ta sẽ dẫn y đi...”

Trong chớp mắt, tựa hồ mất đi bình tĩnh, ngạo khí vốn có, hấn vọt tới bên người nọ, ôm lấy thân thể đang trượt xuống, hai tay run rẩy xoa mặt y, “Tích Triều, là Tích Triều sao, đúng không? Là người sao? Tích Triều, Tích Triều...” Người trong lòng hai mắt đã nhắm nghiền, không có hô hấp.

“Đại dương gia...” Tựa một giấc mộng, người nọ rõ ràng đã ngừng thở lại mở mắt, nhìn hấn cười. “Đại dương gia, ta yêu ngươi. Nhưng mà, ta biết chúng ta gánh vác không nổi, cho nên, thực xin lỗi. Tích Triều vẫn muốn chết trong tay ngươi.” Trước sau như một.”Thực xin lỗi, thật sự, thực xin lỗi...”

Tựa một tia sáng lóe lên rồi vụt tắt, người nọ vừa cười với hấn, sau đó lại mất hồn lạc phách.

Chỉ là một tia sáng lập lòe mà thôi.

“Tích Triều! Ngươi chờ một chút! Ta có lời muốn nói với ngươi! Ta thích ngươi, Tích Triều! Ngươi đừng đi! Ta biết một người gánh vác không được, vậy hai người chúng ta cùng gánh vác! Chúng ta cùng nhau...”

Mọi người nhìn nam nhân kia ôm cừu địch của mình, lệ quang chan chứa, trong lòng tiếc thương... Tuy rằng đây là tình cảm trái với luân thường đạo lý... tuy rằng đây là thứ thế nhân không chấp nhận... thế nhưng...

[Đây là, kết cục mà ngươi muốn.]

Thời khắc cuối cùng kia, kiếm của Thích bánh bao sắp đâm trúng đối thủ, Triều Triều lại lệnh cho ta tiến lên, ta biết y muốn ta làm gì, y muốn ta lấy thân mình chặn kiếm kia. Ta biết, nhưng chỉ còn cách làm theo. Quả là không lập tức chết đi, bất quá, chỉ kéo dài được thêm một khắc. Tựa tia tàn le lói.

Ta là mẹ ruột, chỉ có thể theo sự an bài của Triều Triều. Đây là kết cục mà y muốn, ta sẽ cho y.

Bất quá, sau đó, không thể thuận theo y.

[... Được.]

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên được đối mặt với Triều Triều, đương nhiên cũng là lần cuối cùng. Triều Triều thanh y tóc quăn chân chân chính chính xuất hiện trước mắt ta.

[Ngươi muốn làm cho hấn nhớ ngươi cả đời? Đồng thời, cũng thống khổ cả đời?]

[Không, hấn sẽ không.]

[...]

[Hấn là Thích Thiệu Thương, là Cửu Hiện Thần Long Thích Thiệu Thương, hấn là Đại dương gia của ta... Hấn sẽ không tiếp tục sa sút tinh thần như thế. Ta tin hấn.]

[Ngươi tin hấn như vậy?] Âm thầm hạ quyết tâm, tay trái xoa hạt châu màu lam nhạt trên cổ tay phải.

[Tin, đương nhiên tin. Bởi vì...]

“Ta muốn đi đến thời đại của Triều Triều, lúc nào cũng được!! Chỉ cần cho ta gặp y, trở thành người thân cận nhất bên cạnh y!”

“Người thân cận nhất đúng không? OK ~ GO!”

Lại là một đạo bạch quang bao trùm khiến ta đầu vầng mắt hoa. “Từ từ! Ta còn chưa nói xong mà ——”

“Ngươi còn có di ngôn gì —— à không, ý ta là —— lời muốn nói?”

“Nếu ta không quay về được thì sao? Ngươi chịu trách nhiệm à? Ta làm sao tìm được ngươi? Nếu ta gặp nguy hiểm thì sao? Nếu ta bị thương thì sao, ngươi có chịu trách nhiệm không?”

“Cái đó... Cái đó...”

“Bực rồi nha! Có nhầm hay không vậy?! Chẳng lẽ bảo hiểm cũng không có? Chẳng lẽ trong lúc xuyên không ta có chết cũng không ai chịu trách nhiệm à?!”

“Được rồi được rồi, bạn học ngươi đừng nóng vội, ta có một hạt châu có thể làm người khởi tử hồi sinh! Nói cách khác, nếu ngươi đã ngấp nghé cửa tử, linh thể sắp xuất khiếu, chỉ cần ăn hạt châu này thì sẽ không

sao rồi! Thế nào, yên tâm rồi chứ? Hơn nữa, hạt châu này tự động bám trên người người, không cần phải lo lắng bị người đánh cắp! Bất quá chỉ có một viên, ngàn vạn lần đừng tùy tiện tặng cho kẻ khác? Bằng không, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu!”

“Quan trọng như vậy sao có thể tùy tiện tặng người khác chứ? An toàn rồi ~ ”

Hạt châu màu lam nhạt chậm rãi xuất hiện trước mắt ta.

Vật quan trọng, nếu tặng, ắt phải tặng cho một người thật quan trọng. Ta như thế nào cũng không sao, chỉ cần Triều Triều sống tốt là được. Nếu không thể quay về thì thế nào? Ta là mẹ ruột ta sợ ai!

[Triều Triều, đây là lần cuối cùng ta cầu xin người một chuyện. Sau này ta và người, sẽ không còn quan hệ gì nữa. Được không?]

[... Được, người nói đi.]

[Xin người, ăn hạt châu này...] Xin người!

[...]

Hai tay nâng hạt châu màu lam nhạt, xoay người... [Vì ta, lần cuối cùng...] Tay nâng hạt châu run rẩy, mắt nhắm nghiền không dám nhìn y, cũng không dám nói tiếp, chỉ chờ y, chờ y tiếp nhận.

Vật trên tay không còn, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

Vui sướng ngẩng đầu, nhìn Triều Triều chậm rãi nuốt hạt châu kia. Kích động a

~~ ha ha ~()/

[Đây là cái gì vậy, rất khó nuốt.] Triều Triều cau mày, không giận.

[Đương nhiên là

vật sẽ cho người hạnh phúc! Triều Triều, sống thật tốt, đừng lãng phí tâm ý của ta.]

Triều Triều mỉm cười nhìn ta, dường như đã biết những chuyện ta muốn làm. Cũng phải, Cổ đại công tử kinh tài tuyệt diệu, sao có thể không biết tâm nguyện nhỏ nhỏ của một nữ tử như ta?

[Có thể nói cho ta biết, tên của người không?]

[A? Tên? Ta, ta gọi là ——] Tay khẽ đẩy linh thể Triều Triều lui về phía sau, nhập vào thân thể còn ấm trong vòng tay của Thích Thiếu Thương.

[Ta gọi là, mẹ ruột.]

Triều Triều, kiếp sau, làm con ta được không, ta muốn mẹ ruột chân chính của người a.

Được.

16. Chương 16

Ta chưa bao giờ cho rằng, sống là một sai lầm.

Thuở thiếu thời cơ khổ, mười năm đèn sách, thám hoa cao trung, mãi nghệ trên đường, vươn tới “cao chi”, thân thể bị vạch trần, sau đó thiên lý truy sát, bức vua thoái vị... Thăng thẳng trầm trầm, không thể bay cao, chỉ có ngày càng sa vào vũng lầy tăm tối. Nhưng cho dù như thế, ta vẫn chưa từng từ bỏ ý nghĩ trong đầu, vì thế trước Kim Loan Điện, khi nghe thanh âm của Văn Tình tan trong không khí “Kẻ điên kia, còn không mau đi!”, ta đã bỏ nàng lại mà xoay người rời đi, thật sự đã rời đi. Ta thậm chí đoán được, để nàng một mình tại nơi băng lãnh đó, nàng có thể bị giết, nhưng ta đã đi trước, hay nói đúng hơn, là chạy trốn

trước. Cố Tích Triều ta chưa hề nghĩ đến sẽ lâm trận đào thoát, nhưng khi đó ta rất minh bạch, nếu ta không trốn, sẽ chết.

Ta đã từng đáp ứng một người, đáp ứng người sẽ sống thật tốt. Thật tốt.

Sau này, theo dự đoán, Văn Tình chết, nhưng ngoài dự đoán, nàng vì bảo vệ ta mà chết.

Văn Tình, nữ tử thiện lương ôn nhu, nữ tử mỹ lệ luôn cười ôn nhu yếu mà gọi ta “Tích Triều”, thế nhưng lại hy sinh tính mạng vì một người như ta, một kẻ không tin chính thể tử của mình, một kẻ hèn hạ có thể bỏ rơi thể tử của mình?

Văn Tình, Văn Tình, thực xin lỗi... Có lẽ ta không nên trói buộc nàng. Ta là tướng công của nàng lại không thể bảo vệ nàng, nàng dùng mạng chính mình bảo vệ mạng của tướng công. Nửa cái mạng còn lại của ta lẽ ra đều phải là của nàng, chỉ tiếc rằng, thực xin lỗi, ta làm không được. Mạng của ta, mười lăm năm trước đã thuộc về một người, ta đã đáp ứng người, phải sống thật tốt.

Văn Tình chết, ta đến linh đường mang thi thể nàng đi. Ta biết, nàng ở lại nơi đó mới là an toàn nhất, nhưng ta cũng biết, nàng nguyện ý ở cùng ta trọn đời trọn kiếp, cho dù chỉ là mộ phần đơn sơ, nàng cũng sẽ không từ chối. Nàng là thể tử của ta, người ta yêu sâu đậm, cũng là người yêu ta nhất thế gian. Tuy rằng, ta đối với nàng từng một lòng hoài nghi...

Ta không thể cùng nàng xuống hoàng tuyền, ta chỉ có thể dùng đôi tay của mình, vì nàng đào một nấm mộ, sau đó bồi nàng, ngày ngày lặng lẽ đứng ở mộ phần mà bồi nàng.

Ta không thể chết được, cũng không muốn chết, nhưng ta lại không biết mình còn có thể làm gì, ta còn có thể... làm thế nào... để sống tốt...

Sau vụ án Nghịch Thủy Hàn là nợ máu, là huyết hải thâm thù, là một hàng dài những kẻ xấu xa tự xưng “chính nghĩa chi sĩ”. Ta không muốn quấy rối giấc ngủ của Văn Tình, ta không thể, chỉ có thể theo Thiết Thủ đào vong tứ xứ. Ta biết hán không nguyện ý, ta cũng không muốn, nhưng hán đã nói, đây là tâm nguyện cuối cùng của Văn Tình khi còn sống, Thiết Thủ đáp ứng, ta cũng sẽ thực hiện.

Nhưng mà cho dù thế nào, Thiết Thủ đối với ta vĩnh viễn là cừu hận. Hán đã đáp ứng Văn Tình bảo mệnh ta, đương nhiên cũng chỉ là bảo mệnh mà thôi. Chỉ cần ta còn một hơi thở, hán tuyệt không ra mặt ngăn cản những kẻ muốn “báo thù”.

Một lần, một lần, lại một lần, máu tươi tựa sông tựa bể. Đã bao lần, ta cảm thấy mình còn sống, rồi lại như đã chết. Ta tựa một kẻ qua đường lạnh lùng đứng xem, cứ như, người đang bị đối phương truy sát không phải là chính mình, thân thể bị đao đâm thương xé cũng không phải của mình. Những lúc như thế, ta nghĩ đến người, ta sống vì cái gì? Bởi ta đã đáp ứng người, phải sống sót.

Vì sống, mà sống.

Cho đến khi ta gặp được một kẻ qua đường chân chính.

Lại là những kẻ báo thù chẳng biết chẳng hiểu, bọn họ hô to “Cố Tích Triều! Nộp mạng đi!” Đao quang kiếm ảnh, huyết sắc tán loạn trong gió.

Vô Danh của ta đã bị khảm thành từng mảnh nhỏ, tiểu phủ của ta đặt trên mộ phần của Văn Tình, võ công của ta đã hao tổn đi một nửa, Cửa ta vô danh bị khảm thành mảnh nhỏ, cửa ta búa nhỏ lưu tại Văn Tình đích mộ lý, võ công của ta mất một nửa, nhưng ta không muốn chết, Cố Tích Triều ta không muốn chết, nên những người này đừng mong lấy được cái mạng này.

Giữa mịt mù giết chóc, ta tựa hồ thấy một thanh kiếm quen thuộc, còn có một thân ảnh thân thương kia. Tim ngừng đập, hô hấp đình trệ. Ta vốn tưởng, sau khi Văn Tình qua đời, trên thế gian đã không còn gì phải lưu luyến. Kỳ thực, ta vẫn còn lưu tâm đến một chuyện, để ý đến một người. Đây là lý do để ta sống đến tận bây giờ.

Ta nhìn thấy người kia, cừu địch của ta, Đại dương gia của ta, tri âm của ta —— Thích Thiếu Thương.

Hai tay của hán nắm chặt kiếm, lạnh lùng nhìn ta, vô thanh, vô cảm. Ánh mắt băng lãnh như đang nhìn kẻ thù chung của vô lâm, như đang nhìn... một người... xa lạ...

Đại dương gia, không phải người đã từng nói, chúng ta là tri âm sao? Vậy bây giờ người nhìn ta, liệu có biết ta đang nghĩ gì không? Kỳ thực, tới tận thời khắc này, người chưa từng thấu hiểu ta, người không biết khát vọng của ta, chí hướng của ta, ý nguyện cả đời của ta, nhưng ta lại tận tường tâm tư của người. Người đem Liên Vân Trại tặng cho ta, chính là vì muốn đỡ xuống gánh nặng trên vai mà đi cầu hôn Túc Hồng Lệ. Người khen “Thất Lược” của ta, bởi trong lòng người có quốc gia thiên hạ. Còn có một màn thiên lý truy sát tinh phong huyết vũ, người nói, nếu người không giết ta, ông trời cũng sẽ không đáp ứng, nhưng trong lòng ta minh bạch, người căn bản không thể giết ta. Còn có một thứ người chôn sâu nơi đáy lòng, bí mật sâu nhất... Nếu luận về tri âm, chỉ có thể là phân nửa. Bởi ta là tri âm của người, nhưng người, cho tới bây giờ vẫn không phải tri âm của ta.

Không quan tâm đến những mũi kiếm băng lãnh đâm vào cơ thể, ta chỉ nhìn hắn, lẳng lặng nhìn một kẻ từng là tri âm. Máu đỏ tươi theo trường kiếm chảy xuống, một giọt, lại một giọt, không ngừng...

A... Tri âm cái gì, những lời xằng đó dừng ở đây được rồi, từ nay về sau, Cố Tích Triều ta và Thích Thiệu Thương người, chính là cừu địch, giữa hai ta chỉ có huyết hải thâm cừ!

Lúc ta lấy lại ý thức, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà tranh đơn sơ. Bên tai truyền đến những câu nói đứt quãng của Thiết Thủ và Thích Thiệu Thương.

“Cố Tích Triều... Y điên rồi.”

“Không cần lo cho y... Không chết là được rồi...”

“... Y không chết nổi đâu...”

Đúng, Cố Tích Triều ta điên rồi, điên đến mức tay không cùng người tả xung hữu đột, thương tích trên từng tắc da thịt. Đúng, Cố Tích Triều ta chết không nổi, bàn tay này của ta đã bức bao nhiêu oan hồn đến cửa tử, nhưng bản thân ta vẫn sống tới bây giờ.

Xem ra, đối với bọn họ, Cố Tích Triều ta một ngày còn sống, ngày đó ông trời không có mắt.

Bất quá, ông trời bao giờ mới có mắt đây?

Khi Thiết Thủ không ở bên cạnh, đều là Thích Thiệu Thương chăm sóc ta, chăm sóc cho một kẻ điên. Điểm duy nhất mà hắn không giống Thiết Thủ chính là, chờ cho ta thân mang thương tích, hắn giúp ta trị thương, đồng thời còn vì ta mà, đau lòng.

Lần đó đối thủ không đâm nơi yếu hại, nhưng máu vẫn không ngừng thấm đẫm thanh y. Ý thức vẫn trôi trong mông lung, chợt cảm nhận một dòng ấm nóng bao quanh thân thể, tình cảm nồng đậm len lỏi trong từng tắc da thịt.

Ta nghe thấy hắn nói, thật khẽ thật chậm, “Đau không? Hắn là rất đau, đã hiểu những đau đớn mà ta từng trải qua chưa?! Lúc ta bị người đâm lại càng đau hơn... Cố Tích Triều, người muốn sống sót, vậy người phải đau...”

Cùng người nọ tái ngộ, ta hiểu được, ngoại trừ ước định với người, hắn chính là lý do để ta tiếp tục sống, lại không biết, đó cũng là lý do khiến ta không thể tiếp tục sống.

Hắn muốn ta sống, hắn muốn ta hối hận hết thảy những việc ta đã gây ra, hối hận đã từng phản bội. Ta đã nói, hắn hoàn toàn không hiểu ta. Những người biết Cố Tích Triều ta, đều biết ta một đi sẽ không quay đầu lại. Tiễn đã bắn ra không thể thu về, đây luôn là nguyên tắc mà ta tôn thờ.

Vì thế ta quyết định.

Ta nói ta nhớ Văn Tình, Thích Thiệu Thương dẫn ta đi thăm mộ Văn Tình. Ta ở trước mộ phần Văn Tình ngây ngốc một ngày một đêm, sau mang theo Thần Khốc Tiểu Phủ.

Ta đã quyết định.

Lại là một đám không biết sống chết! Nhưng hôm nay, ta đã quyết định không đứng yên cho kẻ khác đánh. Thích Thiệu Thương, Ngọc Diện Tu La mà người biết năm xưa đã trở lại, chống mắt mà nhìn xem!

Quỷ thần dạ khóc, Thần Khóc Tiểu Phủ!

Khóe môi nhếch lên, nhướn mi bằng lãnh, gương mặt tràn ngập sát khí của Cố Tích Triều, ánh mắt lãnh đạm nhìn một đám những “kẻ báo thù” chết dưới Thần Khóc Tiểu Phủ, huyết sắc vẫn tán loạn trong gió, chỉ có điều, lần này không phải là máu của Ngọc Diện Tu La.

Tiểu phủ lượn một vòng lại bị thanh phong ngăn cản, nghênh diện chính là vẻ mặt thống tâm tậ thủ của Thích Thiếu Thương. Người đau? Người đau thì thế nào?! Người không biết, lúc người đau thì lòng ta cũng nát sao! Dựa vào cái gì, để người đau rồi thì ta nhất định phải đau? Những thống khổ của ta, người biết được bao nhiêu? Người hiểu được bao nhiêu? Người cho rằng người thực sự là tri âm của ta? Sáo rỗng!

“Cố! Tích! Triều!”

“A, Thích Đại dương gia, đừng trách ta không cho người một cơ hội, khi ta ‘điên’ người không giết ta, vậy vĩnh viễn sẽ không giết được ta!”

“Ta rất hối hận khi trước đã không một kiếm giết chết người!”

“A? Vậy thật đáng tiếc, bất quá, Đại dương gia, hiện tại ta sẽ không cho người giết!” Người hối hận? Lừa ai vậy?! Lừa chính người thôi!

“Cố Tích Triều!”

“Thích Thiếu Thương, không cần kêu tên Tích Triều nhiều lần như vậy, Tích Triều luôn nhớ rõ tên của mình.” Chậm rãi nắm tiểu phủ trong tay, hướng hân cười ngoan độc.

Thích Thiếu Thương nhắm nghiền mắt, sau khi mở ra, ánh mắt hân, chỉ còn là lãnh khốc.

Nghịch Thủy Hàn tuốt khỏi vỏ.

“Thích Thiếu Thương, chúng ta chỉ có một kết quả... Không phải người chết, chính là ta vong!... Thật lâu trước kia, có lẽ cũng không lâu lắm, khi thiên lý truy sát, phản bội người, hủy sơn trại của người, giết sạch huynh đệ người, ta đã biết...” Chúng tasớm không còn đường quay lại. “... Ta vẫn nghĩ, thời khắc tỉnh táo ta vẫn luôn nghĩ, khi nào thì, ta sẽ chết dưới Nghịch Thủy Hàn... Đó chính là kiếm của người, không phải sao... Kiếm người muốn mạng ta, hân người cũng muốn...”

“Đừng, đừng nói nữa, đừng...” Tay cầm kiếm run rẩy, tròng mắt.

“A, Đại dương gia, người xem, Lao Nhị Ca và Tiểu Mạnh bị thuốc nổ oanh tạc, Hồng Bào thổ huyết mà chết trong lòng người, Cao Phong Lượng tự nguyện để người đoạt mạng, còn có Quyển Ca mà người tôn kính nhất, ngàn huynh đệ Liên Vân Trại, vạn nữ hài tử Hủy Nặc Thành, những oan hồn đã cùng người vào sinh ra tử, đều ở trước mắt của người, nói với người rằng...”

“Không, đừng...” Mắt càng mở lớn, tay càng run rẩy.

“...Đại dương gia, vì sao không giết tên phản đồ kia! Tên yêu nghiệt đó! Giết y! Báo thù cho huynh đệ!”

“Không!!!!!!”

Kiếm, bạt mạng xuyên qua lồng ngực, ngay tim! Rất chuẩn xác.

Thời khắc Nghịch Thủy Hàn xuyên qua cơ thể, nụ cười dữ dội ngoan tuyệt bỗng chốc trở nên phong thanh vân đạm ôn nhu tựa nước hồ thu phẳng lặng. Tay trái đặt ở ngực, nhất thời đầm máu, lại run rẩy vươn ra chạm lên gương mặt tròn tròn như bánh bao, đoạn lại đặt trên thân Nghịch Thủy Hàn kiếm, không chút do dự rút mạnh. Thân thể khuynh đảo về phía sau.

Rơi xuống.

“Thích Thiếu Thương, ta phải chết, bị giết...” Phản tình nghĩa người dành cho ta. Mặc kệ là cái gì, chúng ta đều gánh không nổi...

Thân thể tựa hùng ưng gãy cánh rơi xuống. Tiên huyết tựa hoa tươi nở rộ trên ngực. Ta cười, nụ cười diễm lệ nhất, tuyệt mỹ nhất, cười với hân.

Lần cuối cùng, ta thấy hần hai mắt nhắm nghiền, khẽ than, hai mắt ta cũng nhắm nghiền. Cứ như thế đi. Tất cả, cuối cùng, cũng đã kết thúc...

Thực xin lỗi, ta không thể giữ ước định, vì một người, một người rất quan trọng. Thực xin lỗi, mẫu thân.

[2]

Khi rơi xuống vách núi, ta chưa từng nghĩ mình có thể sống sót. Vì sao ta vẫn còn sống? Chẳng lẽ đúng là tai họa lưu ngàn năm vạn kiếp sao? Đến mức này vẫn không thể chết, Thích Thiếu Thương, xem ra ta còn phải thêm một lần tìm người, một lần tổn thương người.

Ta chỉ muốn chết trong tay người.

Khi ta lấy lại ý thức, phát hiện, thân thể đã không còn trong tầm kiểm soát của mình! Ta cảm giác được, sự tồn tại của mình le lói tựa đèn trước gió, rất nhỏ, rất yếu, còn trong cơ thể lại có một linh hồn hoàn chỉnh tồn tại.

Cơ thể của ta bị người xâm chiếm? Bây giờ ta là ai? Còn là Cố Tích Triều sao?

Chậm rãi vận động tất cả cảm quan quanh thân, nhận ra thân thể của “ta” đang ở trong bồn nước, dường như thoang thoang mùi dược liệu, xung quanh là lều đơn sơ, hẳn là tiểu thất dùng để trị thương. Màn đêm vừa mới buông xuống.

Ta nhớ lần trước khi tỉnh lại, tuy rằng thân thể không cử động, nhưng đó cũng là buổi tối, như vậy...

Cảm giác được ý thức người kia dần nhạt đi, dường như đã muốn hôn mê, thử cùng “người đó” đối thoại vài câu. [Chết chưa?]

Không trả lời. Chẳng lẽ ta đã thật sự là không khí sao? Đáng giận! [Hừ.]

[Người, là ai?] Một thanh âm vang lên thật thận trọng, trong lòng chấn động, thì ra vẫn có thể nói chuyện. Hiện tại người đang điều khiển cơ thể ta, rốt cuộc là ai?

[Ta nguyên là chủ nhân của thân thể này.]

[Triều Triều!!!!]

Sửng sốt, ta chưa từng biết qua người nào khi gặp ta lại kinh động hưng phấn như thế, người này là ai? Quen biết ta? Hơn nữa, hình như là —— “nàng”?! Lập tức kịp phản ứng, [Người gọi ta là cái gì?]

[A, ta nói, Cố công tử, ta đang ở trong thân thể người, vậy người đang ở đâu?] Lấp bắp, hình như rất sợ ta. Chợt cảm thấy có chút thú vị.

[Ta đương nhiên cũng đang ở trong thân thể của mình.] Ta dừng một chút, nói thẳng, [Chẳng qua thân thể này bây giờ do người làm chủ thôi.]

[A? Không phải chứ, ta chiếm đoạt thân thể của người? A a a a, Triều Triều a, ta không phải cố ý đâu a!!!] Bây giờ... điếc tai quá...

Ta ngẫm lại nguyên nhân hậu quả, loại âm dương thuật ta cũng hiểu chút ít, có lẽ là nhờ nàng mà ta sống lại. [Không, ta phải tạ ơn người. Ba hồn bảy phách của ta đã mất đi hai hồn bốn phách, nếu không phải người nhập vào thân thể của đúng lúc làm ta sống lại, e rằng ta sớm đã xuống hoàng tuyền rồi.]

[Ấy da? Sao lại mất đi hai hồn bốn phách?] Dường như nàng thực kinh ngạc.

[Một – Kiểm – Xuyên – Tim] Ta thốt ra từng chữ, có hơi khó chịu.

[Vậy vậy vậy vậy vậy vậy vậy, làm sao để người quay về thân thể của người?] A? Sao lại khẩn trương đến thế?

Ta do dự một chút, nói, [Tìm về hai hồn bốn phách của ta là được.]

[Vậy làm sao tìm?]

[Nếu ta đoán không sai, hai hồn bốn phách hẳn là bám vào thân kiểm của tên kia.]

[Sau đó...] Nàng do dự?! Nàng có dự cảm? Hay nàng vốn đã biết?

[Lại một lần nữa, một kiếm xuyên tim.]

[...] Đường như nàng thật sự biết gì đó, nàng rốt cuộc là ai?

[Ngoài cách này ra, không còn cách nào khác.]

[Ách, được rồi, ta đồng ý giúp ngươi. Nhưng mà nhất định phải dùng cách của ta!]

Cách của nàng? Vì sao? Nàng không có câu hỏi gì sao? Ví dụ như đối phương là ai? Vì sao lại như vậy? Hay nàng đã biết sự thật? Vậy nhưng thái độ của nàng rất kỳ quái, tựa như cố chấp, rõ ràng đã đáp ứng giúp ta, lại giống như muốn tìm đường thoát khỏi kết cục mà ta muốn. Hơn nữa cứ cảm thấy, nàng biết Thích Thiếu Thương. Nàng biết hẳn? Chẳng lẽ nàng muốn...

Mặc kệ nàng muốn làm gì, kết cục ta đã định, sẽ không thay đổi! [Được rồi. Ta cũng chẳng phải làm gì nhiều, thành công là được.]

[Cái gì gọi là ‘Ta cũng chẳng phải làm gì nhiều’? Ngươi không định tham dự à?]

[Không phải không định, mà là không thể. Ta chỉ có thể trao đổi với ngươi vào buổi tối. Ban ngày không được.] Bất đắc dĩ, đây cũng không phải điều ta mong muốn, thân thể của mình lại bị người lạ chiếm, cảm giác thật khó chịu.

Ta vốn đối với linh hồn trên trời rơi xuống kia một lòng căm hận, nhưng đồng gian cộng khổ một năm, dần dần, ta nhận ra, thái độ của ta đối với nàng đang từ từ thay đổi.

Nàng không thông minh, nhưng thực linh hoạt, thực ngây thơ, đương nhiên, nhiều khi, ngây thơ đến ngốc nghếch. Nàng cũng để ý đến tâm tư của ta, không dám nghịch ý ta, hơn nữa, ta có cảm giác, nàng sợ ta, kính ta, nàng cũng, cứng chịu ta?!

Đã lâu lắm rồi, không ai cứng chịu ta như thế.

Nàng gọi ta là “Triều Triều”. Thật lâu trước kia, cũng có một người như vậy, trêu mếu gọi ta như vậy.

“Triều Triều, đến đây, mẫu thân cho con ăn kẹo, mẫu thân có việc, Triều Triều ngoan chơi một mình được không?”

“Triều Triều, con xem, đây là đôi hài mẫu thân mới làm, con mang vào cho mẫu thân xem.”

“Triều Triều, hôm nay ở học đường có thật sự nghe tiên sinh giảng bài không? Có học hành đàng hoàng không? Cho mẫu thân xem bài học của con nào.”

“Triều Triều, ngoan, mẫu thân kể chuyện xưa cho con, kể xong con phải đi ngủ, được không?”

Trong những trang hồi ức, mẫu thân vĩnh viễn ôn nhu như thế, chịu đựng mình như thế, tuy rằng, sự nuông chiều của mẫu thân luôn đi cùng với những lời lăng mạ.

“Cố Tích Triều, kẹo kỹ nữ cho rất bẩn thỉu! Chúng ta giúp ngươi ném đi ha ha ha ha!”

“Cố Tích Triều, đây là đôi giày mà người mẹ kỹ nữ đã làm cho ngươi? Vẫn nên ném đi! Cần thận nó lại dẫn ngươi lên giường với nam nhân đấy ha ha ha!”

“Cố Tích Triều, ngươi coi như xong rồi! Một đứa con của kỹ nữ, sao có thể có tiền đồ? Sách của ngươi, chúng ta giúp đem chúng vứt xuống cống thôi! Ngươi vẫn nên quay về nơi của mẹ ngươi mà chuẩn bị nối nghiệp đi!”

“Cố Tích Triều, mẹ ngươi lại đi bồi khách làng chơi, ngươi chính là con hoang của kỹ nữ ha ha ha ha!”

Ta là Cố Tích Triều, cho nên, ta sẽ không để mặc người tùy ý vũ nhục. Ta lao tới đánh bọn họ, từng người, từng người một cười nhạo vũ nhục mẫu thân! Ta dùng sức đánh, nhưng vô dụng, ta đánh không lại đám người bọn họ, bởi ta mới tròn năm tuổi. Đôi tay bé nhỏ kia, sao có thể chọi lại bốn năm người vai u thịt bắp. Ta cúi xuống, nhặt từng viên kẹo rơi vãi trên mặt đất, lau vào áo, gắt gạo ủ ở trong ngực. Đôi hài mới

đã không thể gọi là mới, ta cởi ra, cũng ủ trong lòng. Ta chạy xuống cống vớt từng quyển sách, đều đã bẩn, không thể ôm trong lòng, liền tìm lá cây xung quanh cẩn thận gói lại, khi về nhà sẽ chép thành sách mới.

Kẹo bần lau rồi có thể ăn, giấy bị xé có thể sửa, sách vở không dùng được có thể chép lại, nhưng chuyện mẫu thân là kỹ nữ Câu Lan Viện thành Dương Châu lại không thể đổi thay. Đây, cũng là chuyện khiến ta hận nhất. Dù rằng ta biết, mẫu thân thật sự yêu thương ta.

Sau đó, mẫu thân làm một chuyện, nàng khiến nỗi hận của ta hoàn toàn tiêu thất. Đêm khuya, người phóng hỏa, Câu Lan Viện thành tro bụi.

Ngày đó, mẫu thân ôm ta khóc, ta lần đầu tiên thấy mẫu thân khóc. Trước kia bất luận bao nhiêu khổ ải cơ cực người cũng chưa từng rơi một giọt lệ trước mặt ta, người chỉ ôn nhu cười với ta, thực ôn nhu, thực ôn nhu. Lệ quang óng ánh, nàng đẩy ta ra, đoạn lao vào trong biển lửa. Ngọn lửa điên cuồng gào thét, ngọn lửa thiêu đốt sương đêm lạnh lạnh, ngọn lửa cướp đi mẫu thân, khiến chúng ta âm dương chia cách.

Kí ức cuối cùng, chính là lệ quang trong suốt, cùng thân ảnh quyết tuyệt.

Mẫu thân người còn nói, “Triều Triều, con nhất định phải sống! Coi như vì mẫu thân, Triều Triều, con nhất định phải sống! Sống cho tốt!”

Được rồi, mẹ.

Một năm kia, ta bảy tuổi.

Mẫu thân ta tựa tia nắng thật mỏng manh thật dịu ngoan, mà người này, người chiếm dụng thân thể của ta, nàng cũng giống như mẫu thân cứng chiu ta như thế, nhưng lại không giống, bởi nàng tựa ánh dương, ánh dương khiến ta không còn là mình nữa. Mỗi ngày nàng đều mỉm cười, mỗi ngày đều hăng hái tiến về phía trước, tính cách đơn thuần tựa trang giấy trắng tinh khôi. Một ngày gần nàng, là một ngày ánh dương kia xua tan đi một phần tăm tối tận đáy lòng. Đôi khi lại vô tình nhớ đến Thích Thiếu Thương, cũng không còn khó thở, nhói đau. Trong một năm, câu nàng nói nhiều nhất chính là: Có khó khăn? Sợ gì! Ngẩng đầu vươn ngực tiến về phía trước!

Thời khắc đau khổ nhớ tới Thích Thiếu Thương, ngẩng đầu nhìn trời, trời trống rỗng, tựa như có thể chứa ngàn đau vạn xót.

Một năm trôi qua, tín niệm càng ngày càng kiên định, phải một lần nữa đối mặt với Thích Thiếu Thương, nhất định là thế.

Nếu không thể tiếp tục ước nguyện sống sót của mẫu thân, ta phải chết trong tay người ta yêu thương, đây là nguyện vọng cuối cùng của ta.

Thời gian một năm, nói dài không dài nói ngắn chẳng ngắn. Võ công của ta đã hoàn toàn khôi phục, còn tinh thâm hơn một phần. Tưởng niệm của ta đối với người kia ngày càng dào dạt, tương tự như rượu, thuần liệt cùng tận, mà nguyện vọng được chết trong tay hắn lại càng nồng đậm hơn. Có đôi khi, yêu càng sâu, bất an càng lớn. Nếu phải đánh mất nhau, chi bằng không có được nhau.

Một năm sau, nàng đã nỗ lực cùng ta y độc song tu. Đó cũng là lúc phải đi tìm hắn.

Ta nói với nàng, [Chúng ta rời sơn cốc.]

Nàng cười trả lời, [Được, Triều Triều ~]

Trong nháy mắt đáy lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót. Nếu nàng biết chuyện ta cần làm đi ngược với ý nguyện của nàng, nàng sẽ ra sao? Có thương tâm, sầu bi không? Nàng còn có thể gọi ta là Triều Triều không...

[3]

Ta không ngờ vừa rời sơn cốc không bao lâu đã gặp lại Thích Thiếu Thương. Tuy rằng hắn dịch dung, trên tay cũng không có Nghịch Thủy Hàn, nhưng ta biết đó là Đại dương gia của ta, thân pháp của hắn, chiêu thức của hắn, kiếm pháp của hắn, đều quen thuộc như khắc sâu vào tâm trí.

Như dự đoán, nàng không nhận ra. Nàng không biết người kia, ta cũng không nói cho nàng biết người trước mắt chính là “Thích đại hiệp” mà nàng tâm tâm niệm niệm muốn tìm. Nhưng điều này cũng không thể chứng tỏ nàng không biết Thích Thiếu Thương. Nàng nhất định quen hần, nàng có rất nhiều bí mật, nàng không nói, ta cũng không hỏi. Dù sao ta cũng không bị tổn thất gì.

Hơn nữa chuyện khiến ta để tâm nhất, chính là thái độ của Thích Thiếu Thương. Một lần thoáng nhìn, đã nhận ra cả người hần đắm chìm trong luồng khí băng lãnh thấu xương, không phải nhiệt độ cơ thể, mà là cái rét của tâm. Trên mặt hần là mặt nạ da người, nhưng ngay cả như vậy, ta vẫn cảm giác được cái mặt nạ kia cũng mang biểu tình lãnh đạm như thế. Hần đã thay đổi, đã quá lạnh mạc, thậm chí, lạnh khốc.

Vì cái gì? Vì ta sao?

Ta nên cảm thấy may mắn? Không, không nên. Thực xin lỗi, Đại dương gia, là ta trói buộc tâm trí người, bắt quá người yên tâm, ta nhất định sẽ giải thoát cho người.

Ta chợt phát hiện ta có chút hối hận, không phải hối hận vì đã không giết Thích Thiếu Thương, hoặc hối hận đã chết trong tay của hần, hay đáp ứng nữ tử kia sẽ không nhúng tay vào chuyện nàng làm. Ta chỉ vạn phần hối hận ngày đó nhận ra Thích Thiếu Thương đã không nói cho cái tên nào chứa nước biết, nếu nói ra biết đâu ta sẽ dễ chịu hơn.

Cải trang, dùng tên giả, thầy tướng số, bói toán, giải độc... Mấy cái này không phải chuyện Cố Tích Triều ta sẽ làm! Đến khi vào Lục Phiến Môn, lại còn cho ta mặc trang phục nữ nhân?! Ta thật muốn bỏ đầu tên đó ra xem trong đó chứa cái thứ quái quỷ gì! Mấy cái chuyện nhảm chán đến ngu ngốc đó, nàng lại dùng cơ thể của ta mà làm, lại làm vui vẻ như thế! Còn có tên Hoàn Nhan Thịnh kia! Chỉ biết gặp phải người này không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Tên Hoàn Nhan Thịnh kia, lần đầu nhìn thấy hần ta đã cảm nhận được điều gì đó rất kỳ quái, nên ở đại sảnh cùng bọn người Vô Tình Thiết Thủ, hần vừa vào lại nhìn ta trước tiên?! Hần biết ta.

Tuy rằng cái tên nào chứa nước nói với ta rằng, vị kia chính là người bị nàng gạt tiền, nhưng ta lại cảm nhận được, Hoàn Nhan Thịnh chú ý tới ta không phải chỉ vì nguyên nhân này.

Nhân vật vừa xuất hiện này, nào lại càng chứa nhiều nước hơn! Hoàn Nhan Thịnh chết tiệt! Lại dám bảo ta làm phi tử của hần?! Được, nàng dám học cách dùng cơ thể của ta giả nữ nhân đi mời chào người khác? Còn là tiểu hoàng tử Kim Quốc? Chuyện này ta sẽ ghi sổ nợ tính toán cho ra lẽ.

Còn tên Hoàn Nhan Thịnh kia, khiến ta thập phần choáng váng. Ta chưa từng nghe nói có người muốn nam nhân làm phi tử, bởi dù nam nhân kia có xinh đẹp kiều diễm đến mức nào, thì vẫn là nam nhân! Hơn nữa ánh mắt của hần nói rằng, hần không thích ta, mà chỉ thương thức ta, cầu hiền nhược khát. Ánh mắt như thế ta đã gặp qua một lần sẽ không quên. Thì ra hoàng tử điện hạ này muốn mượn sức ta. Bất quá...

Ta hiện tại không có hứng thú, trong tương lai cũng sẽ không. Tổng Kim có nghị hòa thế nào, ta vẫn là người Tổng. Thế nên chuyện phiến toái này, để cho tên kia từ từ mà xử lý. Dù sao, cả hai người nào đều chứa nước, ngu ngốc tri độn, vừa khéo để lừa gạt bày trò với nhau.

Ta nghĩ tên kia suy nghĩ giản đơn, kỳ thực nàng cũng không ngốc, tuyệt không. Nàng chỉ cần nhìn thái độ của Thích Thiếu Thương liền đoán được một năm trước đã phát sinh chuyện tình nghiêm trọng. Nàng chạy đi chất vấn ta, kỳ thực cũng không thể nói là chất vấn, chỉ là lập đi lập lại không ngừng một câu: Một năm trước, đã xảy ra chuyện gì?

Ta nói với nàng, ta biết nàng muốn tác hợp cho ta và Thích Thiếu Thương, nàng quả nhiên thực kinh ngạc. Sau đó ta nói, ta cùng hần vĩnh viễn không thể ở bên nhau.

Nàng hỏi vì sao. Ta nói, vì một năm trước Thích Thiếu Thương tự tay giết ta.

Ta biết đó không phải là lý do thật sự. Nguyên nhân chân chính ta không thể nói ra. Nếu ta nói, nàng sẽ từ bỏ mục đích của mình sao? Đáp án chắc chắn là, không thể.

Vì thế ta nói, [Người có biết người có làm gì thì ta cũng không thể ngăn cản, cho dù bây giờ người muốn nhảy xuống vực tự sát ta cũng không xen được, không quản được!]

[Triều Triều ~ đừng nói như vậy a...] Khi nàng nói lời này, ngữ khí thực ủy khuất, còn phảng phất chút chua xót.

Ta nhẫn tâm, nói, [Được! Bây giờ ta sẽ không hỏi ngươi đã làm những chuyện gì nữa, cho tới khi ngươi giao lại thân xác cho ta.]

[Triều Triều...] Thanh âm nhu nhược yếu ớt, cách xưng hô quen thuộc lại nhìn trùng xa cách, lòng dao động.

[Đừng nói gì hết, ta mệt chết đi được, lo liệu mọi chuyện sớm một chút. Nhớ rõ, ngươi đem mấy chuyện này chôn sâu một chút, đừng để nó truyền ra ngoài!]

[Được....]

Ta nghe ra được, nàng suy sụp, nhưng đây là cuộc đời của ta, ta không cho phép người nào đến chi phối.

[Ngày mai...]

[Cái gì? Triều Triều?]

[Ta muốn đi gặp Văn Tĩnh.] Một lần cuối cùng, được nhìn Văn Tĩnh, sau này, sẽ không còn cơ hội.

Kỳ thật, nàng thật sự rất thông minh, tuy rằng đôi lúc không dùng đầu óc suy nghĩ cho đàng hoàng. Nàng nghiêm túc vạch trần âm mưu của Hoàn Nhan Thịnh, sau đó trên mặt còn ngập tràn đắc ý. Chuyện này ta chưa từng bàn với nàng, tuy là phát hiện hơi trễ, nhưng rất chính xác, hơn nữa còn rất sâu sắc. Có lẽ nàng không vô dụng như ta vẫn nghĩ. Nàng vẫn rất tốt. Chỉ có ta là không.

Ta nói đôi lúc nàng không dùng đầu óc suy nghĩ cho đàng hoàng. Nàng đoán ra ý đồ của Hoàn Nhan Thịnh, nhưng rất ngu ngốc chọn một nơi người tự do ra vào như hậu viện để vạch trần ý đồ đó. Mà Hoàn Nhan Thịnh kia, theo ta dự đoán, chính là muốn mượn sức ta, hơn nữa còn đoán được, ta chính là Cố Tích Triều. Hoặc nói, “nàng” chính là Cố Tích Triều. Sau đó, ngoài ý muốn, mọi người ai cũng biết.

Khi ta nhìn đến Thích Thiếu Thương, phát hiện lớp mặt nạ băng lãnh đã đánh rơi nơi nào, chỉ còn bộ dáng thân thuộc — quan tâm, sốt ruột, và kiên định. Lòng đau đón thét gào, hắn đã thông suốt? Hắn rõ tâm ý của ta? Là nàng giúp hắn nghĩ thông? Nàng thật có năng lực...

Nhưng mà, cho dù là vậy, kết cục ta muốn vẫn sẽ không thay đổi. Cho dù Thích Thiếu Thương, hắn cũng yêu ta.

Ta đã lừa nàng rất nhiều ngày, nay đột nhiên mở miệng, [Ngươi còn muốn giúp ta khôi phục không?]

[Muốn a muốn a đương nhiên muốn!] Nàng tựa hồ không suy nghĩ, nếu không sao có thể đáp nhanh như thế?

[Vậy nhất nhất đều phải nghe ta.] Ta thần nhiên nói.

[...] Nàng trầm mặc. Nàng có nghe theo không? Phương pháp khôi phục kia, một – kiếm – xuyên – tâm.

[Ta phải lấy lại hai hồn bốn phách của ta còn bám vào Nghịch Thủy Hàn. Ta nói rồi, trừ phương pháp này, không còn cách khác.] Cơ hội không nhiều lắm, ta phải nắm chắc. Cho nên ta không thể do dự.

[Vậy Triều Triều, ngươi có thể đảm bảo là sẽ không sao?] Nàng đang lo lắng cho ta. Vì sao đến tận bây giờ nàng vẫn nghĩ cho ta?

[Ta có thể đảm bảo nhiều nhất, sẽ không chết ngay lập tức.] Thở dài một hơi.

[Có ý gì?]

[Ngươi có muốn kết thúc hay không? Ngươi xem ta là ai? Cố Tích Triều ta muốn làm gì, người khác có thể chi phối sao? Ngươi giúp thì giúp, không giúp thì thôi. Bất quá ta cho ngươi biết, nếu muốn ta khôi phục, trừ cách này, không còn cách nào khác.] Lời vừa thốt ra, đã có chút hối hận, vừa rồi, dường như đã tổn thương nàng. Không được, ta không thể mềm lòng! Đã đi đến nước này...

[... Ta biết rồi, ta làm theo.] Ta cảm giác được, nàng đang mất mát. Vì lời nói của ta sao...

Sau đó, cuối cùng, đã được toại nguyện.

[4]

Ta nghe thấy Thần Long kia, người mà trách nhiệm giang hồ nặng ngàn cân trên vai đã gánh cả tám trăm, nay lệ quang lại chan chứa như một tiểu hài tử, “Tích Triều! Người chờ một chút! Ta có lời muốn nói với người! Ta thích người, Tích Triều! Người đừng đi! Ta biết một người gánh vác không được, vậy hai người chúng ta cùng gánh vác! Chúng ta cùng nhau...”

“Tích Triều, Tích Triều! Chúng ta có thể cùng nhau quy ẩn, không màng giang hồ thế sự! Không quản hồng trần thế tục! Ta buông hết trọng trách trong tay! Chỉ cần một mình người!...”

“Tích Triều! Xin người... Ta biết người cũng yêu ta, có phải không? Trở về đi, trở về đi Tích Triều! Ta cần người...”

Nhắm mắt. Thực xin lỗi, Đại dương gia, đã không còn kịp nữa.

Khi xoay người, cuối cùng ta đã nhìn thấy bộ dạng linh hồn chiếm lấy thân thể ta, ta cứ nghĩ là một nữ nhân đã ngoài đôi mươi, nào ngờ chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Rõ ràng cảm giác của nàng cho ta là của một người mẹ thương yêu chịu đựng đứa nhỏ, vẫn nghĩ hẵn nàng đã có con, cho nên mới theo bản năng chiều chuộng mình, xem mình như con nàng. Thế nhưng hiện tại... chỉ có thể xem là một tiểu muội nhà bên mà thôi.

Nàng ở trước mắt ta, đau thương, bi ai, nếu linh hồn có nước mắt, ta nghĩ, lệ quang sớm đã chan hòa. Ta muốn nói với nàng thiên ngôn vạn ngữ, nhưng trong khoảnh khắc ấy một câu cũng không thể thốt nên lời. Hai tiếng “cảm ơn” cũng nghẹn lại nơi yết hầu.

[Triều Triều, đây là lần cuối cùng ta cầu xin người một chuyện. Sau này ta và người, sẽ không còn quan hệ gì nữa. Được không?]

[... Được, người nói đi.] Yêu cầu cuối cùng, ta không thể cự tuyệt. Nàng hiện tại như thế, ta còn có thể làm gì khác?

[Xin người, ăn hạt châu này...]

[...]

Nàng hai tay nâng hạt châu màu lam nhạt, xoay người, nàng nói, [Vì ta, lần cuối cùng...] Câu nói vẫn chưa được thổ lộ hết. Nhưng mà, bàn tay nâng hạt châu không ngừng run rẩy, mắt nhắm chặt, nàng không dám nhìn ta, cũng không dám thốt ra một tiếng, nàng đang chờ ta, chờ ta tiếp nhận.

Hạt châu màu lam nhạt kia, ngẫm một chút có thể đoán được nó dùng để làm gì. Nàng đến bây giờ vẫn còn muốn cứu ta sao? Vì sao nàng cứ nghĩ cho ta? Hạt châu kia, hẳn là nàng giữ cho bản thân, sao phải cho ta? Không đáng... Vậy còn nàng thì sao? Vạn câu hỏi chực chờ nơi khóe miệng, nhưng vẫn không thể nói ra, chỉ hít sâu một hơi, chậm rãi lấy hạt châu đó. Ta thấy nàng nở nụ cười, cười hân hoan vui sướng. Ta cùng Thích Thiếu Thương ở bên nhau khiến nàng cao hứng đến thế sao? Rốt cuộc nàng là ai? Nàng làm những chuyện này là vì cái gì?

Nhưng cho dù trong lòng có vô vàn thắc mắc, nhưng không hỏi một câu, người đã yêu thương ta, ta không nhân tâm tổn thương nàng. Vì thế ta chỉ cau mày, nói lảng sang chuyện khác, [Đây là cái gì vậy, rất khó nuốt.]

[Đương nhiên là

vật sẽ cho người hạnh phúc! Triều Triều, sống thật tốt, đừng lãng phí tâm ý của ta.]

Ta không hỏi gì khác, chỉ muốn biết một điều, [Có thể nói cho ta biết, tên của người không?]

[A? Tên? Ta, ta gọi là ——] Nàng hai tay khẽ đẩy linh thể của ta về phía sau, chậm rãi nhập vào cơ thể còn ẩn trong lòng Thích Thiếu Thương.

[Ta gọi là, mẹ ruột.]

Ý thức mơ hồ, lại loáng thoáng nghe thấy một thanh âm đang nói: Triều Triều, kiếp sau, làm con ta được không, ta muốn mẹ ruột chân chính của người a.

Được.

Tại sao lại không chứ? Ta kiếp sau, coi như là đứa con chân chính của nàng.

Cám ơn nàng, nữ tử tự xưng là mẹ ruột.

17. Chương 17: Vĩ Thanh

Người trong đã không còn hơi thở, Thích Thiều Thương như tê tâm liệt phế, còn gì thống khổ hơn khi mất đi người mình yêu nhất. Đồng thời, kẻ đã tổn thương người đó lại chính là bản thân, không chỉ một lần.

Nhìn thấy Cố Tích Triều còn sống, hắn luôn cảm thấy ông trời đã hậu đãi mình. Hắn yêu người này, sẽ không trốn tránh nữa. Nếu ông trời đã để Cố Tích Triều sống, hắn sẽ dùng hai tay mình mà ôm chặt lấy y, tận chân trời góc bể, nếu chỉ còn một hơi thở, tất không buông ra.

Nhưng mà, vì sao chính mình lại tổn thương y lần nữa, Tích Triều của hắn, luôn tùy hứng như thế. Từ giờ trở đi, cho dù phải canh giữ một hài cốt cả đời, hắn cũng sẽ ở bên y, vĩnh viễn!

Khi Cố Tích Triều nhận thức được xung quanh, phát hiện mình đang ở Tích Tĩnh Tiểu Cư. Nam nhân ôm chặt lấy mình đã không thấy bóng dáng. Y nhú mày, Thích Thiều Thương tên hỗn đân, quả nhiên không thể là tri âm của y, cứ canh chừng ở đây thêm một khắc nữa sẽ chết à?

“Ken két”, cánh cửa gỗ bị đẩy ra, Cố Tích Triều nheo mắt nhìn về phía người vừa bước vào, đối phương không ngoài dự kiến, chói sáng, chói mắt, chói mắt.

Cố Tích Triều nhìn hắn cười, “Đại đương gia, biệt lai vô dạng*.”

*hy vọng người vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay

“Tích Triều.” Người nọ phục hồi tinh thần, xông lên gắt gao ôm lấy y, thân người run rẩy, kích động nói, “Tích Triều, Tích Triều! Thật là người sao! Ta biết người sẽ trở về! Ta biết ông trời sẽ không nhận người! Ta biết người sẽ không cứ như vậy bỏ ta lại một mình! Tích Triều, Tích Triều...”

Cố Tích Triều bị tên thổ phỉ đã man ôm đến đau nhói, tay y cũng ôm lấy Thích Thiều Thương, khẽ cười nói, “Đại đương gia, có muốn Tích Triều kể cho người một câu chuyện không? Câu chuyện về một linh hồn, một nữ hài tử...”

Không phải tri âm? Thì sao? Dù sao bọn họ cũng còn rất nhiều thời gian, y sẽ từ từ khiến “tri âm” của y trở thành một tri âm chân chính.

— Toàn Văn Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-ta-la-me-ruot-ta-so-ai>